

Meg Cabot
(Jenny Carroll)

Suzie és a szerelmes kísértet

A mediátor 1

1. fejezet

Azt mondták, lesznek pálmák is.

Én persze egyáltalán nem hittem el, de hát ezt mondták. És hogy látni fogom őket a repülőről.

Persze hogy tudom, hogy vannak pálmák Dél-Kaliforniában! Azért nem vagyok teljesen lüke. Én is nézem a Baywatet, meg minden. De mivel én Észak-Kaliforniába költöztem, nem számítottam pálmákra. Egyáltalán nem. Különösen azután nem, hogy az anyám közölte, ne dobjam a pulóvereimet a kukába.

– Nem, nem, szükséged lesz rájuk – mondta. – És a kabátjaidra is. Nincsenek olyan hidegek, mint New Yorban, de azért néha elég csípős az idő.

Pontosan ezért viseltem a fekete motorosdzsekimet. Persze feladhattam volna a többi cuccommal együtt, de valahogy jobban éreztem magam úgy, hogy ott volt velem.

Ott ültem hát a repülőn, fekete bőrdzsekiben, és a pálmákra meredtem az ablakon át, amint leszálltunk. Hát ez állati, gondoltam. Fekete bőrdzseki és pálmák. Jól összeillünk... úgy, ahogy gondoltam... pont úgy...

Nem mondhatnám, hogy anyám rajong a fekete bőrdzsekimért, pedig esküszöm, nem azért viselem, hogy az örületbe kergessem, de tényleg. Egyáltalán nem izgat, hogy olyan pasihoz ment férjhez, aki mindössze 3000 mérföldnyire lakik New Yorktól, hogy a másodév közepén iskolát kell váltanom, hogy el kell válnom a legjobb – és melleleg az egyetlen – barátnőmtől, akivel a bölcsőde óta elválaszthatatlanok vagyunk, és ott kell hagynom azt a várost, ahol eddigi tizenhat évemet töltöttem.

Nem, egyáltalán nem izgat. Komolyan.

Pont ellenkezőleg, igazán szeretem Andyt, az új mostohámat. Anyám jól járt vele. Boldoggá teszi. És velem is nagyon kedves.

Csak ez a költözés dolog, ez piszkálja a csőrömet.

Ja, igen... a három gyereket említettem már?

Mind ott tolongtak, amikor leszállt a gép. Anyám, Andy és Andy három fia, Szundi, Bamba és Doki. Én neveztem el így őket. Ők az új mostohatestvéreim.

– Suzie! – Akkor sem téveszthettem volna őket össze mással, ha anyám nem harsogja a nevemet, amikor meglát. Az új családom. Andy két ifjabb fia egy óriási táblát szorongatott: *Isten hozott itthon Suzannah!* Az utasok a gépről ott sétáltak el mellette, és persze nem állták meg, hogy oda ne sűgják egymásnak: „Nézd, de édes”, amitől a rosszullet kerülgetett.

Tudtam. Tudtam, hogy egyszerre be fogok illeszkedni.

– Oké – sziszegtem, ahogy új családomhoz siettem. – Most már letehetitek a táblát.

De anyám a nagy ölelgetésben meg sem hallotta, amit mondtam. – Jaj, Suzie! – egyre csak ezt ismételte. Ki nem állhatom, ha Suzie-nak szólítanak. Csak az anyámtól tűröm el, úgyszólván fenyegető pillantásokat küldtem a fiúk felé, hogy elriasszam őket az ötlettől... De ők csak álltak azzal a lökött táblával a kezükben, és mindenféle képeket vágtak. Bamba gondolom azért, mert túl sötét ahhoz, hogy mást várjon tőle az ember, Doki, mert... hát, gondolom örült, hogy újra találkozhatunk. Hát igen, Doki egy kicsit furcsa. Szundi, a legidősebb meg csak állt, és... nos, úgy tűnt, majd' elalszik.

– Jól utaztál, kicsim? – Andy levette a vállamról a táskát, és a sajátjára tette. Meglepődött, hogy milyen nehéz. – Hüha! Hát te meg mit rejtegetsz itt bent? Tudod, hogy a New York-i tűzcsapok csempészése egyik államból a másikba büntetendő cselekmény?

Rámosolyogtam. Andy egy nagydarab tökfész, de legalább aranyos. Halvány lila gőze sincs róla, hogy mi számít New York államban büncselekménynek, mert összesen kábé ötször járt ott. És véletlenül pontosan ennyi időre volt szüksége ahhoz, hogy meggyőzze anyámat, menjen hozzá feleségül.

– Nem tűzcsap, hanem parkolóóra – közöltem. – És van még négy bőröndöm.

– Négy?! – adta Andy a megdöbbenetet. – Miért, mire készülsz? Csak nem költözől? Említettem már, hogy komikusnak képzeled magad? Pedig nem az. Hanem ács.

– Suze! – lelkesedett Doki. – Észrevetted, hogy amikor leszálltatok, a gép farka egy kicsit megbillent? Egy felfelé szálló légáramlat okozta... A jelenség akkor figyelhető meg, amikor egy meghatározott sebességgel haladó tömeg azonos vagy nagyobb erejű sebességgel halad, ellentétes irányú légáramlattal találkozik.

Doki, Andy legkisebb fia még csak tizenkettő, de akár negyven is lehetne. Az esküvő alatt végig a földönkívüliek csordacsonkításait taglalta, meg persze azt, hogy az egész 51-es körzet nem más, mint az amerikai kormány ködösítése, mert nem akarják, hogy kiderüljön, Nem Vagyunk Egyedül a Világon.

– Jaj, Suzie – mondogatta anyám –, annyira örülök, hogy itt vagy! Egyszerűen imádni fogod a házat! Tudod, először valahogy nem éreztem magam otthon benne, de most, hogy itt vagy... És várj csak, amíg meglátod a szobádat! Andy olyan szépen rendbe hozta...

Mielőtt összeházasodtak, Andy és anyám hetekig keresték a megfelelő házat: olyat akartak, ahol mindenkinek van saját szobája. Végül a Carmel-dombokban beleszerettek egy hatalmas nagy házba, de csak azért bírták megvenni, mert baromira le volt pusztulva, meg persze azért, mert az építőipari cég, aminek Andy olykor melózik, baromira olcsón megcsinálta. Anyám napokon át áradozott a szobámról, és esküdözött, hogy az enyém a legmenőbb a házban.

– Na és a kilátás! A hatalmas, kiugró ablakfülke egyenesen az óceánra nyílik! Jaj, Suze, imádni fogod!

Hát persze, hogy imádni fogom. Kábé annyira, mint lucernacsírárt enni bagel helyett, vagy szörfözni metrózás helyett, ha már itt tartunk.

Bamba, ki tudja, miért, kinyitotta a száját, és málén megszólalt:

– Tetszik a kilátás?

Hihetetlen, hogy annyi idős, mint én. Na persze az mindent megmagyaráz, hogy az iskolai birkózócsapat tagja. Állandóan a fojtófogáson meg az izomnövelő proteínitalokon jár az esze – legalábbis erre a következtetésre jutottam az esküvőn. Doki és Bamba közé ültettek, úgyhogy képzelheted, milyen gördülékenyen folyt a társalgás...

– Ja, szuper – mondtam, aztán kitéptem a fotót a húsos kezéből, és lefelé fordítottam, hogy ne látszanak a színek. – Na, mehetünk végre? Fel akarom venni a csomagjaimat, mielőtt valaki elvinné őket!

– Jaj, hogy milyen igazad van! – anyám még egyszer megölelt. – De annyira örülök, hogy itt vagy! Nagyszerűen nézel ki... - Majd, bár látszott rajta, hogy nem akarja, de aztán mégsem bírja megállni, halkán, hogy senki más ne hallja, a fülemből sügta:

– Már megbeszéltük ezt a dzsekit, nem, Suze? És azt hittem, hogy ezt a farmert régen kidobtad.

A legrégebbi farmerom volt rajtam, az, aminek lyukas a térd. Szerintem kifejezetten jól nézett ki a fekete selyem felsőmmel meg a cipzáras bokacsizmámmal. A fekete motorosdzsekimmal meg a tengerészgyalogos válltászámmal kiegészítve olyan voltam ebben a szerelésben, mint egy menekülő kamasz egy tévéfilmből.

De hát amikor az ember nyolc órát repül egyfolytában, legalább érezze magát kényelmesen!

Ezt anyámmal is közöltem, aki csak felnézett az égre, de nem szólt semmit. Ezt bírom anyámban. Nem szajkózza állandóan ugyanazt, más anyákkal ellentétben. A mostohatesóimnak fogalmuk sincs, hogy milyen szerencsések.

– Na jó – mondta inkább anyám. – Menjünk a táskáidért.

Aztán újra megszólalt, most már normális hangon: Jake, gyere! Megyünk Suze táskáiért!

Rá kellett szólnia Szundira, aki úgy nézett ki, mint aki állva elaludt. Egyszer megkérdeztem anyámat, hogy Szundi, aki végzős a középiskolában, álmokóros-e, vagy

esetleg drogos, de ő csak értetlenkedett: – Nem, miért lenne az? – Mintha a fickó nem álldogálna ott nagyokat pislogva, egyetlen szó nélkül.

Várjunk csak, ez nem fedi teljesen a valóságot. Egyszer megszólalt, és mondott nekem valamit. Azt mondta: „Mi van, szektás vagy?” Az esküvőn kérdezett meg. Kint álldogáltam, egy szál lopott cigarettával a kezemben, a fekete dzsekimben, amit a koszorúslányruhámra vettem fel.

Most mi van? Életem első és utolsó cigijét pipáltam el! Akkoriban sokat stresszeltem. Izgultam, hogy anyám hozzámegy ehhez a fickóhoz, elköltözik Kaliforniába, engem meg jól elfelejt. Esküszöm, azóta egy szál sem volt a kezemben.

Persze, Jake-vel kapcsolatban ne érts félre: 180 cm magasán, az apjáéhoz hasonló, bozontos szőke hajjal és ragyogó ék szemekkel igazán „szép darab”, ahogy Gina, a legjobb barátnőm mondaná. Persze azért nem egy észkombájn...

Doki egyfolytában a szélesebségről papolt. Azt magyarázta, hogy milyen sebességgel – mint kiderült, második kozmikus sebességgel – kell haladni, ha le akarjuk győzni a Föld gravitációs erejét. Úgy döntöttem, Doki még jól jöhet a házi feladatoknál, akkor is, ha én három osztállyal fölötte járok.

Amíg Doki mesélt körülnéztem. Még soha életemben nem jártam Kaliforniában, és meg kell mondanom, abszolút látszott, hogy nem New Yorkban van az ember. Pedig még csak a San Jose Nemzetközi Reptéren jártunk! Legelőször is minden tisztának tűnt. Se kosz, se szemét, se falfirkák. A falakat világosra festették, pedig tudod, hogy a világoson hogy meglátszik a kosz. Miért, mit hittél, a New Yorkiak miért járnak állandóan feketében? Azért mert menő? Egy fenét. Azért, hogy ne kelljen lecipelni a cuccokat a mosodába minden egyes alkalommal viselés után.

Úgy tűn, hogy ez itt, a napos Kaliforniában nem okoz gondot. Sőt, a világos volt a menő. Példának okáért az egyik nő rózsaszín nadrágban és fehér melltartóban sétafikált. Semmi más nem volt rajta. Ha Kaliforniában ez a módi, kész kulturális sokk vár rám...

Na és tudod, hogy mi volt még állati furcsa? Senki sem veszekedett. Persze itt-ott volt sorban állás, de senki sem ordibált a pult mögött állókkal. New Yorkban a vevők állandóan pörölnék valamiért, tök mindegy, hol vannak, a reptéren, a Bloomingsdale-ben vagy a hotdogárusnál. Egyszerűen mindenhol.

De itt? Hát itt mindenki tök laza.

Szerintem tudom is, hogy miért. Úgy értem, itt aztán nincs semmi, amin felidegesíthetné magát az ember. Kint ragyogó napsütésben pálmafák álltak – azok a pálmák, amiket a repülőről láttam. A parkolóban sirályok kapirgáltak – nem galambok, hanem igazi, óriási, fehér-szürke sirályok. És amikor végre begyűjtöttük a bőröndjeimet, senki sem akarta tudni, hogy a címke és a jegyemen lévő ellenőrzőszelvény egyezik-e. Csak annyit mondtak, hogy „Viszlát! Kellemes napot!”

Hihetetlen.

Gina, a legjobb barátnőm Brooklynban – na jó, az *egyetlen* barátnőm – kijelentette, majd meglátom, a három mostohafivérnek előnyei is vannak. Ő aztán csak tudja, mert neki négy igazi bátyja van. Persze egy szavát sem hittem, ugyanúgy, ahogy a pálmafákról is azt hittem, kitaláció. De amikor Szundi felkapta két bőröndömet, Bamba meg a másik kettőt, én meg ott álltam egy szál cipekednivaló nélkül, mert Andy megkaparintotta a válltászkámat, hirtelen leesett, miről beszélt: a fiútesók néha tényleg jól jönnek. Tök jól tudnak nehéz cuccokat cipelni, ráadásul úgy látszik, egy cseppet sem zavarja őket a dolog.

Végül is én pakoltam meg a bőröndöket. Csak tudom, mi van bennük! Egyáltalán nem könnyűek. De Szundi és Bamba mintha csak azt mondta volna: „Nincs itt semmi gond! Menjünk már!”

Miután a bőröndjeim jó kezekbe kerültek, a parkolóba indultunk. Ahogy az automataajtók kinyíltak, mindenki, még az anyám is, előhúzott a zsebéből egy napszemüveget. Úgy látszik, tudtak valamit, amit én nem. Amint kiléptem az ajtón, rájöttem, mi az.

Itt süt a nap.

Nemcsak egyszerűen süt – ragyog. Méghozzá annyira, hogy bántja az ember szemét. Nekem is van napszemüvegem valahol, de mivel New Yorkban 4 fok volt és havas eső esett, eszembe sem jutott, hogy olyan helyre tegyem, ahonnan elő is lehet venni. Amikor anyám először közölte velem, hogy költözünk – úgy döntöttek Andyvel, hogy egy gyerekkel, tévériporterként neki könnyebb, mint Andynek három fiúval és egy saját céggel – megpróbálta bemagyarázni nekem, hogy imádni fogom Észak-Kaliforniát. – Tudod, ott forgatták az összes Goldie Hawn- és Chevy Chase-filmet!

Szerettem Goldie Hawn-t és Chevy Chase-t is, de arról lövésem se volt, hogy van egy közös filmjük is.

– A Steinbeck-történetek is itt játszódnak, amiket az iskolában el kellett olvasni. Tudod, a *Vörös póni*.

Hát, nem mondhatnám, hogy meghatódtam. A *Vörös póni*ból például csak arra emlékszem, hogy egyetlen nő se volt benne, csak hegyek. A parkolóban állva felbandzsítottam a San Jose Nemzetközi Repülőtér körülrélelő dombokra. Tényleg sokan voltak, és száraz, barna fű borította őket.

A dombokat olyan fák tarkították, amelyeket még életemben nem láttam. A tetejük úgy nézett ki, mintha egy óriási ököl az égből jól kupán vágta volna őket. Később kiderült, hogy ciprusok.

A parkolóban, a meglepően vaskos, hihetetlenül magas pálmák lábánál oltári kövér bokrok guggoltak, oltári nagy vörös virágokkal – valahol biztos volt egy öntözőrendszer. A bokrokat, mint később kiderült, hibiszkuszoknak hívták. A körülöttük lebegő, zümmögő bogarak pedig egyáltalán nem bogarak voltak. Hanem kolibrik.

– Ja, igen – vont a vállát anyám, amikor közöltem vele a tényt. – Ott vannak mindenütt. Otthon etetőink is vannak. Kikaszthatsz egyet az ablakodba.

Kolibrik az ablakomban? Brooklynban csak és kizárólag galambok érdeklődtek az ablakom iránt. És anyám sosem biztatott arra, hogy etessem őket.

A kolibrikkel kapcsolatos örömet némileg beárnyékolta Bamba bejelentése: – Én vezetek! – és már indult is a hatalmas terepjáró vezetőülése felé.

– *Én* vezetek – jelentette ki Andy ellentmondást nem tűrően.

– Jaj, apa – panaszkodott Bamba –, megmondanád, hogy fogok átmenni a vizsgán, ha sose gyakorolhatok?

– Majd gyakorolsz a Ramblerrel – jelentette ki Andy, aztán kinyitotta a Land Rover csomagtartóját, és elkezdett bepakolni. – Ez rád is vonatkozik, Suze.

Hát ezen megdöbbszemem. – Mi vonatkozik rám?

– Te is gyakorolhatsz a Ramblerrel. – Tréfásan megfenyegetett az ujjával. – Persze csak akkor, ha az anyósülésen valaki olyan ül, akinek jogosítványa is van!

Én meg csak pislogtam. – Én nem tudok vezetni.

Bamba hangosan felnyerített. – Te nem tudsz vezetni? – és ezzel oldalba bökte Szundit, aki a kocs oldalának támaszkodva napozott. – Hé, Jake, nem tud vezetni!

– Egyáltalán nem meglepő, hogy egy tősgyökeres New York-i nem rendelkezik vezetői engedéllyel, Brad – szólalt meg Doki. – Nem tudtad, hogy New York Cityben működik Észak-Amerika legnagyobb tömegközlekedési rendszere, amely 13,2 millió embert szolgál ki egy 4000 négyzetmérföldnyi, New Yorktól Long Islanden át Connecticutig elterülő területen? És hogy évente 1,7 millió utas élvezi a kiterjedt metró-, busz- és vasúthálózat előnyeit?

Dokire meredtünk. Aztán anyám óvatosan megszólalt. – Sose volt autónk a városban.

Andy lecsapta a csomagtetőt. – Ne izgulj, Suze, majd beíratunk egy tanfolyamra. Egykettőre beéred Bradet, meglátod.

Bambára bámultam. Hát arra aztán egyáltalán nem számítottam, hogy egyszer majd valaki azzal biztat, bármiben is utol kellene érnem – *pont őt*.

Az viszont kiderült, hogy rengeteg meglepetésben lesz részem. A pálmafák csak a kezdet volt. Útközben, a ház felé, ami egy órácskányira esett a reptértől – Bamba és Szundi közé beszorulva, a hátul kuporgó Dokival, aki egyfolytában a New York-i Közlekedési Vállalat dicsőségét zengte, egyre hosszabb órácskányira –, lassan rájöttem, hogy itt minden más lesz, mint amit vártam, és amihez korábban szoktam.

És nem csak azért, mert Amerika másik felén éltem. Nem azért, mert bármerre néztem, olyan dolgokat láttam, amikkel New Yorkban soha nem találkoztam: hatalmas, út menti, tizenkétdolláros articsókát és gránátalmát hirdető táblákat; egymásba érő szőlőültetvényeket falugasokra csavarodó-tekeredő szőlővesszőkkel; citrom- és avokádóültetvényeket; burjánzó zöld növényzetet, amelyről azt sem tudtam, mi fán terem. S mindezt oly kék és oly hatalmas ég koronázta, hogy a fölöttünk lebegő hőlégballon lehetetlenül aprócskának tűnt – olyan kicsinek, mint egy olimpiai méretű úszómedence legalján a dugó.

Ráadásul ott volt az óceán is; olyan hirtelen tűnt elő, hogy egy pillanatra azt hittem, egy újabb ültetvény. Aztán rájöttem, hogy ez az ültetvény ragyog, benne tükröződik a nap, s apró S.O.S. jeleket villog felém. Annyira csillogott, hogy napszemüveg nélkül alig lehetett rápillantani.

De végre ott volt a Csendes-óceán... hatalmasan szétterülve, majdnem, mint az égbolt, vonagló, étellel teli teremtmény, amely egy vessző alakú, homokos partot ostromolt.

New York-i lévén alig láttam még óceánt, homokos tengerpartról nem is beszélve. Amikor feltűnt előttem, elállt a lélegzetem – nem tehettem róla. És amikor elállt a lélegzetem, mindenki elnémult, kivéve Szundit, aki természetesen szundikált.

– Mi van? – kérdezte anyám rémülten. – Mi a baj?

– Semmi – mormoltam. Zavarba jöttem. Hát persze, ezek a népek itt hozzászoktak az óceánhoz. Most majd biztos azt hiszik, hogy valami elvarázsolt baba vagyok, mert annyira izgalomba hozott. – Csak az óceán...

– Ó, igen – válaszolta anyám –, gyönyörű, nem igaz?

Bamba kinyitotta a száját: – Jó kis hullámok! Lehet, hogy vacsora előtt lemegyek a partra!

– Szó se lehet róla – hűtötte le Andy –, amíg be nem fejezted azt a tesztet.

– Na, apa!

Ez aztán anyámat arra ösztönözte, hogy hosszú és részletes beszámolóba bonyolódjon az iskoláról, ahová írtatok – és ahová Szundi, Bamba és Doki is jár. Az iskola, amit valami spanyol fickóról, Junipero Serráról neveztek el, aki az 1700-as években bukkant fel, és arra kényszerítette az őslakosokat, hogy a saját hitük helyett a kereszténységet gyakorolják, hatalmas misszió volt, és évente mintegy 20 000 turistát vonzott.

Nem nagyon figyeltem anyámra. Az iskola iránti érdeklődésem mindig olyan kb. nulla lehetett. Különben is azért nem költözhettem karácsony előtt, mert az iskolában nem volt hely; várnom kellett egészen a második félév elejéig, hogy felvegyenek. Én egyáltalán nem bántam – pár hónapig a nagyanyámmal laktam, aki amellet, hogy egészen kiváló védőügyvéd, tök jól főz.

Még mindig az óceánon járt az eszem, ami közben eltűnt a dombok mögött. Kitekeredett nyakkal fordultam hátra, hogy még egy pillantást vethessek rá, amikor eljutott az agyamig, amit hallottam. – Várjunk csak. Mikor is épült az iskola?

– A 18. században – válaszolt Doki. – A misszió, amit a katolikus egyház és a spanyol kormány irányelvei szerint a ferencesek irányítottak, nemcsak az őslakosok áttérítését tekintette céljának, hanem azt is, hogy az indiánok az új spanyol társadalom sikeres kereskedőivé váljanak. A misszió eredetileg...

– A 18. században? – előrehajoltam. Szundi és Bamba közé szorultam. Szundi feje előreesett, ráborult a vállamra. Tisztán éreztem, hogy Finesse samponot használ. Hadd osszam meg veled, hogy azt Gina nem említette, a fiúk mennyi helyet foglalnak el. Közlöm veled, hogy sokat, különösen, akkor, ha 180 cm magasak, 90 kilót nyomnak, és ráadásul ketten vannak. – A 18. században?

Anyám meghallhatta a rémületet a hangomban, mert megfordult, és nyugis hangon megszólalt.

– Suzie, ezt már megbeszéltük. Mondtam, hogy a Robert Louis Stevensonra egy évet kell várni, te meg közölted, hogy nem akarsz lányiskolába járni, úgyhogy a Szent Szív is kiesett, Andy pedig rémes történeteket hallott a drogozásról meg a bandákról az állami iskolákban, úgyhogy...

– A 18. században? – A szívem olyan gyorsan dobogott, mintha futottam volna. – De hát akkor az háromszáz éves!

– Nem értem. – Beértünk a városba, Carmel-by-the-Sea-be. Festői házacskák – némelyik zsúpfedeles –, gyönyörű, apró éttermek, galériák mindenütt. Andy óvatosan vezetett, mert nagy volt a forgalom, ráadásul a lámpák is hiányoztak, amire, ki tudja miért, a helyiek igen büszkék voltak. – Mi a gond a 18. századdal?

Anyám megszólalt, azon a hangsúly nélküli hangon, amit én rossz-hír-hangnak hívok, és amit akkor szokott használni, ha valami tragédiáról tudósít, például repülőszerencsétlenségről vagy gyerekgyilkosságról: – Suze soha nem volt oda a régi épületekért.

– Tényleg? Hát, akkor a ház sem fog tetszeni neki.

Belekapaszkodtam a fejtámlájába. – Miért? – préseltem ki magamból. – Miért nem fog tetszeni?

Azonnal rájöttem, amint megláttam. Hatalmas volt. Rettentően gyönyörű, viktoriánus tornyocskákkal és kiugró ablakokkal. Anyám kékre, fehérre és krémszínűre festette, óriási, árnyas fenyőfák vették körül, mindenfelé gazdagon virágzó bokrok terpeszkedtek. Három emelet magas, teljesen fa, nem az az üveg-acél vagy terrakotta borzalom, mint a szomszéd házak. A leggyönyörűbb ház volt a környéken.

Én meg be sem akartam tenni oda a lábamat.

Tudtam, amikor beleegyeztem a költözésbe, hogy sok minden megváltozik. Az út menti articsóka, a citromültetvények, az óceán... mind nem számít. A legnagyobb változás, az igazat megvallva az, hogy mostantól fogva osztozkodnom kell az anyámon. Az utóbbi tíz évben, amióta apám meghalt, csak mi ketten voltunk. És meg kell mondjam, egyáltalán nem bántam. Igazából, ha nem lett volna nyilvánvaló, hogy anyám mennyire boldog Andyvel, egy tapodtat sem engedtem volna az igazamból, és nemet mondtam volna az egész költözősdire.

De hát rájuk sem kell nézni – anyámra és Andyre –, akkor is tudja az ember, hogy teljesen meg vannak veszve egymásért. Miféle gyerek az olyan, aki erre nemet tud mondani? Így aztán elfogadtam Andyt meg a három fiát, és megbékéltem azzal is, hogy mindent ott kell hagynom, amit ismertem és szerettem – a legjobb barátnőmet, a nagyanyámat, a bageleket és a Sohót – hogy anyám olyan boldog legyen, amennyire megérdemli.

De arra álmomban sem gondoltam, hogy életemben először egy *házban* fogok lakni.

Ráadásul nem akármilyen házban, hanem, ahogy Andy büszkén közölte velem, mikor kipakolta a táskáimat az autóból, és a fiai kezébe nyomta őket, egy átalakított, 19. századi fogadóban. 1849-ben épült, és aligha örvendett túl jó hírnévnek a maga idejében. Az első szalonban a kártya és a nők miatt párbajoztak – a golyónyomok még most is látszottak. Ráadásul Andy egyet bekeretezett, ahelyett, hogy betömte volna. Egy kicsit morbid, ismerte el, de legalább érdekes. Lefogadom, mondta, hogy a környéken csak a mi házunkban van 19. századi golyónyom.

Hú, helyeseltem, lefogadom.

Anyám állandóan engem figyelt, ahogy a terasz rengeteg lépcsőjét megmásztuk. Tudtam, ideges, hogy mit szólok majd. Bosszantott, hogy nem figyelmeztetett. De azért asszem tudom, miért nem. Ha megmondta volna, hogy egy százévesnél is régebbi házat vettek, sosem költöztem volna ide. Nagyanyámnál maradtam volna az egyetemig.

Mert anyámnak igaza van: ki nem állhatom a régi épületeket.

Arra azért én is rájöttem, hogy ez itt nem semmi. A teraszcél egész Carmelt látni lehetett: a várost, a völgyet, a partot, az óceánt. Lélegzetelállító volt a kilátás. Ezért akár milliókat is adnának – és, ahogy a környező házakat elnéztem, adtak is. Nem kéne tiltakoznom, egyáltalán nem.

Mégis végigfutott a hideg a hátamon, amikor anyám megszólalt: – Gyere, Suze, megmutatom a szobádat.

A ház bent is ugyanolyan gyönyörű volt, mint kívülről. Fényes juharfa, vidám kékek és sárgák. Felismertem anyám dolgait, és ettől egy kicsit jobban éreztem magam. Ott volt a komód, amit együtt vettünk egy hétvégi kiránduláson Vermontban. A nappaliban a falon ott lógtak a gyerekkori fényképeim Szundi, bamba és Doki képei mellett. Anyám könyvei a dolgozóban sorakoztak a könyvespolcon. A növényei – a szállításukért égbekiáltóan sokat fizetett, mert nem bírt tőlük elválni – elfoglalták a házat: faállványokon csücsültek, festett üvegablakok előtt lógtak, a lépcsőkörlet tetején trónoltak.

Persze ismeretlen dolgokat is észrevettem: az íróasztalon, ahol anyám a csekkeket szokta írni, egy csillogó, fehér komputer állt. A dolgozóban a kandallóba meglepő módon egy hatalmas képernyőjű tévét dugaszoltak, amihez joystickok csatlakoztak valami videójátékhoz; a garázsba vezető ajtó mellett a falhoz támasztva szörfdeszkák sorakoztak; a hatalmas, nyáladzó kutyáról már nem is beszélve, aki a jelek szerint meg volt róla győződve, hogy kaját rejtegetek a zsebemben, mert azt a nagy, nedves orrát állandóan megpróbálta beledugni.

Mindez annyira tolakodóan férfiasnak tűnt, annyira idegennek és oda nem illőnek a mi kettőnk eddigi életéhez képest, hogy biztos eltart majd egy ideig, amíg megszokom.

A szobám az emeleten volt, pont az első terasz fölött. Anyám a reptértől a házig egyfolytában az ablakfülkébe illeszkedő ülőkét emlegette idegesen, amit Andy csinált. Az ablakfülkéből ugyanolyan kilátás nyílt, mint a teraszcél. Igazán édes volt tőlük, de tényleg, hogy ilyen szép szobát adtak, azt a szobát, ahonnan a legjobb a kilátás az egész házban.

Aztán amikor megláttam, hogy mennyit vesződtek a szobával, hogy otthon érezzem magam benne (vagyis inkább egy túlzottan nőies fantomlány, nem én; én sosem voltam az az üvegfedelű öltözőasztalkás, hosszúkörmű típus), már tényleg rosszul lettem, amiért úgy viselkedtem a kocsiban. Andy vajszerű, nefelejcsékkel díszített tapétacsíkkal szegélyezte a falon végigfutó, finoman megmunkált, fehér faburkolatot; ugyanaz a tapéta borította a szobából nyíló fürdőszobát, az én *saját* fürdőmet is; a csipkebaldachinos ágyat már meg sem említem – anyám mindig akart nekem egy ilyet, és most úgy tűnik, nem tudott ellenállni. Arra gondoltam, amikor körülnéztem a szobában, hogy hé, hiszen ez nem is olyan rossz! Eddig minden jól megy. Lehet, hogy minden rendben lesz, lehet, hogy senki sem volt boldogtalan ebben a házban, és akit lelőttek, az mind megérdemelte...

De aztán az ablakfülke felé fordultam, és észrevettem, hogy valaki már elfoglalta az ülőkét, amit Andy olyan szeretettel készített.

Valaki, aki sem velem, sem Szundival, sem Bambával, sem Dokival nem állt rokonságban.

Andy felé fordultam, vajon észrevette-e a behatolót. Hát persze, hogy nem, pedig a fickó ott csücsült, éppen az orra előtt.

És anyám sem látta. Csak az arcomat. Gondolom, nem lehetett valami vidám, mert az övé elsötétedett, aztán szomorúan felsóhajtott. – Jaj, Suze. Már megint?

2. fejezet

Gondolom, magyarázattal tartozom. Hát, nem vagyok éppen egy átlagos 16 éves tinédzser.

A helyzet az, hogy átlagosnak *tűnök*. Nem kábítószert, nem iszom, nem cigizek – na jó, egyszer rágyújtottam, akkor, amikor Szundi kiszúrt. Nem vagyok sehol átszúrva, csak a fülemben, ott is csak egyszer. Tetoválás sincs rajtam. Soha nem festettem a hajamat. A csizmám és a bőrdzsekim kivételével a fekete iránt sem érzek különös vonzódást. Sőt a körmömet sem lakkozom feketére. Egy szó mint száz, normális, átlagos amerikai tinédzser vagyok.

Attól eltekintve, hogy beszélgetek a halottakkal.

Vagyis... hogy mondjam csak... Az igazság az, hogy *ők* beszélnek *hozzám*. Szó sincs róla, hogy minden vágyam a beszélgetés lenne: pont ellenkezőleg, próbálom elkerülni őket, már amennyire ez lehetséges.

A baj az, hogy nem nagyon sikerül.

Elkerülni őket. Mármost a halottakat. Vagyis a kísérteteket.

Nem, nem vagyok bolond. Csak annyira, amennyire egy átlagos 16 éves az. Persze van, aki *bolondnak tart*. A környéken, ahol laktunk, például az összes srác. Azt hitték, nem vagyok komplett. Hogy flúgos vagyok. Az iskolában többször pszichológushoz küldtek. Néha már ott tartottam, hogy tényleg jobb lenne, ha bezárnának.

De még a Bellevue kilencedik emeletén – New Yorkban oda zárják az örülteket – sem lennék biztonságban a kísértetektől. Még ott is rám találnának.

Sosem hagynak békén.

Jól emlékszem az elsőre. Annyira tisztán látom magam előtt, mint az összes többi emlékemet abból az időből – vagyis egy kicsit homályosan, mert még csak kétéves voltam. Kábé olyan jól emlékszem rá, mint arra az egérre, amit a macskától vettem el, és a karomban ringattam, egészen addig, amíg halálra rémült anyám ki nem kapta a kezemből.

Hé, de hát csak kétéves voltam, világos? Ki tudta akkor, hogy az egerektől félni kell? Vagy, ha már itt tartunk, a szellemektől? Mondok valamit: most ezért nem tojok be egyikőtől sem. Na jó, lehet, hogy néha elképesztenek. Vagy – és ez a gyakoribb – halálra idegesítenek. De hogy megijesztenének?

Ki van zárva.

Az a kísértet pont olyan volt, mint az egér. Kicsi, szürke és tehetetlen. Még ma sem tudom, ki lehetett. Megszólítottam, de egy szót sem értett. Nem csoda: a kísértetek ugyanúgy nem értik a kétéveseket, mint a felnőtteket. Csak nézett rám szomorúan a legfelső lépcsőfokról. Asszem megsajnálta, ugyanúgy, mint az egeret. Segíteni akartam neki, vagyis úgy viselkedtem, mint a többi bizonytalan kétéves – megkerestem az anyámat.

És meg is tanultam az első dolgot a kísértetektől: senki más nem látja őket, csak én.

Oké, oké, tudom, biztos másnak is megjelennek, különben nem lennének kísértetházak, szellemtörténetek és Megoldatlan rejtélyek, meg efféle dolgok. Csakhogy van egy nagy különbség. A többiek csak *egyetlen* szellemet látnak. Én viszont az *összest*.

Kivétel nélkül mindet. Mindenkit, aki meghalt, és ki tudja, miért, még mindig itt kóborog a Földön, ahelyett hogy ott lenne, ahol a helye van.

És, csak hogy tudd, nincsenek kevesen.

Ugyanazon a napon, amikor életem első kísértetét megláttam, rájöttem még valamire: a saját anyám sem látja őket. Senki, akit ismerek. Vagy legalábbis nekem nem mondják meg.

És ezzel el is érkeztünk a második dologhoz, amit akkor, tizennégy évvel ezelőtt örökre az eszembe véstem: sokkal egyszerűbb, hosszú távon különösen, ha nem mondom meg senkinek, hogy látom őket.

Anyám valószínűleg nem jött rá, hogy aznap, kétévesen, egy kísértetre mutogattam, és egy kísértetről motyogtam neki. Szinte biztos vagyok benne. Szerintem azt hitte, hogy még

mindig az egérről mesélek neki, amit délelőtt szedett el tőlem. Csak megadóan felnézett a lépcsőre, bólintott, aztán így szólt: „Aha. Figyelj, Suze, mit kérsz ebédre, rántott sajtot vagy tonhalat?”

Nem azt mondom, hogy olyan választ vártam tőle, mint amit az egér váltott ki belőle: anyám ugyanis, aki éppen a szomszéd újszülöttjét dajkálta, kétségbeesetten felnyögött, amikor meglátott, karomban az egérrel, arról a sikolyról nem is beszélve, ami büszke bejelentésem hallatán hagyta el az ajkát: „Nézd, anyu, nekem is van egy kisbabám!”. Azt azért elvártam volna, hogy legalább nyugtázza azt a lépcső tetején lebegő szürke valamit. Egészen addig minden kérdésemre választ kaptam, akár tűzcsapról, akár konnektorról volt szó. A lépcsőn lebegő valamit miért nem magyarázta meg?

Aztán, nem sokkal később, a rántott sajtot majszolva, rájöttem, anyám azért nem mondott semmit arról a szürke valamiről, mert egész egyszerűen nem látta. Mert számára nem létezett.

És ezen kétévesen nem is lepődtem meg. Ez is csak egy olyan újabb dolog volt, ami megkülönböztette a gyerekeket a felnőttektől. A gyerekeknek mindig meg kellett enni a zöldséget. A felnőtteknek nem. A gyerekek felülhettek a körhintára a vidámparkban. A felnőttek nem. A gyerekek láttak szürke valamiket. A felnőttek nem.

És annak ellenére, hogy még csak kétéves voltam, megértettem, hogy arról a szürke valamiről a lépcső tetején nem lehet beszélni. Soha, senkinek.

Így is lett. Soha senkinek nem meséltem az első szellememről, arról a több száz kísértetről nem is beszélve, akikkel az elkövetkezendő néhány évben futottam össze. Ugyan mi értelme lett volna? Láttam őket és kész. Ők meg beszéltek hozzám. Legtöbbször egy szót sem értettem abból, amit mondtak, és mivel fogalmam sem volt róla, hogy mit akarnak, hamar elhúzták a csíkot. Ennyi.

Szerintem így ment volna az idők végezetéig, ha apám hirtelen meg nem hal.

De tényleg. Egyszerűen meghalt. Az egyik pillanatban még ott volt, a konyhában főzőcskézett meg vicceket mesélt, a következő nap pedig meghalt.

A halálát követő héten – amit a házuk tornácán töltöttem, apámra várva- mindenki azt mondogatta, hogy soha nem jön vissza.

Én természetesen egy szavukat sem hittem. Ugyan miért hittem volna? Még hogy apám nem jön vissza. Megőrültek ezek? Hát persze, lehet, hogy meghalt. Ennyit én is felfogtam. De, gondoltam, az tuti, hogy vissza fog jönni. Különben ki segít megírni a matek leckét? És ki fog velem szombatoként hajnalban felkelni gofrit sütni, és kivel nézem meg a rajzfilmeket? És akkor ugyan ki tanít meg vezetni, majd ha tizenhat éves leszek? Hiszen megígérte. Lehet, hogy apám meghalt, de én tudtam, hogy találkozni fogok vele. Hiszen mindennap rengeteg halottal találkoztam. Miért pont apám lenne kivétel?

Igazam is lett. Persze, apám halott volt. Efelől semmi kétségem nem lehetett. Elvitte a szívinfarktus. Anyám elhamvasztatta, aztán a hamvait egy antik német söröskupába tette. Tudod, aminek fedele is van. Apám mindig imádta a sört. A kupa egy magas polcra került, hogy a macska ne tudja leverni. Anyám néha beszélt hozzá, persze csak akkor, amikor azt hitte, nem vagyok ott.

Emiatt aztán igazán szomorú lettem. Ne érts félre, egyáltalán nem hibáztattam. Ha nem tudtam volna jobbat, valószínűleg én is a söröskupával beszélgettem volna.

De hát, tudod, a szomszédoknak nem lett igazuk. Igen, apám meghalt. És én mégis találkoztam vele.

Az az igazság, hogy szerintem most gyakrabban látom, mint amikor még életben volt. Hiszen akkor majdnem minden nap dolgozott, most meg, mivel halott, szinte mindig ráér. Úgyhogy elég sokszor összejövünk. Néha már elegendem is van belőle. Azzal szórakozik, hogy akkor jelenik meg, amikor egyáltalán nem számítok rá. Idegesítő, nem?

Végül apám magyarázta meg. Úgyhogy bizonyos értelemben nem is baj, hogy meghalt, különben sose jöttem volna rá, mi ez az egész.

Vagyis ez azért *így* nem igaz. Egy tarot kártyajós egyszer említett valamit. Az iskolai karnevál idején történt: én csak azért voltam ott, mert Gina nem akart egyedül menni. Biztos voltam benne, hogy csak kamuzik a nő, de azért elmentem. Azért vannak a barátok, nem? Madam Zara, az éteri médium kártyát vetett Ginának, és pontosan azt olvasta ki belőle, amit az hallani akart: hogy nagyon sikeres lesz és agysebész, harmincévesen fog férjhez menni és szül három gyereket és így tovább és így tovább... Én, amint befejezték, indulni akartam, de Gina ragaszkodott hozzá, hogy Madam Zara nekem is vessen kártyát.

Találd ki, mi történt. Madam Zara belenézett a kártyáiba, aztán zavarba jött. Megkeverte, újra kirakta. Aztán végre rám pillantott.

– Beszélsz a halottakkal. – közölte.

Gina teljes izgalomba jött: – Úristen! Úristen! Tényleg? Suze, hallod ezt? Tudsz a halottakkal beszélni! Te is éteri médium vagy!

– Nem médium, hanem mediátor – helyesbített Madam Zara.

Gina összeomlott. – Egy *mi*? Az meg mi a fene?

Én aztán tudtam, azt persze nem, hogy hívják, de azt igen, hogy miről beszél. Apám nem mondta, hogy így hívják, amikor elmagyarázta, de úgy is felfogtam: én vagyok a közvetítő; én foglalkozom azokkal, akik a talpukat feldobván egy kis khm... „felfordulást” hagynak maguk után. Ekkor jövök a képbe én, és ha minden jól megy, rendbe rakom a dolgokat.

Máshogy nem nagyon tudom megmagyarázni. Nem tudom, hogy érhetett ekkora „szerencse” – úgy értem, egyébként teljesen normális vagyok. Vagy legalábbis majdnem. Csak itt van ez a szerencsétlen képességem, hogy tudok beszélni a halottakkal.

Ráadásul nem is az összessel. Csak a boldogtalanokkal.

Szóval, tudod, az életem az elmúlt tizenhat évben nem volt fenéig tejfel.

Képzeld el, hogy minden egyes nap, minden egyes percében halottak kísértenek. Egyáltalán nem kellemes. Lemész a közértbe üdítőért – hopp, ott szobrozik egy halott fickó a sarkon. Valaki lelőtte. Te meg ráveszed a zsarukat, hogy kapják el a tettest, mert akkor a fickó békében nyugodhat.

Pedig csak egy üdítőért ugrottál le.

Vagy beülsz a könyvtárba, hogy kikeress valamit – hopp, hozzád lép valami könyvtáros kísértete, és azt akarja, hogy közöld az unokaöccsével, állati mérges rá azért, amit a macskákkal művelt, miután ő feldobta a talpát.

És most csak azokat említettem, akiknek egyáltalán van fogalmuk arról, hogy miért kóborolnak még mindig itt. A fele azt sem tudja, miért nem került a másvilágra annak rendje és módja szerint.

Ami idegesítő, mert persze hogy én vagyok az a balek, akinek át kell juttatni őket valahogy.

Mert én vagyok a mediátor.

Én mondom, senkinek sem kívánok ilyen végzetet.

Mediátornak lenni egyáltalán nem jó üzlet. Példának okáért soha senki nem akart nekem fizetést adni – még óradíjat sem! Csak az az enyhe melegség a jutalmam, ami akkor fut át az emberen, ha valami jót cselekszik. Mint amikor közöltem azzal a csajjal, aki nem tudott elbúcsúzni a nagyapjától, mielőtt meghalt, hogy az öreg nagyon szereti és már nem haragszik rá, amiért összetörte a kocsiját. Az ilyen dolgok valahogy szíven ütik az embert, de tényleg.

Általában azonban nagy szívás az egész. Amellett, hogy igen macerás a dolog – az embert megállás nélkül olyanok zaklatják, akiket más észre sem vesz –, meg kell mondanom, hogy a legtöbb kísértet kifejezetten faragatlan. Komolyan. Kapitális tökfejek, ha tudni akarod. Általában eszük ágában sincs a másvilágra távozni – maradni akarnak. Biztos azért, mert sejtik, hogy semmi jó nem vár rájuk azután, ahogy korábban viselkedtek. Úgyhogy inkább maradnak, és zaklatják a szerencsétlen halandókat: ajtókat csapkodnak, leverik a csészéket a

polcokról, hideg jár a nyomukban, hörögnek. Tudod, miről beszélek, nem? A szokásos szellemesdi.

Néha aztán bekeményítenek. Úgy értem, bántani akarják az embert. *Szándékosan*. Én meg ilyenkor jól bepipulok, és mindjárt kedvem támad egy kis szellemhátsó-rugdosáshoz.

Anyám pontosan erre gondolt, amikor azt mondta, „Jaj, Suze, már megint?”. Szellemhátsó-rugdosáskor ugyanis mindig támad egy kis khm... felfordulás.

Az új szobámat persze eszem ágában sem volt felforgatni, úgyhogy hátat fordítottam az ablakfülkében ücsörgő kísértetnek, és inkább válaszoltam anyámnak: – Ne aggódj, anya. Minden rendben. Szuper a szoba. Köszí.

Láttam, hogy egy szavamat sem hiszi. Anyámat elég nehéz átverni. Tudom, hogy tudja, valami nincs rendben velem, csak azt nem tudja, mi az. Ami nem is baj, mert akkor egy világ dőlne össze benne. Mert tévériporter, vagy mi, vagyis csak azt hiszi el, amit lát. A kísérteteket pedig nem látja.

Nem is tudod, mennyire szeretnék hasonlítani rá.

– Hát... örülök, hogy tetszik. Izgultam egy kicsit, mert tudom, hogy... szóval hogy nem szereted a régi épületeket.

A régi épületek a legrosszabbak. Minél régebbi a hely annál valószínűbb, hogy meghalt benne valaki, sőt még mindig ott bóklászik az igazságot keresve. Vagy arra vár, hogy az utolsó üzenetét átadja valaki. Meg kell mondanom, hogy ennek köszönhetően aztán a lakáskereső körútjaink anyámmal néha igen érdekesen végződtek. Besétáltunk a látszólag tökéletes lakásba, én meg megráztam a fejem. Ki van zárva, mondtam, de hogy miért, azt soha nem bírtam megmagyarázni. Nem is értem, anyám miért nem akart bentlakásos iskolába íratni.

– Tényleg, anya. Szuper. Imádom.

Andynek több se kellett, izgatottan körbevonsozolt a szobában, megmutatta a tapsra fel- és lekapcsolódó lámpákat (pfú, öregem!), meg a többi műtyűrt, amit beszerelt. Engedelmesen követtem, lelkendeztem, de arra azért ügyeltem, hogy véletlenül se pillantsak a kísértetre. Annyira édes volt, hogy Andy mennyire szeretett volna boldognak látni. Éppen ezért elhatároztam, ha ennyire akarja, hát akkor boldog is *leszek*. Már amennyire ez a magamfajtának egyáltalán lehetséges.

Egy idő után aztán már semmi újat nem tudott mutatni, úgyhogy lement, hogy beindítsa a grillt, ugyanis érkezésem tiszteletére tengeri herkentyűket szolgáltak fel vacsorára. Szundi és Bamba vacsora előtt még lementek egyet „hullámot lovagolni”, Doki pedig valami „kísérletről” motyogott titokzatosan, és eltűnt valahol a házban. Végre ketten maradtunk anyámmal. Majdnem.

– *Tényleg* jól vagy, Suze? Tudom, hogy ez óriási változás. Tudom, hogy sokat kérek tőled...

Levettem a bőrdzsekimet. Lehet, hogy nem említettem, de januárhoz képest állati meleg volt. Olyan 20 fok körül lehetett. Majdnem megsültem a kocsiban. – Tényleg, anya. Komolyan.

– Ott kellett hagynod a nagyit, Ginát, New Yorkot. Tudom, hogy önző vagyok. Tudom, hogy... hogy nem volt könnyű dolgod. Különösen, mióta apa meghalt.

Anyám azt hiszi, azért nem vagyok olyan átlagos kamasz, mint amilyen ő volt valamikor – szurkolókórus-vezető, bálkirálynő, rengeteg barát meg ilyesmi –, mert olyan fiatal voltam, amikor apám meghalt. Mindent arra fog: azt, hogy Ginát kivéve nincsenek barátaim, meg hogy néha szerfelett furcsán viselkedek.

Igaz, ami igaz, tényleg történt velem egy-két fura dolog a múltban; úgy értem, fura annak, aki nem tudja, mit miért vagy éppen kiért tettem. Egy kezemen meg sem tudom számolni, hányszor kaptak már el olyan helyeken, ahol semmi keresnivalóm nem lett volna. Előfordult, hogy a rendőrség vitt haza birtokháborítással, garázdasággal vagy éppen betöréssel vádolva.

És bár soha nem bizonyítottak rám semmit, számtalan órát töltöttem az anyám pszichológusával, aki arról győzködött, hogy nincs abban semmi rossz, ha magamban beszélek, ellenben ha olyasvalakihez, *aki nincs is ott*, akkor az már gáz.

Mint ahogy az is, hogy ki nem állhatom az ötvenévesnél régebbi épületeket.

Vagy hogy állandóan temetőkből, templomokból, mecsetekből, mások (bezárt) lakásából vagy házából kerülök elő. Vagy éppen az iskolából, késő este vagy éjjel.

Biztos vagyok benne, hogy Andy fiai is tudtak valamit. Innen jöhetett az a szektás dolog is. De, mint ahogy azt már korábban kifejtettem, soha semmiért nem marasztaltak el.

Az a két hét felfüggesztés nyolcadikban kismiska az előéletemhez képest.

Úgyhogy semmi különöset nem találtam abban, hogy anyám az ágyamon üldögélve „új életről” meg ilyesmikről társalgott velem. Az azért egy kicsit furcsa volt, hogy a kísértet ott ücsörgött pár méterre tőlünk, és minket figyelt. Végül is mindegy. Úgy tűnt, anyámnak szüksége volt rá, hogy elmondja, mennyivel jobb lesz majd nekem itt a nyugati parton.

Hát ha ezt akarja, rajtam nem fog múlni. Azt mindenesetre elhatároztam, hogy nem keveredek olyasmibe, ami miatt letartóztathatnak. Kezdetnek nem rossz, igaz?

– Na jó – fejezte be anyám, miután kifogyott a nem-lesznek-barátaid-ha-nem-viselkedsz-egy-kicsit-barátságosabban típusú szövegből. – Ha nem akarsz, hogy segítsék kipakolni, lemegyek és segítek Andynek a vacsoránál.

Andy nemcsak ezermester volt, hanem kitűnő szakács is – anyámmal ellentétben.

– Oké, menj csak. Lecuccolok, aztán én is jövök.

Anyám bólintott, felállt – de tudtam, hogy nem menekülök ilyen könnyen. Mielőtt kilépett volna az ajtón, visszafordult. Könnyes volt az a kék szeme.

– Csak azt akarom, hogy boldog légy, Suze. Soha nem akartam semmi mást. Gondolod, hogy itt boldog leszel?

Megöleltem. A bokacsizmámban olyan magas voltam, mint ő. – Hát persze, anya. Hát persze hogy boldog leszek. Már most otthon érzem magam.

– Tényleg? – kérdezte szíjogva. – Esküszöl?

– Igen. – Komolyan is gondoltam. Végül is Brooklyban is állandóan kísértetek tanyáztak a hálószobámban.

Kilépett, és csendesen behúzta maga mögött az ajtót. Megvártam, amíg elhálnak a léptei, aztán megfordultam.

– Na, halljuk – szólítottam meg az ablakfülkében ücsörgő jelenést. – Hát te meg ki a franc vagy?

3. fejezet

Ha azt mondom, a fickó meglepődött, az igazság közelében sem járok. Nem csak egyszerűen meglepődött, hanem hátra is fordult, hogy biztos legyen benne, tényleg hozzá beszélek.

Mögötte azonban csak az ablak volt, na és az a csodálatos kilátás a Carmel-öbölre. Visszafordult. Biztos észrevette, hogy még mindig őt bámulom, mert valami olyasmit mormolt, hogy „Nombre de Dios”, amitől Gina, aki bukik a latin pasikra, menten elájult volna.

– Hiába hívod a magasságost – világosítottam fel, azzal megfordítottam az új öltözőasztalkámnál álló rózsaszín támlás széket, és lovagló ülésben rátelepedtem. – Ha eddig nem vetted volna észre, rád se bagózik. Különben nem hagyta volna, hogy – megvizsgáltam az öltözékét; valami ilyesmit viseltek a Vadiúj Vadnyugatban is – jól mondom? százötven éve itt dekkolj. Már tényleg ilyen régen beadta a kulcsot?

Rám bámult. Fekete volt a szeme, mint a folyékony tinta. – A kulcsot? Milyen kulcsot? – kicsit csikorgott a hangja, olyan régen nem használta.

Az égre meredtem. – Elpatkol – magyaráztam. – Feldobja a talpát. Fűbe harap.

Amikor láttam, hogy egyre zavartabban bámul rám, elkeseredetten feladtam. – *Meghal.*

– Hát persze. Meghal. – de ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdéseimre, megrázta a fejét. – Nem értem – csodálkozott. – Nem értem, hogy lehet, hogy látsz engem. Ennyi év alatt még soha senki...

– Na ja – vágtam közbe. Ezt a dumát már ezerszer hallottam. – Változnak az idők, érted? Nálad mi a gubanc?

Nagyot pislantott azzal a fekete szemével. A szempillái hosszabbak voltak, mint az enyéme. Nem futok össze túl gyakran „dögös” kísértetekkel, de ez a fickó... apám, szép darab lehetett fénykorában, mert halottan is alig bírtam levenni róla a szememet: kíváncsi voltam, mit takar a mellkasán nyitva hagyott fehér ing. Vajon a kísérteteknek bordás a hasizmuk? Ezt még nem volt alkalmam felfedezni – nem mintha korábban annyira érdekelt volna.

Persze nem hagytam, hogy ilyen kis semmiség elvonja a figyelmemet. Végül is profi vagyok.

– Gubanc? – visszhangozta. Tisztán, akcentus nélkül beszélt angolul – mintha magamat hallottam volna, aprócska brooklyni akcentussal a téimnél. A bőrszíne és a Nombre de Dios alapján spanyol vér is folyt az ereiben, ennek ellenére amerikai lehetett, legalább annyira, mint én – vagyis mint valaki olyan, aki akkor született, amikor Kalifornia még nem is volt az Államok része.

– Aha – megköszörültem a torkom. Oldalra fordult, és az egyik csizmáját felrakta az ablakfülét díszítő világoskék párnára. Azonnal egyértelművé vált, hogy igen, a kísérteteknek is van hasizmuk, nem is akármilyen. Ráadásul a mély barázdákat fekete, selymes szőr takarta.

Nyeltem egyet. Egy jó nagyot.

– Gubanc – feleltem. – Gond. Probléma. Te miért vagy még mindig itt? – Rám bámult, értetlenül, de érdeklődve. Besegítettem egy kicsit. – *Miért nem a másik világon töltöd az idődet?*

Megrázta a fejét. Azt már említettem, hogy rövid volt a haja? Sötét és göndör és sűrű?

– Nem értem.

Egészen melegen lett, pedig már levettem a bőrdzsekimet. Mást nemigen vehettem le, mivel ott ült és engem bámult. Ettől aztán hirtelen még idegesebb lettem.

– Még hogy nem érted, mit beszélek! – Kisimítottam a hajamat a szememből. – *Meghaltál.* Nincs itt semmi keresnivalód! Miért nem csinálod azt, amit a többiek, ha meghaltak?

Egyesülnek a mennyben, vagy a pokol fenekén égnek vagy újjászületnek vagy a tudat egy másik szintjére érnek vagy mit t'om én! Te meg csak itt... itt *dekkolsz!*

Könyökét a behajlított térdén egyensúlyozva, a kezét lóbálva komolyan rám nézett.

– És mi van, ha én szeretek egyszerűen csak itt *dekkolni?*

Vajon miért éreztem úgy, hogy szórakozik velem? Nem szeretem, ha szórakoznak velem. Egyáltalán nem. Brooklynban állandóan szórakoztak velem – egészen addig, amíg rá nem jöttem, mennyire lecsendesíti őket az, ha az öklöm ráköszön az arcukra.

Ezt a fickót itt nem akartam megütni – *most* még nem. De már nem sok választott el tőle. Végül is éppen *most* tettem meg néhány milliócska kilométert csak azért, hogy egy rakás lökött pasival lakjak egy fedél alatt; még ki sem pakoltam, és anyámat máris megríkattam, ráadásul egy kísértet lopta a napot a hálószobámban. Szerintem tőkre érhető, hogy gyorsan rövide zártam a dolgokat.

– Na ide hallgass. – Átvettem a lábamat a szék háttámláján, és talpra pattantam. – Miattam ott *dekkolsz*, ahol neked tetszik, amigo. Lógj, ahol csak akarsz. Kivéve itt, ebben a szobában.

– Jesse – válaszolt, és egy tapodtat sem mozdult.

– Hogy mi?

– Amigónak szólítottál. Ha véletlenül kíváncsi lennél, van rendes nevem is. Jessenek hívnak.

Bólintottam.

– Na jó. Szóval Jesse. Figyuzz. Nem maradhatsz itt, Jesse.

– Na és te? – A fickó rám mosolygott. Jól állt neki. De még milyen jól. Ilyen képpel a régi sulimban pillanatok alatt ő lett volna az iskolabál ásza. Ha egy magazinban jelent volna meg a képe, Gina azonnal kivágta volna, és a hálószobája falára biggyesztette volna.

Nem mintha jóképű lett volna. Egyáltalán nem. Inkább veszélyes. Szédítően veszélyes.

– Na és én micsoda? – Tudtam, hogy bunkó vagyok, de egy cseppet sem érdekelt.

– Hogy hívnak?

Végigmértem a fickót.

– Na ide figyelj. Köpd már ki, hogy mit akarsz, aztán tágulj innen. Melegem van, át akarok öltözni. Nincs nekem időm...

Félbeszakított. Méghozzá olyan kedvesen, mintha meg sem hallotta volna, hogy beszélek vele.

– Az a hölgy – az édesanyád – Suzie-nak szólított. – Csak úgy csillogott az a fekete szeme. – Susan a teljes neved?

– Suzannah – javítottam ki automatikusan. – Tudod, mint a Don't cry for me-ben.

Rám mosolygott. – Tudom. Ismerem a számot.

– Ja, persze. Biztos felkerült a Top 40-be, amikor születted, mi?

Rendületlenül mosolygott. – Szóval ez lesz a hálószobád, Suzannah?

– Aha. Az *én* hálószobám. Neked viszont ki kell költöznöd.

– Nekem kell kiköltöznöm? – Magasba szaladt az a fekete szemöldöke. – Én már 150 éve itt lakom. Miért *nekem* kéne kiköltöznöm?

– Csak. – Most már állati pipa voltam, főleg azért, mert állati melegem volt, és ki akartam nyitni az ablakot, de az ablak ott volt mögötte, én meg nem akartam közel menni hozzá. – Ez az *én* szobám! És semmi kedvem megosztani egy halott cowboyjal!

Ez talált. Azonnal lecsapta a lábát a padlóra – hangosan –, és talpra ugrott. Abban a minutumban azt kívántam, bárcsak ne szóltam volna egy szót sem. Magas volt, sokkal magasabb nálam, pedig a bokacsizmámban 175 centi vagyok.

– *Én* nem vagyok cowboy! – közölte velem dühösen. Aztán morgott még valamit spanyolul, de mivel én csak franciául tanultam, egy szavát sem értettem. Közben az új öltözőasztalkám fölött lógó antik tükör veszélyes remegésbe kezdett. Méghozzá nem egy

kaliforniai földrengés, hanem az előttem álló izgatott kísértet miatt, akinek a képességei ezek szerint a tárgyak mozgását is magukba foglalták.

Hát igen, ilyenek a kísértetek: baromi érzékenyek. A legapróbb dolgokon is felhúzzák magukat!

– Húha – mondtam feltartott kezekkel. – Nyugi, öregem. Nyugi!

– A családom rabszolgaként dolgozott – lovalta bele magát Jesse, s közben az ujját majdnem belenyomta az arcomba –, hogy vigye valamire ebben az országban, de soha, soha nem vállalták volna, hogy *vaquero*...

– Hahó! – mondtam, és aztán valami olyat tettem, amit nem lett volna szabad. Mivel nem tetszett az a fenyegető ujj, megragadtam, aztán a kezénél fogva magamhoz rántottam a fickót. Biztos akartam lenni benne, hogy hallja, amit a fülébe sziszegek. – Hagyd békén azt a tükröt. És ne nyomd az ujjadat az arcomba. Mert legközelebb eltöröm.

Elengedtem a kezét, és elégedetten nyugtáztam, hogy a tükör abba hagyja a remegést. Aztán véletlenül az arcára pillantottam.

A kísértetekben nem folyik vér. Hogy folyhatna? Hiszen halottak. De esküszöm, abban a pillanatban Jesse lesápadt: minden vér kifutott az arcából.

Halottak, nem folyik vér az ereikben, következésképpen nem is anyagszerűek. Vagyis nem lehet megragadni az ujjukat. A kezemnek át kellett volna szaladni a kezén. Igazam van?

Egy fenét. Lehet, hogy mással ez a helyzet, de velem nem. Vagyis a mediátorokkal nem. Látjuk a kísérteteket, beszélünk velük, és ha kell, jól seggbe rúgjuk őket.

Ezt azonban nem szeretem nagydobra verni. Általában ha lehet, nem érek hozzájuk – nemcsak a szellemekhez, senkihez. Ha a mediáció valamiért nem sikerül, és fizikai erőt kell alkalmaznom egy makacskodó kísérteten, jobb, ha nem tudja, hogy képes vagyok rá. Ha az ember alvilági tagokkal foglalkozik, a meglepetésszerű támadás az ajánlatos, mert hírhedten alattomos harcosok.

Jesse az ujjára bámult, mintha megégette volna; úgy tűnt, egy szót sem bír kinyögni. Valószínűleg százötven év után most értek hozzá először. És az ilyentől a fickók könnyen elvesztik az eszüket. A kísértetek különösen.

A meglepődését kihasználva a legkomolyabb rábeszélő hangomon így szóltam: – Figyelj, Jesse. Ez az én szobám, érted? Itt nem maradhatsz. Vagy hagyod, hogy segítsek neked a másvilágra jutni, vagy egy másik házban kell kísértened. Sajnálom, de ez a helyzet.

Jesse felpillantott az ujjáról. A tökéletes hitetlenség még most sem tűnt el az arcáról. – Ki vagy te? – kérdezte halkán. – Miféle... lány vagy te?

Olyan sokáig habozott, mielőtt kimondta volna azt, hogy lány, hogy világos volt, nem tudja, illik-e rám ez a szó. Ami egy kicsit bosszantott. Mert az igaz, hogy nem én voltam a legnépszerűbb csaj a suliban, de női mivoltomban még soha senki nem kételkedett. A kamionsofőrök néha rámdudáltak a zebránál, és nem azért, mert rossz helyen álltam. Az építőmunkások csúnya szavakat kiabáltak utánam, különösen akkor, amikor a bőr miniszoknyámat viseltem. Egyáltalán nem vagyok ronda vagy férfias. Az igaz, hogy épp most ígértem be neki, hogy letépem az ujját, de hát az isten szerelmére, ez még nem jelenti azt, hogy nem vagyok nő!

– Megmondom, miféle lány *nem* vagyok – válaszoltam harapósan. – Semmi kedvem megosztani a szobámat az ellenkező nemmel. Világos? Úgyhogy vagy kiköltözöl magadtól, vagy én rúglak ki. Te döntesz. Kapsz egy kis gondolkodási időt. De amikor visszajövök, Jesse, nem akarok itt látni.

Ezzel megfordultam, és kísértáltam a szobából.

Muszáj volt. Ha szellemekkel vitatkoztam, általában én győztem, de most valahogy volt egy olyan érzésem, hogy nem ez a helyzet. Nem kellett volna olyan szükszavúnak lennem. Sem olyan bunkónak. Fogalmam sincs, mi jött rám. Egyszerűen csak...

Gondolom, nem számítottam rá, hogy egy ilyen aranyos palit találok a szobámban.

Úristen, akkor mit csinállok majd, ha nem lesz hajlandó eltűnni, morfondíroztam magamban, amint lerobogtam a nappaliba. Még átöltözni sem leszek képes a saját szobámban!

Adj neki, egy kis időt, mondta egy hang a fejemben. Egy hang, amit nagy bölcsen soha nem említettem anyám pszichológusának.

Adj neki egy is időt. Majd felfogja. A végén mindig felfogják.

Vagy legalábbis majdnem.

4. fejezet

A vacsora Ackermanéknál olyan volt, mint a többi nagycsaládos vacsora: mindenki egyszerre beszélt – Szundi kivételével természetesen, aki csak akkor szólalt meg, ha kérdeztek tőle valamit –, és amikor befejeztük, senki nem akart lepakolni az asztalról. Elraktároztam magamban, hogy fel kell hívnom Ginát, hogy közöljem vele, egyáltalán nincs igaza. Semmi jó nincs a fiútesókban: nyitott szájjal esznek, és az összes friss zsemlét felfalják, mielőtt az ember egyáltalán elhatározná, hogy enne egyet.

Vacsora után úgy döntöttem, inkább elkerülöm a szobámat, hogy Jessenek legyen elég ideje eldönteni, hogy a fogaival vagy a fogai nélkül távozik-e. Egyáltalán nem rajongok az erőszakért, de sajnó ez a foglalkozásom szükséges velejárója. Néha csak akkor figyelnek rád, ha használod az öklödet. Nem a legelfogadottabb módszer, belátom, legalábbis a pszichológiai kézikönyvek szerint.

De hát senki nem mondta, hogy én pszichológus volnék.

A tervem csak egy dologban hibázott. Abban, hogy szombat este volt. Megfeledkeztem róla a sok idegeskedésben. Brooklynban szombat esténként metróra szálltunk Ginával, hogy megnézzünk egy filmet, vagy beültünk Joe pizzériájába, és az embereket figyeltük. Jó, jó, lehet, hogy nagyvárosi leányzó vagyok, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy olyan izgi életem lett volna. Még sosem randiztam egyetlen fiúval sem, azt az egyetlen esetet leszámítva ötödikben, amikor Daniel Bogue-gal korcsolyáztam a Rockefeller Központ pályáján.

Ráadásul akkor is hasra estem.

Anyám viszont azt akarta, hogy vessem bele magam Carmel társadalmi életébe. Amint megpakoltuk a mosogatógépet, rákezdte: – Brad, mit csinálsz ma este? Nincs valahol valami buli? Magaddal vihetnéd Suzie-t, és bemutatnád néhány embernek.

Bamba éppen protein shake-et mixelt magának. Úgy látszik, hogy az a vagy két tucat rák és az a hatalmas kagyló, amit vacsorára magába tömött, nem volt neki elég. – Vinném is, ha Jake nem dolgozna ma este.

Szundi, aki a nevét hallva magához tért, rápislantott az órájára, és csak annyit mondott, a francba, azzal magára kapta a farmerdzsekijét, és már ott sem volt. Doki ránézett a falióra, aztán rosszállóan megrázta a fejét. – Már megint elkésett. Ha nem vigyáz, ki fogják rúgni.

Szundinak munkahelye van? Ez érdekelt, úgyhogy megkérdeztem: – Hol dolgozik?

– A Penninsula pizzériában. – Doki valami furcsa kísérletet hajtott végre, amelyben anyám csipeszei és a kutya vett részt. A hatalmas kutya – egy bernáthegyi és egy medve keveréke – békésen tűrte, hogy Doki elektródokat erősítsen a bőrére ott, ahonnan korábban leborotválta a szőrt. Úgy tűnt, senkit sem zavar a dolog, a legkevésbé a kutyát.

– Szund... vagyis Jake egy pizzériában dolgozik?

Andy egy serpenyőt sikálva válaszolt: – Ő a pizzafutár. Egy csomó borraivalót kap.

– Camaróra gyűjt – közölte Bamba. Az ajkát fehér cicabajusz ékesítette.

– Pfú – jegyeztem meg.

– Ha akarjátok, szívesen elviszlek benneteket – mondta Andy nagyilelkűen. – Na, Brad, mit szólsz? Megmutatod Suze-nak a plázát?

– Most inkább nem – felelte Bamba, és megtörölte a száját a pulóvere ujjával. – Még mindenki Tahoe-ban nyaral. Majd a jövő héten.

Felsőhajtottam a megkönnyebbüléstől. A pláza szó hallatán mindig végigfutott a hátamon a hideg, és ennek semmi köze nem volt a kísértetekhez. New Yorkban nincsenek plázák, csak New Jerseyben, és Gina egyszerűen imádta őket. Nálam viszont egy óra után kiment a biztosíték, úgyhogy muszáj volt beülnöm egy teaházba zöld teát szűrölni, hogy magamhoz térjek.

Az igazat megvallva az sem dobott fel, hogy úgy vigyenek. Úristen, mi a baj ezzel a hellyel? Azt még megértem, hogy a metró egy ilyen földrengéses terület közvetlen közelében nem egy életbiztosítás, de egy normális buszjárat senkinek sem ártana.

– Tudom már! – szólalt meg újra Bamba, és az asztalra csapta az üres poharat. – Játsszunk a Coolboarderrel!

Rámeredtem. – A mivel?

– A Coolboarderrel. – Mivel az arcomon továbbra sem futott át az értelem legcsekélyebb jele sem, ismét megszólalt. – Nem tudod, mi az a Coolboarder? Na ne már!

Átmentünk a dolgozóba, a nagyképernyőjű tévéhez. Kiderült, hogy a Coolboarder egy videojáték. Snowboarddal kellett egymást üldözni különböző pályákon. A gyorsaságot meg a manővereket a joystickkel lehetett irányítani.

Nyolcszor vertem meg Bambát. Végül aztán azt javasolta, videózzunk inkább.

Mivel éreztem, hogy valamit elrontottam – hagynom kellett volna, hogy szegény gyerek legalább egyszer nyerjen –, felajánlottam, hogy megcsinálom a pattogatott kukoricát, és eltüntem a konyhában.

Csak ekkor jöttem rá, hogy milyen fáradt vagyok. New York és Kalifornia között három óra az időeltolódás, és bár még csak este kilenc felé járt, olyan álmos voltam, mintha éjfél lett volna. Andy és anyám visszavonultak a hálószobájukba, de az ajtót szélesre tarták. Gondolom azért, nehogy azt higgyük, hogy rosszködnak ott bent. Andy egy krimi olvasott, anyám meg valami tévéfilmet nézett.

Biztos voltam benne, hogy ez nekünk utódoknak szól. Fogadok, hogy egyébként magukra csukták volna az ajtót, vagy elmentek volna valahová Andy barátaival vagy anyám új kollégáival a montereyi tévétől. Megpróbáltak valamiféle rendszert kialakítani, hogy biztonságban érezzük magunkat. Díjaztam, hogy legalább próbálkoznak.

Azon járt az eszem, amint arra vártam, hogy a kukorica elkezdjen pattogni, hogy vajon mit gondolhat erről az egészből az apám. Nem lelkesedett túlságosan, amikor kiderült, hogy anyám újra férjhez megy, annak ellenére, hogy Andy tök jó fej. Az meg egyáltalán nem tetszett neki, hogy a nyugati partra költözöm.

– Na és hogy fogok hozzád beugrani, ha 3000 mérföldnyire leszel innen? – akarta tudni, amikor közöltem vele a hírt.

– De apa, neked egyáltalán nem kéne sehová beugranod – világosítottam fel. – Te már halott vagy, nem emlékszel? Miért nem foglalkozol inkább azzal, amivel a halottak szoktak, ahelyett, hogy utánunk kémkedsz?

Azt hiszem, ezen megsértődött. – Egyáltalán nem kémkedek. Én csak tudni akarom, hogy boldogok vagytok-e. Ennyi az egész.

– Azok vagyunk – biztosítottam. – Én is és anya is.

Hát persze hogy hazudtam. Anyámról nem, de magammal kapcsolatban igen. Az idegösszeomlás határán voltam, amikor kiderült, hogy költözünk. És még most sem vagyok biztos benne, hogy működni fog a dolog. Itt van például ez a dolog Jessevel... csak azt szeretném tudni, hogy hol van ilyenkor az apám. Miért nem volt ott a hálóban és miért nem billentette jól hátsón a fickót? Végül is Jesse férfi, ráadásul a hálószobámban tanyázik, és az apák az ilyentől iszonyúan be szoktak rágni, vagy nem?

De hát így van ez a kísértetekkel. Sohasem akkor jelennek meg, ha szüksége van rájuk az embernek. Különösen az apák nem.

Elbambulhattam egy kicsit. A mikro csengetésére tértem magamhoz. Kivettem a kukoricát, és egy hatalmas fatálba öntöttem, amikor anyám belépett a konyhába, és felkapcsolta a villanyt.

– Szia, kicsim – mondta. Aztán jobban megnézett. – Jól vagy, Suzie?

– Hát persze, anya. – Teletömtem a számat kukoricával. – Bam... vagyis Braddel megnézünk egy filmet.

– Biztos? – Anyám kíváncsian vizsgálgatott. – Biztos, hogy nincs semmi baj?

– Biztos. Egyszerűen csak fáradt vagyok.

Megkönnyebbült. – Gondoltam, hogy az lesz. Csak... tudod, olyan feldúltnak tűntél, amikor először beléptél a szobádba. Tudtam, hogy a baldachinos ágy túlzás, de egyszerűen nem bírtam ellenállni.

Tovább rágtam a kukoricát. Totál hozzászórtam már az ilyen párbeszédhez. – Tök jó az ágy, anya. Meg a szoba is.

Tényleg látszott, hogy mennyire örül, ezért megsajnáltam egy kicsit, úgy értem, annyira rendes, hogy valami normális gyereket érdemelne, nem egy mediátort. Tudom, hogy állandóan csalódik bennem. A tizennegyedik születésnapomra beszereltetett nekem egy saját telefonvonalat, mert azt hitte, hogy annyi fiú fog üldözni a hívásaival, hogy őt majd nem tudják elérni a barátai.. gondolhatod, milyen csalódott volt, amikor kiderült, Ginán kívül senki sem hív, és legtöbbször ő is csak azért, hogy a randijairól meséljen. Mert, mint már említettem, a környékbeli fickók nemigen akartak velem találkozni.

Szegény anyám. Hiszen ő csak egy kedves, normális gyereket akart. Erre itt vagyok neki én.

– Kicsim – folytatta –, nem akarsz átöltözni? Már reggel hat óta vagy ezekben a ruhákban, nem?

Közben Doki is befutott, hogy keressen még egy ki ragasztót az elektródáihoz. Nem mintha arra készültem volna, hogy közöljem anyámmal: „Az az igazság, anya, hogy állatira szeretnék átöltözni, de mivel a szobámban egy halott cowboy kísértete lakik, egy kicsit problémás a dolog.”

Ehelyett csak vállat vontam, és kifinomult közömbösséggel csak ennyit mondtam: – Mindjárt átöltözök.

– Biztos, hogy ne segítek kipakolni? Annyira bánt a dolog. Segítenem kellene...

– Nem, maradj csak. Majd elintézem egyedül. – Doki közben kifosztott egy fiókot. – Na, én megyek is. Nem akarok lemaradni a film elejéről.

A végén aztán mégis lemeredtem, nemcsak az elejéről, de a közepéről meg a végéről is, mert elaludtam a díványon. Andy ébresztett fel nem sokkal tizenegy után, a vállamat gyengéden megrázva.

– Ébresztő! – mondta. – Jobb, ha beismered, hogy kiütötted magad. Ne izgulj, Brad nem árulja el senkinek.

Felkeltem, kicsit rogyantan, és feltántorogtam a szobámba. Kitártam az ablakot. Megkönnyebbültem, mert senki nem állta el az utat. *Igen*. Felfogta!

Fogtam a piperetáskámat, és elvonultam zuhanyozni. A pizsamámat is felvettem, nehogy meglepetés érjen: nem tudhattam, hogy Jesse tényleg vette az üzenetet, és tényleg lelépett. Mire végeztem a fürdőben, egészen felébredtem. Körülnéztem. Az ablakon hűs, sós illatú szellő áramlott be. Brooklynnal ellentétben, ahol állandóan szóltak a szirénák és az autók soha nem álltak meg, itt csend honolt, csak egy-egy bagoly huhogott néha.

Magam is meglepődtem, amikor kiderült, hogy tényleg egyedül vagyok. Szellemmentes övezet. Végre. Pontosan erre vágytam.

Bemásztam az ágyba, és tapsoltam egyet, hogy kialudjon a villany, aztán befészkeltem magamat a ropogós, vadiúj takaró alá.

Mielőtt újra álomba merültem volna, a huhogáson kívül mintha valami mást is hallottam volna. Mintha valaki egy altatót dúdolt volna a fülembe.

De hát ezt biztos csak álmodtam.

5. fejezet

A Junipero Serra Katolikus Középiskola a nyolcvanas években lett koedukált. Mostanra nagy öröömre már az egyenruha sem volt kötelező. A kék és fehér amúgy sem áll jól nekem. Szerencsére az egyenruhát mindenki utálta, mint ahogy azt is, hogy fiúk nem járhattak ide, úgyhogy mindkét szabályt eltörölték. A farmeron kívül azt viselt az ember, amit csak akart. Mivel én a divatos cuccaimon kívül, amit Gina – a divattanácsadó – segítségével New Jersey-i nagykereskedésekben szereztem be, semmi mást nem akartam hordani, ez nem zavart különösebben.

A katolikus dolog azonban problémás volt. Nem is problémás, inkább kellemetlen. Tudod, anyámat sosem izgatta túlságosan a vallás – nem is nevelt annak. Apám vallását nem gyakorló zsidó volt, anyám katolikus. A vallás sohasem volt nekik különösebben fontos, engem meg csak összezavart. Az ember azt hinné, hogy egy mediátor sokkal jobban ért ezekhez a dolgokhoz, az igazság azonban az, hogy halvány fogalmam sincs róla, mi lesz a kísértetekkel, miután átsegítem őket oda, ahová valók. Csak annyit tudok, hogy ha átküldöm őket, soha többet nem bukkannak fel. Ennyi.

Ezek után nem csoda, hogy amikor a napos Kaliforniába érkezésem utáni hétfőn anyámmal megjelentünk az iskola irodájában, döbbenet meredtem a titkárnő háta mögött függő 180 centi magas, keresztre feszített Jézusra.

Csak azt nem tudom, miért. Anyám ugyanis vasárnap délelőtt, amikor segített kipakolni a bőröndjeimből, megmutatta az iskolát az ablakomból. – Látod azt a nagy vörös kupolát? – kérdezte. – Az a misszió. Vagyis tulajdonképpen a hozzá tartozó kápolna.

Doki véletlenül éppen a közelben lebzselte – mint egyébként szinte mindig –, és szinte azonnal belekezdett legújabb kiselőadásába, ezúttal a ferencesekről. Az 1209-ben alapított katolikus rend Szent Ferenc tanításai szerint élt. Doki szerint a ferences szerzetes, Junipero Serra végzetesen félreértett történelmi személyiség volt. A katolikus egyház ellentmondásos hőstét majdnem szentté avatták, de az amerikai őslakosok megkérdőjelezték ezt a döntés „a kizsákmányoló spanyol gyarmatosítás támogatása miatt. Bár Junipero Serráról ismert, hogy fellépett az áttért őslakosok tulajdonjoga és gazdasági érdekeinek védelmében, ugyanakkor az öngazgatási jog megadását határozottan ellenezte, ráadásul a testi fenyegetés híve volt: kérvényt nyújtott be például a spanyol kormányhoz, hogy engedélyezzék az indiánok korbácsolását.”

Dokira pillantottam, amint befejezte különös előadását, aztán megszólaltam: – Első olvasásra kívülről fűjod, mi?

Ettől egy kicsit zavarba jött. – Hasznos, ha az ember ismeri a lakóhelye történelmét, nem?

Ezt az információt elraktároztam magamban. Lehet, hogy Doki fog majd kiségiteni, ha Jesse ismét felbukkanna.

Szóval ott álltam a hűvös, öreg épületben, amit Junipero Serra emelt, hogy jobbá tegye a környék őslakosainak életét, és azon járt az eszem, vajon hány kísértettel fogok találkozni. Tuti, hogy Serra bátyóra egy csomó őslakos dühös volt, főleg a testi fenyegetés miatt, és semmi kétségem nem volt afelől, hogy az összessel összefutok majd.

Amikor a széles árkádsor alatt beléptünk az épületekkel körbevett belső udvarba, egyetlen oda nem való alak sem bukkant fel. Pár turista a fantasztikus szökőkutat fotózta, egy kertész szorgalmasan kapirgált az egyik pálmafa tövénél – az új sulimban is voltak pálmafák! –, egy pap elgondolkodva sétálgatott. Csendes, gyönyörű helynek tűnt – főleg egy ilyen régi épülethez képest, ami számos haláleset tanúja lehetett.

Hihetetlen. Hová tűntek a kísértetek?

Lehet, hogy berezeltek? Én mindenesetre egy kicsit megijedtem, amikor megláttam azt a keresztet. Persze nincs semmi bajom a vallásos művészettel, de az isten szerelmére miért kell a keresztre feszítést olyan élethűen ábrázolni az összes heggel, meg mindennel?

Mint kiderült, ezzel nem csak én voltam így. A srác, aki velünk szemben süppedt a díványba az irodában, ahol várnunk kellett, észrevette, mit bámulok, és megszólalt: – Vért fog könnyezni, ha egy csaj véletlenül szűzként fejezi be a sulit...

Alig bírtam visszafojtani a nevetést. Anyám rosszállóan meredt rám. A titkárnő, egy kövérkés, középkorú hölgy – az ilyenek általában mindig felháborodnak a hasonló megjegyzéseken – csak sóhajtott egyet, aztán fáradtan így szólt: – Jaj, Adam!

Adam, a korombeli, jóképű srác halálosan komoly arccal nézett rám. – Pedig igaz – mondta komolyan. – Tavaly megtörtént. A nővéremmel. – Cinkosan lehalkította a hangját. – Szerencsére csak a féltestvérem...

Ismét felnevettem. Anyám rám pissegett. Tegnap szinte egész nap azt magyarázta, milyen nehezen vetek fel az iskolába, főleg amikor kiderült, hogy semmivel sem tudja bizonyítani, meg vagyok-e keresztelve. Végül aztán Andynek köszönhetően kerültem be. Neki ugyanis mind a három fia idejár. Szerintem azért egy tekintélyes adomány is segített, de anyám ezt nem volt hajlandó elismerni. Csak annyit mondott, jobb lesz, ha vigyázok magamra, és nem dobálózok semmivel semmiféle ablakon át. Hiába bizonygattam, hogy az a bizonyos baleset nem az én hibám volt. Egy különösen erőszakos ifjú kísértettel küzdöttem, aki megátalkodottan kísértett a régi sulim lányöltözőjében. Amikor kihajítottam az ablakon, végre szót fogadott, és többé nem tért le a helyes ösvényről.

Anyámnak persze azt mondtam, teniszütéseket gyakoroltam a teremben, és az ütő kicsúszott a kezemből. A sztori alig volt hihető, mivel az ütő sohasem került elő.

Éppen e fájdalmas emléken merengtem, amikor a nehéz faajtón kilépett egy pap, és így szólt:

– Mrs. Ackerman, mennyire örülök, hogy újra látom! A hölgy bizonyára Ms. Suzannah Simon, igaz? Kérem, fáradjanak be! – Az irodája felé vezetett bennünket, de aztán megállt: – Mr. McTravish, ismét? Már az új félév legelső napján?

Adam megvonta a vállát. – Most mit mondjak? Az a spiné utál engem.

– Mr. McTravish, legyen olyan jó, és ne nevezze Ernestine nővért spinének, he kérhetem. Amint a hölgyekkel befejeztem, ön következik.

Beléptünk az irodába, és Dominic atya, az igazgató udvariasan megkérdezte, hogy tetszik Kalifornia. Mondtam, hogy eddig nagyon, különösen az óceán. Az előző nap, miután végre kipakoltam, lementünk a partra, és csak este mentünk haza. A napszemüvegemet is megtaláltam. Szuperül éreztem magam, annak ellenére, hogy a víz még hideg volt az úszáshoz, és csak hevertem a takarón a hullámokat bámulva. Óriásiak voltak, nagyobbak, mint a Baywatchban. Doki egész délután azt magyarázta, miért. Sajnos már nem emlékszem rá, mert annyira elkábított a nap, hogy alig bírtam figyelni. Rájöttem, hogy imádom az óceánt: az illatát, a partra mosott hínárt, a hideg homokot a lábujjaim között, a só ízét a bőrömmön. Lehet, hogy Carmelben nincs New York Bagel's, Manhattanben viszont nincs óceán!

Dominic atya kifejezte abbéli reményét, hogy szeretni fogom majd az iskolát, aztán azzal folytatta, hogy nyugodtan látogathatom a miséket annak ellenére, hogy nem vagyok katolikus. A Kötelesség Szent Napjain természetesen a katolikus tanulók nem vettek részt az órákon, hanem templomba mentek. Én szabadon választhattam: vagy csatlakozom hozzájuk, vagy a teremben maradok.

Ezt valamiért viccesnek találtam, de sikerült visszafojtanom a vihogást. Dominic atya öreg volt, de életrevaló, és a maga módján jóképű a fehér gallérjában meg a fekete ruhájában – mármint egy hatvanéveshez képest. Ősz volt a haja, nagyon kék a szeme és manikűrözött a keze. Nem ismerek túl sok papot, de ez itt tetszett, főleg azért, mert nem tolta le a srácot kint azért, mert spinének nevezte azt a nővért.

Miután az atya felsorolta, hogy milyen bűnökért függeszthetnek fel – túl sok hiányzás, kábítószerárúsítás az iskola területén, meg a szokásos blabla –, megkérdezte, van-e kérdésem. Nem volt. Aztán anyámat is megkérdezte. Neki sem volt. Úgyhogy Dominic atya felállt, és

így szólt: – Nagyszerű. Nos, ebben az esetben öntől elbúcsúzom, Mrs. Ackerman, Suzannah-t pedig elkísérem az osztályába. Rendben, Suzannah?

Kicsit furának találtam, hogy az igazgató, aki biztos rettentő elfoglalt, veszi magának a fáradságot arra, hogy az osztályba kísérjen, de nem szóltam egy szót sem. Felszedtem a kabátomat – fekete gyapjú katonai trencskó, nagyon divatos –, és türelmesen vártam, hogy elbúcsúzzon anyámtól. Aztán anyám adott egy pusztit, majd figyelmeztetett, nehogy elfelejtsem megkeresni Szundit háromkor, mivel ő a felelős a hazaszállításomért. Csak ő nem Szundinak hívta. A tömegközlekedés szerencsétlen hiánya miatt iskolába menet-jövet muszáj volt a mostohabátyóimat lestoppolnom.

Anyám végül elment, Dominic atya meg átkísért az udvaron, miután meghagyta Adamnek, hogy várja meg.

– Semmi gond, Padre – hangzott Adam válasza. Aztán az atya háta mögött rám kacsintott. A velem egyidős srácok nem valami gyakran kacsintgattak nekem. Abban reménykedtem, hogy Adam osztályába kerülök. Lehet, hogy anyám álma a kiterjedt társadalmi életemről végre valóra válik?

Menet közben Dominic atya bemutatta az épületet – vagyis inkább az épületeket. A vastag vályogtégla építményeket alacsony kerengők kötötték össze. Középen, a gyönyörű udvarban pálmafák, egy bugyogó szökőkút és Serra atya bronzszobra állt. A lábánál nők térdeltek – jellegzetes indián asszonyok, hátukra kötött csecsemőkkel. A kerengő másik oldalán kőpadok álltak, hogy kényelmesen lehessen elmélkedni a kert szépségén. Az osztálytermek is a vályogtégla falakból nyíltak, és az öltözőszekrényeket is a falba építették. Kiderült, hogy az egyik az enyém. Az atyánál volt a kód. Megkérdezte, nem akarom-e betenni a kabátomat.

Vasárnap reggel ugyanis legnagyobb megdöbbenésemre arra ébredtem, hogy vacogok az ágyamban. Muszáj volt kibújni a takaró alól, hogy becsukjam az ablakot. Szomorúan nyugtáztam, hogy a völgy vastag ködbe burkolódzott, az öböl meg egyáltalán nem látszott. Biztos voltam benne, rettenetes trópusi vihar készülődik, de aztán Doki később angyali türelemmel elmagyarázta, hogy északnyugaton a reggeli köd mindennapos jelenség, és hogy a Csendes-óceánt azért hívják így, mert a térségben viszonylag ritkák a viharok. Doki megnyugtatóan, a köd délre felszáll, és ugyanolyan hőség lesz, mint tegnap volt.

Igaza is lett. Amikor leégve és boldogan visszaértem a partról, a szobám olyan forró volt, mint egy katlan, úgyhogy szélesre tártam az ablakot. Amit reggel aztán csukva találtam. Igazán rendes anyámtól, hogy így vigyáz rám.

Legalábbis remélem, hogy ő vigyázott. Bár, ha jobban belegondolok... de nem, mégsem. Jesset azóta nem láttam, amióta megérkeztem. Biztos anyám csukta be az ablakot.

A lényeg az, hogy amikor be akartam szállni anya kocsijába, kiderült, hogy állati hideg van, ezért volt nálam a gyapjúkabátom.

Dominic atya közölte, a 273-as az én szekrényem, aztán elégedetten hagyta, hogy egyedül keresgéljem, ő meg mögöttem baktatott, és közben a kerengő gerendáit fürkészte, ahol legnagyobb öröme mindenévből fecskecsaládok fészkeltek. Úgy látszott, imádja a madarakat – vagyis minden állatot, legalábbis erre következtettem abból, hogy azt is megkérdezte, hogy jövök ki Ackermanék kutyájával, Maxszel. Aztán Andyn élcelődött, aki szerint a fecskék, vagyis inkább az ürülékük miatt ki kéne cserélni a gerendákat.

268, 269, 270. lassan sétáltam a nyitott folyosón, és a számokat figyeltem a szürke öltözőszekrényeken. Az ajtókat senki sem firkálta össze, nem díszelgetek rajtuk heavy metál bandák képei, nem úgy, mint Brooklyban, a régi sulimban. Ezek szerint a nyugati parton a diákokat jobban érdekelte, milyen a sulijuk, mint minket, jenkiket.

271, 272. visszahököltem.

A 273-as szekrény előtt egy kísértet állt.

Még hozzá nem Jesse. Hanem egy lány. Majdnem úgy öltözött, mint én, csak neki hosszú szőke haj verdeste a vállát, nekem meg barna. Az arcán igen kellemetlen kifejezés honolt.

– Hát te meg mit bámulsz? – támadt rám. Aztán valakitől a hátam mögött megkérdezte: – Szóval *ezt* vették fel a helyemre? Ezt itt? Naná!

Na jó, beismerem. Majdnem bediliztem. Megpördültem, és egyenesen Dominic atyába ütköztem, aki érdeklődve vizsgálgatott.

– Aha – mormolta, amikor meglátta az arcomat. – Gondoltam.

6. fejezet

Az atyáról a szellemlányra bámultam, aztán végül kinyögtem: – Hát maga látja?

Az atya bólintott. – Persze. Már akkor sejtettem, hogy közülünk való vagy, amikor édesanyád mesélt rólad meg a gondjaidról a régi iskolában. Persze nem lehettem benne biztos, így hát nem szóltam semmit. Bár a neved, a Simon, mint bizonyára te is tudod, héber eredetű, és azt jelenti, „figyelmesen hallgató”; és mediátorként biztosan mindig figyelmesen meghallgatod az elveszett lelkek panaszait...

Alig hallottam, amit mond. Egyszerűen nem bírtam felfogni, hogy annyi év után végre találkozom egy magamfajtaival.

– Szóval *ezért* nem láttam itt egyetlen indián kísértetet sem! – Majdnem kiabáltam. – *Maga* intézte el őket! Csodálkoztam is, hogy hová tűntek. Biztos voltam benne, hogy legalább száz lesz itt...

Dominic atya szerényen lehajtotta a fejét. – Hát, ha százan nem is, de jó páran biztosan voltak, amikor ideérkeztem. Csak a kötelességemet teljesítettem, ezen Istentől kapott ajándék segítségével.

Ronda képet vágtam. – Szóval *ő* az oka az egészségnek!

– Nos, tőle kaptuk ezt az ajándékot. – Dominic atya azzal a bizonyos sajnálkozó tekintettel vizsgálgatott, ami a hívőkre jellemző, ha szegény, szerencsétlen, kételkedni merészlő lényekkel találkoznak. – Ugyan ki mástól kaphattuk volna?

– Fogalmam sincs. De tudja, mindig szerettem volna elbeszélgetni azzal, aki ezt az egészséget kitalálta. Mert ha lett volna rá lehetőségem, biztos, hogy visszautasítom ezt az áldott „ajándékot”...

Dominic atya meglepettnek tűnt. – De hát miért, Suzannah?

– Mert állandóan bajba kerülök miatta, azért! Tudja maga, hány órát töltöttem már pszichológusnál? Anyám biztos benne, hogy lökött bolond vagyok!

– Nos, igen – bólintott Dominic atya elgondolkodva. – Igen, azt hiszem értem, hogy egy ilyen csodálatos ajándékot, mint a mienk, egy kívülálló bizonyára... hogy is mondjam csak, *furcsának* talál.

– Méghogy furcsának! Viccel velem, atyám?

– Nos, itt az iskolában elég nyugodt az élet – ismerte el. – Soha nem gondoltam bele, milyen rettenetesen nehéz lehet a többieknek ott kint a harcvezetőben, hogy úgy mondjam, papi támogatás nélkül...

– A többiek? – magasba szaladt a szemöldököm. – Milyen többieknek? Hát nem csak ketten vagyunk?

Meglepettnek tűnt. – Gondolom, nem... *biztos* vagyok benne, hogy nem. Az lehetetlen, hogy mi ketten legyünk a szellemlátók utolsó képviselői. Bizonyosan léteznek mások is.

– Elnézést! – a kísértet gúnyosan méregetett bennünket. – Felvilágosítana valaki, hogy mi folyik itt? Ki ez a szuka? Csak nem ezt vették fel a helyemre?

– Hé, te! Vigyázz a szádra! – fenyegetően rápillantottam. – Ez itt egy pap, ha nem tudnád!

Fitymálva nézett vissza. – Ha-ha. *Tudom*, hogy pap. Még csak egy hete próbál tőlem megszabadulni.

Ez meglepett. Dominic atya kissé zavartan magyarázta: – Nos, tudod, Heather egy kissé makacs...

– Ha azt hiszi – vágott közbe Heather azon a szemtelen hangján –, hagyom, hogy ez a szuka elfoglalja a szekrényemet...

– Ha még egyszer szukának szólítasz, kisasszony, készülj fel rá, hogy egy örökkévalóságig csücsülsz majd a szekrényedbe zárva! – figyelmeztettem.

Heatheren a rémület leghalványabb jele sem látszott. – Szuuuu-kaaaa!!! – énekelte hangosan, hosszan elnyújtva.

Olyan hirtelen üttem meg, hogy nem is látszott az öklöm. Erős volt a jobbegyenesem, olyan erős, hogy Heather nekirepült a szekrényeknek, és otthagya a teste körvonalát. Aztán a kőpadlóra zuhant, de egy pillanat múlva újra talpon volt. Arra számítottam, visszaüt, de helyette nagyot nyögött, és szélvészféleg eltűnt a folyosón.

– Fúú – mormogtam magam elé. – Majrész egy csaj!

Tuti, hogy vissza fog jönni. Most csak meglepődött. Majd felbukkan újra. De reméltem, hogy addigra javul valamit a modora.

Miután így elintéztem a dolgokat, kicsit megráztam az öklömet. A kísérteteknek meglepően kemény a pofacsontjuk.

– Mit is akart mondani, atyám? – kérdeztem.

Dominic atya még mindig Heather hült helyét bámulta, aztán egy paphoz képest szárazan megjegyezte: – Elég érdekes mediációs módszereket alkalmaznak ott keleten.

– Senki, érti, senki nem ússza meg, ha beszél nekem. Se élő, se holt. Nem érdekel, mennyit szenvedett az előző életében.

– Hát, azt hiszem, lesz mit megbeszélünk, neked és nekem – mondta Dominic atya elgondolkozva.

Aztán a szája elé tette az ujját, és csendet intett. Kinyílt a mellettünk lévő ajtó, és megjelent egy nagydarab, szakállas férfi. Kinézett a kerengőre. Biztos meghallotta, amikor Heather asztrálteste becsapódott az öltözőszekrényekbe. Furcsa, hogy a kísértetek néha milyen nehezek bírnak lenni.

– Minden rendben, Dom? – kérdezte, amikor meglátta Dominic atyát.

– Hát persze, Carl – válaszolt az atya. – Nincs semmi baj. Nézd, kit hoztam neked. – rátette az egyik kezét a vállamra. – Itt a legújabb tanítványod, Suzannah Simon. Suzannah, ez itt Carl Walden, az osztályfőnököd.

Kinyújtottam a kezemet, azt, amivel az imént üttem ki Heathert. – Örülök, hogy találkoztunk, Mr. Walden.

– Úgyszintén, Miss Simon. Részemről a szerencse – válaszolt mély, dörmögő hangon. A hatalmas tenyerében eltűnt a kezem. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy tanár. Hanem mint egy favágó. Szinte teljesen a falhoz préselte magát, hogy be tudjak lépni a tanterembe. – Köszönöm, hogy idekísérted, Dom.

– Igazán nincs mit. Biztos hallottad, hogy akadt egy kis problémánk a szekrényel. Nem akartunk zavarni. Majd megkérem a karbantartót, hogy javítsa meg. Téged pedig, Suzannah, háromkor várlak az irodában, mert... khm... ki kell még tölteni egy-két nyomtatványt.

Kedvesen rámosolyogtam: – Sajnálom, atyám, de lehetetlen. Háromkor visznek haza.

Neheztelően nézett rám. – Akkor majd elkérlek az egyik órától. Kettő körül.

– Rendben – válaszoltam, és intettem neki egyet. – Viszlát!

Asszem, a nyugati parton nem szokás inteni az igazgatónak, meg biztos azt se mondják neki, hogy viszlát, mert amikor megfordultam, az egész osztály tátott szájjal bámult rám.

De az is lehet, hogy a ruhám volt az oka. Egy kicsit több feketét viseltem, mint egyébként. Hiába, az idegeim... Ha az ember nem biztos valamiben, vegyen föl feketét, szoktam mondogatni. Az mindig bejön.

Vagy mégsem? Mert ahogy végigmértem a rám meredő arcokat, egyetlen fekete cuccot sem láttam. Rengeteg fehérét, egy kevés barnát meg egy csomó kekit, de feketét, azt nem.

Hoppá.

Úgy látszott, Mr. Walden nem vette észre, milyen kényelmetlenül érzem magam. Bemutatott az osztálynak, aztán el kellett mondanom, honnan jöttem. Elmondtam. Mindenki kifejezéstelenül bámult rám. Éreztem, ahogy az izzadság végigcsorog a hátamon. Tartozom egy vallomással. Egy csomószor jobban érzem magam a halottak között, mint a kortársaimmal. A tizenhatévesek néha igazán ijesztőek.

Mr. Walden szerencsére jó fiú volt, csak egy percig kellett ott állnom a bámuló tekintetek előtt, aztán azt mondta, foglaljak helyet.

Ami egyszerű dolognak tűnik, nem igaz? Csak le kell ülni. Csakhogy az osztályban két szabad hely volt. Az egyik egy igen csinos, vastag, göndör, mézszőke hajú, napbarnított lány mellett, a másik meg leghátul egy másik lány mögött. Akinek olyan fehér volt a haja és olyan rózsaszín a bőre, hogy nem lehetett más, csak albínó.

Nem, ez nem vicc. Egy *albínó*.

Végül két dolog döntötte el a dolgot. Az egyik, hogy amikor megláttam a hátsó szabad helyet, azt is észrevettem, a szék mögötti ablakból a parkolóra lehet látni.

Beismerem, nem valami nagyszerű látvány, mögötte viszont ott volt az óceán.

Nem viccelek. Az új iskolámból még fantasztikusabb kilátás nyílt az óceánra, mint a hálószobámból, mert sokkal közelebb volt a parthoz. Még a hullámokat is lehetett látni. Úgyhogy minél közelebb akartam ülni az ablakhoz.

A másik ok igen egyszerű volt: nem akartam, hogy az albínó lány azt higgye, csak azért ülök a napbarnított csajszi mellé, mert nem akarok olyan furcsa kinézetű ember közelébe kerülni, mint ő. Hülyeség, mi? Mintha ugyan érdekelné bárkit is, mit csinál Suzannah Simon. De egy pillanatig sem haboztam. Megláttam az óceánt, megláttam az albínót, és már indultam is.

Még le sem ültem, amikor az egyik lány néhány sorral előttem felvihogott, aztán halkán, de tökéletesen érthetően megszólalt: – Úristen, miért nem ülsz egyenesen a dilis mellé?

Ránéztem. Tökéletes volt a sminkje és hibátlanul göndör a haja. Én is megszólaltam, de egyáltalán nem halkán. – Bocsi. Tourette-szindrómás vagy?

Mr. Walden, aki éppen a táblára akart felírni valamit, a hangomat hallva megfordult. Mindenki engem bámult, a csaj is, akihez beszéltem. Értetlenül pislogott. – Mi van?

– Tourette-szindróma – magyaráztam. – Idegrendszeri zavar. Aki megkapja, olyanokat beszél, amit nem is akar. Szóval, Tourette-szindrómás vagy?

A csaj arcát lassan elöntötte a pír. – Nem.

– Aha – nyugtáztam. – Szóval szándékosan voltál bunkó.

– Nem hozzád szóltam – válaszolta gyorsan.

– Tisztában vagyok veled. Ezért fogom csak az egyik ujjadat eltörni iskola után, nem az összeset.

Viharos gyorsasággal fordult a tábla felé, én meg hátradőltem a székemen. Azt nem tudom, mit mormogott az osztály, azt viszont láttam, hogy az albínó fejbőre, ami tisztán látszott a hófehér haja alatt, zavarában bíborvörössé válik. Mr. Walden rendreutasította az osztályt, aztán amikor senki sem figyelt rá, ököllel rácsapott az asztalra, és közölte velünk, ha olyan fene sok közlendőnk van, azt írásban is megtehetjük – még hozzá egy ezerszavas esszében az 1812-es blandesburgi csatáról. Ami másnap reggelre legyen az asztalán.

Mindegy. Úgyse azért jöttem ide, hogy barátokat szerezzek.

7. fejezet

Aztán kiderült, hogy mégis. Úgy értem, mégiscsak lettek barátaim.

Nem mintha nagyon próbálkoztam volna. Mégcsak nem is akartam. Különbösen is elég barátom van Brooklynban. Ott van például Gina, a világ legjobb barátnője. Másra egyáltalán nem volt szükségem.

Egyébként is, azt hittem, mindenki utálni fog, főleg azután, hogy egy ezerszavas esszét kellett beadni miattam. Meg amiatt is, ami óra után történt. A Junipero Serrában nem volt kicsengetés; minden óra egészkor kezdődött, nekünk öt percünk volt, hogy eljussunk a másik terembe. Amint Mr. Walden végzett velünk, az albínó lány hátrafordult. A szemüvege mögött dühösen lángolt a két rózsaszínű szeme: – Most azt várod, hogy hálás legyek azért, amit Debbie-nek mondtál?

– Egyáltalán semmit sem várok tőled – válaszoltam, azzal felálltam.

Ő is felállt. – De azért mondtad, nem? Hogy megvédd az albínót, mi? Mert megsajnálta, mi?

– Azért mondtam, mert Debbie egy troll – feleltem, és a karomra vettem a kabátomat.

Láttam, hogy felfelé görbül a szája széle. Debbie összekapta a könyveit, és azonnal az ajtóhoz rohant, amint Mr. Walden elengedett bennünket. Ő és még egypár leányzó – a napbarnított szőke is köztük volt, aki mellett volt még egy üres hely – egymás között sugdolóztak, és randa pillantásokat küldtek felém a Ralph Lauren-pulcsikkal díszített válluk felett.

Láttam, hogy az albínó a legszívesebben felvihogna, amiért trollnak neveztem Debbie-t, de visszafogta magát, aztán komolyan így szólt: – Meg tudom védeni magamat, érted? Nem kell a segítséged, New York.

Megvontam a vállamat. – Nekem mindegy, Carmel.

Most már muszáj volt nevetnie. És amikor elmosolyodott, olyan csillogó fogszabályozó tündökölt elő a szájából, mint a tenger. – Cee Cee – közölte.

– Hogyhogy Cee Cee?

– Ez a nevem. Cee Cee-nek hívnak. – Felém nyújtotta azt a hófehér kezét. A körmeit vad narancssárgára festette. – Isten hozott a Junipero Serrában!

Mr. Walden kilenckor engedett el bennünket. Kilenc óra kettőre Cee Cee már legalább húsz embernek mutatott be, akik mind mögöttem ügettek, és arra voltak kíváncsiak, milyen New Yorkban élni.

– Tényleg annyira... annyira... – a lószerű lány kínlódva kutatott a szavak után. – Annyira városias?

Mondanom se kell, egyikük sem volt az a kimondott csinibaba. Azt is azonnal észrevettem, hogy nem voltak beszélő viszonyban a menő napsütöttével meg azzal sem, akit megfenyegettem, hogy iskola után eltöröm az ujjait, és akik annyira egyformák voltak a pulóvereikben meg a keki szoknyaikban. Egyáltalán nem. Ez a társaság tarkabarna volt: az egyik pattanásos, a másik túlsúlyos, vagy éppen ellenkezőleg, csontsovány. Ledöbbsentem, amikor észrevettem, hogy egy lány nyitott orrú cipőt viselt talppántos cicanadrággal meg fehér cipővel. Januárban!

Az biztos, hogy lesz itt tennivalóm.

Úgy tűnt, Cee Cee a vezetőjük. Ő volt az iskolai újság szerkesztője, ami szerinte inkább „irodalmi kiadványnak számított, nem igazi újságnak”. Cee Cee nem hazudott, amikor kijelentette, nem kér a segítségemből: a fegyvertárába többek között rengeteg tuskés megjegyzés és rettentő komoly munkamorál tartozott. Miután megfeledezett róla, hogy dühös rám, legelőször azt akarta tudni, nem írnék-e valamit az újságba.

– Nem kell komolyat – magyarázta könnyedén. – Például összehasonlíthatnád a keleti és a nyugati parti tinédzsereket. Biztos sok különbség van köztünk, meg a New York-i barátaid

között, nem? Mit szólsz? Az olvasóimat biztos állatira érdekelné, főleg az olyanokat, mint Debbie meg Kelly. Esetleg azt is megemlíthetnéd, hogy a keleti parton a napbarnította bőr már egyáltalán nem menő...

Aztán felkacagott, egyáltalán nem gúnyosan – de nem is teljesen ártatlanul. Hamar kiderült, hogy ez Cee Cee: csupa ragyogó mosoly – ami a rémes fogszabályozótól duplán ragyogott – és szikrázó humor. Úgy tűnt, a nyerítése ugyanúgy elhíresült, mint az aranyköpései: leplezetlen örömmel buggyant ki belőle, amikor már nem bírta visszatartani. A fontoskodó novíciák persze azonnal lepisszegték. Ők voltak a felvigyázók, akik arra ügyeltek, hogy ne szekáljuk a turistákat, akik Junipero Serrát fotózták, meg azokat a szerencsétlen, hízelkedő bronz indián nőket.

A Junipero Serra nem volt nagy: összesen hetven másodéves tanult itt. Bambának szerencsére teljesen más volt az órarendje, így aztán csak ebédkor találkoztunk. Mindenki az iskolaudvaron evett. Az óriási, füves játszótér a parkoló mellett terült el, és a tengerre nézett. A végzősök meg a másodévesek egymás mellett terpeszkedtek a padokon. A sirályok azonnal lecsaptak arra, aki volt olyan ostoba, és vetett valamit. Én csak tudom, mert kipróbáltam. Ernestine nővér azonnal oda is jött, és rám parancsolt, hogy ilyet többet ne tegyek. Mintha magamtól nem jöttem volna rá: mert egy pillanat múlva már vagy ötven kövér, károgo sirály keringett a fejem fölött, pont úgy, mint a galambok a Washington Square Parkban, ha valami ostoba tag peracet dobott nekik. Egyébként Ernestine nővért hívta Adam spinének. Különben kiderült, hogy Adam is jár társadalomtudományok fakultációra, vagyis osztálytársak vagyunk.

Szóval Szundi és doki is ott ebédelt. Az Ackermanokat akkor láttam először az iskolában: megfigyelésük a természetes környezetükben igen tanulságosnak bizonyult. Némi elégedettséggel töltött el, hogy helyesen mértem fel a jellemüket.

Doki egy csapat kifejezetten gizda gyerekekkel lógott együtt. A legtöbbjük szemüveget viselt, és laptopot egyensúlyozott a térdén. Bamba az atlétákkal lebzsel. Körülöttük gyülekezett a napbarnított szőkék csapata – ugyanúgy, ahogy korábban körülöttem a sirályok –, köztük az a csajszi is, aki mellé nem voltam hajlandó odaülni. Úgy látszott, csak arról bírnak beszélni, ki mit kapott karácsonyra, meg hogy kinek tört el több végtagja Tahoe-ban síelés közben.

De Szundit egyikük sem bírta überelni. Nem, nem ébredt fel. Ugyan már. Az egyik faasztalnál ült, és arcát a nap felé fordítva, csukott szemmel süttette magát. Ez még nem lett volna annyira érdekes, mivel otthon is állandóan ezt csinálja. Sokkal izgibb volt, ami Szundi mellett folyt. Egy állati jó fickó ücsörgött mellette, és rettentő szomorúsággal bámult maga elé. Időnként lányok sétáltak el mellette – a jóképű srácok mellett valahogy mindig lányok sétálnak el –, és ráköszöntek. Erre ő nagy nehezen elszakította a tekintetét a tengertől – mert azt leste annyira –, visszaköszönt, hogy aztán újra azokat a hipnotikus hullámokat bámulja.

Ekkor jutott eszembe, hogy mi van, ha Szundi meg a haverja füves. Ez egy csomó mindent megmagyarázna.

De amikor kikérdeztem Cee Cee-t a fickóról, ő csak ennyit mondott. – Ja, az Bryce Martinson, és nem, nem drogos. Csak szomorú, mert meghalt a barátnője.

– Tényleg? – kérdeztem a hot dogomon rágódva. A menza hagyott némi kívánnivalót maga után. Most már értem miért hoztak otthonról kaját olyan sokan. Ma például hot dogot adtak előételnek. Nem viccelek. Hot dogot. – Na és hogyan halt meg?

– Szétlötte az agyát – világosított fel Adam, a srác az igazgatói irodából, aki közben odatelepedett mellénk. Peracet evett egy óriási zacskóból, amit egy bőr hátizsákból húzott elő. Méghozzá egy Louis Vuitton hátizsákból. – Kifröccsent az agyveleje is.

– Úristen, Adam, hogy lehetsz ennyire szívtelen? – kérdezte a lószerű lány, aki meghallotta, amit mondott, és odafordult hozzánk.

Adam vállat vont. – Most mi van? Egyáltalán nem bírtam a csajt. Most meg, hogy halott, nem fogok úgy tenni, mintha szerettem volna. Sőt, ha lehet, még jobban utálok. Most hallottam, hogy szerdán végig kell csinálnunk miatta a keresztút stációit.

– Jól hallottad – bólintott Cee Cee utálkozva. – Imádkoznunk kell a halhatatlan lelkéért, mert öngyilkos lett, és örökre a pokol tüzében fog égni.

Adam elgondolkodott. – Tényleg? Azt hittem, az öngyilkosok a purgatóriumba kerülnek.

– Nem, te lökött. Szerinted miért nem engedi Monsignore Constantine, hogy Kelly megtartsa azt a béna megemlékezést? Azért, mert az öngyilkosság halálos bűn. Az atya pedig soha az életben nem fog beleegyezni abba, hogy egy öngyilkosról emlékezzenek meg a templomában. Hiszen még azt sem engedte meg, hogy a szülei megszentelt földre temessék!
– Cee Cee dühösen forgatta azt a rózsaszín szemét. – Sosem szerettem Heathert, de Monsignore Constantine-t meg a hülye szabályit egyenesen utálok! Lehet, hogy írok róla egy cikket. Az lesz a címe, hogy Az atya, a fiú meg a szent képmutató.

A többiek idegesen felvihogtak. Megvártam, amíg abbahagyják, aztán megkérdeztem. – És miért lett öngyilkos?

– Miért, miért. Hát Bryce miatt – válaszolt Adam unottan. – Mert szakított vele.

Egy 180 centisen fölénk tornyosuló csinos fekete lány, Bernadette lehajolt, és úgy suttopta: – Azt mondják, a plázában mondta meg neki. Hát nem hihetetlen?

– Igen, méghozzá karácsonykor – tette hozzá egy másik. – Együtt vásároltak, aztán Heather meglátott egy ezüstgyűrűt a Bersdorf kirakatában, és kijelentette, hogy neki az kell. Erre meg Bryce berezelt, mert hát eljegyzési gyűrű volt, és ott helyben szakított vele.

– A lány meg hazament és föbe lőtte magát? – Az egész sztorit enyhe túlzásnak tartottam. Amikor megkérdeztem Cee Cee-t, hol ebédelnek, ha isten ne adja, esik az eső, közölte, hogy mindenki a saját osztályába megy, a nővérek meg társasjátékokat hoznak, hogy legyen mivel játszani. Lehet, hogy ez az egész csak kitaláció, ugyanúgy, mint az esőnap ebéd. Cee Cee-ről el tudom képzelni, hogy megpróbál mindenféle mesét beadni az újaknak – nem gonoszságból, hanem azért, hogy szórakozzon egy jót.

– Akkor még nem – válaszolt Cee Cee. – Egy ideig még próbálkozott, hátha újra összejönnek. Állandóan hívogatta, amíg Bryce anyja meg nem mondta neki, hogy most már hagyja abba. Akkor aztán elkezdett levelet küldözgetni, amiben azzal fenyegette, hogy megöli magát, ha Bryce nem megy vissza hozzá. Aztán amikor a srác nem válaszolt, Heather elővette az apja negyvennégyesét, Bryce-ék házához hajtott, és becsöngetett.

Amikor Adam átvette a szót, biztos voltam benne, hogy vér fog folyni. – Ja – folytatta, és megragadott egy peracet, pisztolyt imitálva. – Martinsonéknál éppen állt a szilveszteri bál – mert újévkor történt a dolog –, úgyhogy mindenki otthon volt. Kinyitják az ajtót, erre ott áll az az örült csaj, és egy pisztolyt szorít a fejéhez. Kijelenti, ha nem szólnak Bryce-nak, meghúzza a ravaszt. De nem szólhattak Bryce-nak, mert a szülei Antiguába küldték...

– ...abban reménykedve, hogy egy kis napsütés meg szörfözés jól tesz majd a felborzolt idegeinek – szólt közbe Cee Cee. – Merthogy a felvételi miatt is eleget idegeskedik. Ráadásul ott volt még az az elszánt Heather is.

Adam Cee Cee-re bámult, aztán tovább folytatta, a peracet a fejéhez tartva: – Szóval Martinsonék kapitális hibát követtek el, mert amint Heather meghallotta, hogy Bryce elutazott, meghúzza a ravaszt, mire leröpült a feje hátsó része. Az agyveleje meg a karácsonyi égőkre fröccsent, amit Martinsonék az ajtóra akasztottak.

Mindenki felhördült, kivéve én. Nekem máson járt az eszem. – Az az üres szék az osztályban. A mellett a... hogy is hívják?... Kelly mellett. A halott lány helye volt, igaz?

Bernadette bólintott. – Aha. Ezért volt állati furcsa, hogy nem azt választottad. Mintha tudtad volna, hogy Heather ült ott. Mind azt hittük, valami médium vagy, vagy ilyesmi...

Nem vesződtem vele, hogy elmagyarázzam, miért nem ültem Heather helyére. Hogy az egésznek semmi köze a médiumsághoz. Az az igazság, hogy egy szót sem szóltam.

Bryce-ra bámultam. Jól lesült Antiguában. Az asztal tetején ült a térdére könyökölve, a lába a padon, és az óceánt bámulta. Homokszőke tincseivel gyengéd szellő játszadozott.

Még nem tudja, gondoltam. Fogalma sincs róla. Nem is tudja, eddig milyen szerencséje volt. De majd rájön.

Rá bizony.

8. fejezet

Nem kellett sokáig várnia. Heather közvetlenül ebéd után akcióba lépett. Nem mintha Bryce észrevette volna. Azonnal kiszúrtam a tömegben, amikor mindenki az öltözőszekrények felé indult. Még szerencse, hogy a kísértetek olyan különösen világítanak, különben meg se tudnám különböztetni őket az élőkől.

Szóval ott állt és vasvilla szemekkel meredt rá, úgy, mint azok a szőke kölykök az Átkozottak városában. A többiek, mivel fogalmuk sem volt róla, hogy ott van, egyszerűen átsétáltak rajta. Irigyeltem őket. Bárcsak én se látnám a kísérteteket! Tudom persze, hogy akkor nem élvezhettem volna apám társaságát annyi éven keresztül, viszont Heathert sem vettem volna észre, amint éppen valami szörnyűségre készül.

Persze fogalmam sem volt róla, vajon mi járhat a fejében, de azt tudtam, hogy a kísértetek néha elég szörnyűek. Jesse apró kis mutatványa a tükörrel igazán semmiség volt. Előfordult, hogy olyan erővel hajítottak utánam tárgyalkat, hogy ha nem hajoltam volna el, már én is kísértetként múltatnám az időt. Számtalanszor szenvedtem agyrázkódást, rengetegszer törött csontom. Anyám azt hiszi, hogy egyszerűen vonzom a baleseteket. Hát persze, anya. Vonzom a baleseteket. Azért tört el a csuklóm. Mert leestem a lépcsőn. Na de *miért* estem le a lépcsőn? Hát azért, mert egy háromszázötven éves konkvisztádor lelökött onnan.

Szóval amint megláttam Heathert, tudtam, hogy rosszban sántikál, de nem annak alapján, ahogy korábban viselkedett velem. De nem ám. Egyszerűen csak követtem a tekintetét, és észrevettem, hogy nem egészen Bryce-t bámulja. Hanem azt a gerendát, ami alatt Bryce éppen elhaladt. Aztán a gerenda elkezdett remegni. Nem az összes, csak egyetlen, súlyos gerenda. Pont az, ami Bryce feje felett volt.

Gondolkodás nélkül cselekedtem. Bryce-ra vettem magam, és meglöktem, amilyen erősen csak tudtam. Elestünk, aztán tovább gurultunk. Még szerencse, mert szinte azonnal hatalmas durranást hallottam. A kezemmel védtem a fejemet, úgyhogy látni nem láttam, amikor a gerenda szétrobbant. De hallani hallottam. Meg éreztem is. Komolyan fáj, ahogy azok az apró szilánkok rám potyogtak. Még szerencse, hogy szövet hosszúnadrágot viseltem.

Bryce olyan mozdulatlanul feküdt alattam, hogy már azt hittem, egy szálka fúródott a két agylebenye közé. Vagy hová. Aztán amikor végre felemeltem a fejemet a mellkasáról, kiderült, nincs semmi baja. Döbbenet bámulta azt a 25 centi vastag, majdnem 1 méter hosszú gerendadarabot, ami pár méterre hevert tőlünk. Szerintem rájött, ha a koponyájára zuhan, most mindenfelé apró Bryce-darabok hevernének.

– Elnézést! Elnézést, szabad? – hallottam Dominic atya elkínzott hangját, amint megpróbálta keresztülverekedni magát a döbbenet báméskodókon. Megdermedt, amikor észrevette a gerendadarabot, de azonnal újra megindult felénk, amint meglátott bennünket a földön.

– Isten az atyám a mennyekben! – kiáltott fel szörnyülködve. – Jól vagytok, gyerekek? Suzannah, megsebesültél? És te, Bryce?

Lassan felültem. Tapasztalatból tudtam, hogy minél lassabban ül fel az ember, annál hamarabb derül ki, nem tört-e csontja, és annál kisebb az esélye a fölösleges terhelésnek.

Úgy látszott, most semmim sem törött el. Felálltam.

– Úristen – ismételte Dom atya. – Biztos, hogy jól vagytok?

– Én igen – feleltem, és leporoltam magamat. A ruhámat apró szilánkok borították. Ráadásul a legmenőbb Donna Karan zakóm volt rajtam. Körülnéztem, Heather után kutatva. Szerintem, ha abban a szent pillanatban meglátom, azonnal végzek vele. Komolyan. Az sem érdekelt, hogy már halott volt. De színét sem láttam.

– Úristen – szólalt meg Bryce is, és elindult felém. Úgy tűnt, nem sérült meg, inkább csak megijedt. Igazság szerint egy akkora fickó, mint ő, szerintem elég nehezen sérülhet meg. Legalább 180 centi magas lehetett, és azzal a széles vállalal Alec Baldwinra emlékeztetett.

És hozzám beszélt. Hozzám!

– Úristen, nincs semmi bajod? – kérdezte. – Köszönöm. Úristen. Szerintem megmentetted az életemet.

– Ugyan, dehogy – feleltem. – Semmiség az egész. – Nem bírtam ellenállni, és leszedtem egy faszilánkot a pulcsijáról. Kasmír. Biztos voltam benne.

– Mi folyik itt? – Szoknyás, magas fickó tört át a tömegben, a fején bíbor fejfedővel. Amint meglátta a földön heverő gerendát meg a tetőn tátongó lyukat, azonnal Dominic atyára támadt. – Látod? Látod, Dominic? Látod, mi történt, mert azok a drága madaraid ott fészkelnek, ahol csak akarnak? Mr. Ackerman megmondta, hogy ez lesz, és igaza lett! Még szerencse, hogy nem halt meg senki!

Szóval ő Monsignore Constantine.

– Igazán sajnálom, Monsignore – mentegetőzött Dom atya. – Elképzelni sem tudom, hogy történhetett. Hála istennek senki sem sérült meg. – Bryce-ra meg rám nézett. – Egészen biztos, hogy nincs semmi baj? Miss Simon egy kicsit mintha sápadt lenne. Elkísérlek a nővérkéhez, ha nincs ellene kifogásod, Suzannah. Ti meg, gyermekeim, menjetek vissza az osztályaitokba. Most már nincs semmi baj, csak egy ki baleset történt. Menjetek szépen.

Meglepő módon mindenki engedelmeskedett. Dominic atya már csak ilyen volt: valahogy mindenki azt tette, amit mondott. Még szerencse, hogy a mi oldalunkon áll, és nem a gonoszén!

Bárcsak ugyanezt el tudnám mondani a Monsignoréről is. Ott állt a hirtelen kihalt folyosón, és a földön heverő gerendadarabra meredt. Mindenki láthatta, aki csak ránézett, hogy egyáltalán nem volt korhadt. Persze nem volt vadonatúj sem, de tökéletesen száraznak tűnt.

– Azonnal eltávolítatom onnan azokat a madarakat, Dominic – szólalt meg keserűen. – Az összeset. Egyszerűen nem vállalhatjuk ezt a kockázatot, Dominic. És mi lett volna, ha valamelyik turista áll ott? Vagy, Isten ne adja, az érsek? Tisztában vagy vele, hogy a jövő hónapban látogat el hozzánk? Mi történt volna, ha Rivera érsekre zuhan az a gerenda? Mi lett volna akkor, Dominic?

Az apácák, akik kijöttek a nagy lármára, olyan megrovóan bámulták szegény Dominic atyát, hogy majdnem felfortyantam, már ki is nyitottam a számat, de Dom atya megszorította a karomat, és elhúzott onnan. – természetesen igaza van, Monsignore – válaszolta. – Azonnal szólok a karbantartóknak. Az érsek urat nem érheti semmiféle baleset. Tökéletesen egyet értek.

– Uramatyám, mekkora tökfél! – szólaltam meg, amikor végre biztonságban voltunk az igazgatói irodában. – ez komolyan azt hiszi, hogy a madarak miatt szakadt le a gerenda?

Dominic atya átvágott az irodán, és egy alacsony szekrényhez lépett, amin érmek és serlegek sorakoztak. Később kiderült, hogy Kiváló Pedagógus-díjak. Mielőtt az egyházmegye kinevezte volna ebbe az adminisztratív pozícióba, Dominic atya népszerű, nagy közkedveltségnek örvendő biológianár volt. Az egyik érem mögé nyúlt, és előhúzott egy csomag cigarettát.

– Nem vagyok egészen biztos benne, hogy nem szentségtörés-e az atyát egy katolikus iskolában tökféjnek titulálni – jegyezte meg, és a vörös-fehér dobozra bámult.

– Még szerencse, hogy nem vagyok katolikus – vágtam vissza. – Gyújtson rá nyugodtan, ha akar, atyám. – a cigaretta felé biccentettem. – nem árurom el senkinek.

Még vagy egy percig vágyakozóan bámult a dobozra, aztán hatalmas sóhajjal visszarakta oda, ahonnan előhalászta. – nem. Köszönöm, de inkább nem.

Mi a manó. Lehet, hogy jól tettem, hogy nem kaptam rá erre a cigi-dologra?

Gondoltam, jobb, ha témát váltok, úgyhogy elkezdtem vizsgálgatni az érmeiket. – 1964 – silabizáltam ki. – Maga aztán jó régóta itt dekkol.

– Valóban – Dom atya az asztalához telepedett. – Az ég szerelmére, Suzannah, mi történt a kerengőben?

– Ja? – vonogattam a vállamat. – Heather volt az. Most már legalább tudjuk, miért van még mindig itt. Meg akarja ölni Bryce Martinsont.

Dominic atya megrázta a fejét. – De hát ez szörnyű! Igazán szörnyű. Még sohasem láttam ilyen... ilyen erőszakos lelket. Soha, pedig már igazán hosszú ideje vagyok mediátor.

– Komolyan? – Kinéztem az ablakon. Az igazgatói iroda nem a tengerre, hanem a dombok felé nézett, arra, amerre mi is laktunk. – Jé! Innen lehet látni a házunkat!

– Rádadásul annyira kedves lány volt. Heather Chambessel soha nem volt semmi probléma, egyetlen egyszer sem, amíg ide járt. Vajon miért gyűlölhette meg annyira azt a fiatalembert, akit pedig annyira szeretett?

A vállamon keresztül rábámultam. – Maga most viccel velem?

– Nos, tudom, hogy szakítottak, de ez nem ok az ilyen szélsőséges érzelmekre... erre a gyilkos dühre. Ez elég szokatlan...

Megráztam a fejemet. – Elnézést, atyám, tudom, hogy nőtlenségi fogadalmat tett, meg minden, de az isten szerelmére, hát maga sohasem volt szerelmes? Nem tudja, hogy az milyen? Az a srác kikészítette. A lány azt hitte, össze fognak házasodni. Micsoda hülyeség, amikor még csak tizenhat éves! De mindegy, a lényeg, hogy kikészült. Hát, ha ez nem ok a gyilkos dühre, akkor semmi.

Az atya elgondolkodva méregetett. – Csak nem tapasztalatból beszélsz?

– Én? Egyáltalán nem. Vagyis az már előfordult, hogy belezúgtam valakibe, de túlzás lenne azt állítani, hogy viszonzták a dolgot. – Legnagyobb sajnálatomra. – De azért elképzelni el tudom, hogy mit érezhetett Heather, amikor Bryce szakított vele.

– Öngyilkos akart lenni – jegyezte meg Dom atya.

– Pontosan. De így sem kapta meg, amit akart. Ezért addig nem nyugszik, amíg Bryce-ot is magával nem viszi.

– De hát ez rémes – mondta az atya. – egyszerűen rémes. Kibeszéltem neki a lelkemet, de úgy látszik, hiába. Most meg a legelső napon ilyet tesz. Azt hiszem, jobb, ha a fiatalember néhány napig otthon marad, amíg rendeződik az ügy.

Felnevettem. – Na és ezt hogy fogja elintézni? Megmondja neki, hogy a halott barátnője megpróbálta megölni? Ez a Monsignorénál is biztos be fog jönni.

– Egyáltalán nem. – Dom atya kihúzta az egyik fiókját, és elkezdett benne kotorászni. – Egy kis találékonysággal majd szépen ráveszem Mr. Martinsont, hogy maradjon otthon, és legalább egy hétig ne akarjon iskolába jönni.

– Jaj, ne! – Éreztem, hogy elsápadok. – Csak nem akarja megmérgezni? De hiszen maga pap! Nincs erre valami szabály, ami ezt megtiltaná?

– Megmérgezni? Ugyan, dehogy! Arra gondoltam, hogy megfertőzőm fejtetűvel. A nővérke úgyis ellenőriz mindenkét félélvente egyszer. Én majd teszek róla, hogy Mr. Martinson hajában találjon is valamit...

– Te jó isten! – kiáltottam fel. – De hát ez undorító! Nem rakhat tetűt annak a srácnak a hajába!

Az atya kikukkantott a fiókjából. – És ugyan miért nem? A célnak tökéletesen megfelel. Legalább addig megvédi a veszélytől, amíg meggyőzzük Miss Chamberst és...

– Nem rakhat tetűt annak a srácnak a hajába! – tiltakoztam újra, talán felháborodottabban, mint kellett volna. Nem értettem, miért ellenzem annyira az ötletet... talán csak nem azért, mert olyan szép a haja? Igazán közelről megfigyeltem, amikor együtt hevertünk a földön. Göndör volt és puha: már láttam magam előtt, ahogy beletúrok az ujjaimmal. Felfordult a gyomrom, ha arra gondoltam, hogy bogarak mászkálnak benne. Hogy is van az a mondóka?

*Engem nézel szerelmesen
Választ ígérsz sejtelmesen
Kezem hajad selymét járja
Hopp, egy tetű ujjam rágja...*

– Tudja mit? – kérdezte, és felültem az íróasztalára. – Várjunk még a tetvekkkel, jó? Hagyja rám Heathert. Mit is mondott, menyi ideje próbálkozik már velem? Egy hete?

– Újév óta. Igen, akkor bukkant fel először. Most már értem, hogy csak Bryce-ra várt.

– Na ugye. Hadd intézzem el én. Lehet, hogy csak egy megértő barátira vágyik.

– Hát, nem tudom – az atya kételkedve nézett rám. – valahogy úgy érzem, talán túlságosan vonzódsz a... az erőszakhoz. Egy mediátor ne legyen erőszakos, Suzannah. *Segíteni* kell a bajbajutott lelkeken, nem megverni őket.

– Hahó! Hát nem látta, mi történt az előbb? Ezek szerint le kellett volna beszélnem azt a gerendát a zuhanásról? Hogy ne zúzza be a srác koponyáját?

– Természetesen nem. Én csak azt akarom mondani, ha talán egy kicsit megértőbb lennél...

– Szerintem elég megértő vagyok, atyám. Vérzik a szívem azért a lányért, de komolyan. De ez itt az *én* iskolám. Világos? Az enyém. És nem az övé. Már nem. Heather már döntött, és ezen nem lehet változtatni. Nem hagyom, hogy magával vigye Bryce-t, vagy bárki mást.

– Nos, ha annyira biztos vagy benne... – mondta Dominic atya habozva.

– Teljesen biztos vagyok benne. – Leugrottam az asztaláról. – Csak bízsa rám, oké?

– Rendben – egyezett bele Dominic atya, bár, mint észrevettem, mintha vonakodott volna. Rávettem, hogy írjon egy igazolást, nehogy elkapjon visszafelé menet valamelyik nővér. Éppen a folyosón szobroztam, és arra vártam, hogy egy aszott arcú novícia alaposan áttanulmányozza a papírost, mielőtt elengedne, amikor kinyílt az egyik ajtó, amire az volt írva, hogy „Nővér”. Bryce lépett ki rajta, a kezében egy igazolást szorongatva.

– Hé! Csak nincs valami baj? – Nem tehettem róla, de kitört belőlem. – Heath... úgy értem, csak nem történt már megint valami? Jól vagy?

Egy kicsit szégyenlősen elfintorodott. – Persze. Azt az átkozott szilánkot nem számítva, ami a hüvelykujjam körme alá szorult. Megpróbáltam kiszedni a nadrágomból a szilánkot, és tessék, ez lett az eredménye. – Felemelte a jobb kezét. a hüvelykujját hatalmas kötés borította.

– Húha – mondtam.

– Ráadásul a nővérke olyan fertőtlenítőt használt, amit egyenesen utálok.

– Öregem, rohadt egy nap, mi?

– Azért nem annyira – válaszolt, és leengedte a kezét. – rosszabb is lehetett volna. Például ha nem lépsz közbe. Meg is halhattam volna. – Észrevette, hogy az igazgatói irodából jövök, és megkérdezte: – Bajba kerültél valami miatt?

– Á, nem. Csak még ki kellett töltenem pár papírt. Tudod, csak most érkeztem. Még új vagyok itt.

– Akkor itt az ideje, hogy valaki felvilágosítson, hogy tanítás alatt nem lehet a folyosón ténferegni – szólt közbe szigorúan az ügyeletes novícia. – Jobban teszitek, ha mindketten visszamentek az osztályaitokba.

Elnézést kértem, aztán visszaszereztem az igazolásomat. Bryce lovagiasan felajánlotta, hogy visszakísér az osztályterembe, mire a novícia elégedetten távozott. Amint hallótávolságon kívülre került, Bryce így szólt: – Te vagy Suze, igaz? Jake már mesélt rólad. Te vagy az új mostohatestvére New Yorkból, nem?

– Aha – bólintottam. – Te meg Bryce Martinson vagy.

– Igen. Szóval Jake mesélt rólam!

Majdnem felvihogtam. Méghogy Szundi bármit is meséljen! Inkább csak annyit mondtam, hogy nem, nem Jake volt.

– Értem – válaszolta erre olyan szomorúan, hogy majdnem megsajnáltam. – Pletykálnak rólam a többiek, igaz?

– Csak egy kicsit. – Aztán nagy merészen fejest ugrottam a mély vízbe. – Sajnálom, ami a barátnőddel történt.

– Én is, azt elhiheted. – Nem látszott, hogy haragudott volna, amiért előhoztam a témát. – A történetek után nem is akartam visszajönni a suliba... megpróbáltam átiratkozni az RLS-be, de nem volt hely. Még az állami gimibe sem vettem fel. Igen nehéz sulit váltani, ha már csak egy féléved van hátra. Nem is érdekelt volna az egész, csak hát, tudod... az egyetemre általában csak akkor veszik fel az embert, ha előtte befejezte a középiskolát.

Felnevettem. – Igen, erről már én is hallottam.

– Na, mindegy. – Bryce észrevette, hogy nálam van a kabátom. Egész nap magammal cipeltem, mert az öltözőszekrényem használhatatlanná vált, amikor Heathert nekivágtam. – Akarod, hogy vigyem?

Annyira meglepett az udvariassága, hogy gondolkodás nélkül beleegyeztem, és a kezébe nyomtam. Ráterítette a karjára, aztán így szólt: – Gondolom, mindenki engem hibáztat. Úgy értem, Heather miatt.

– Nem hiszem. Ha egyáltalán hibáztatnak valakit azért, ami Heatherrel történt, akkor az csakis Heather.

– Aha. De mégiscsak én voltam az oka, tudod? Bárcsak ne szakítottam volna vele...

– Szerintem túl nagyra tartod magadat, nem gondolod?

Ezen meglepődött. – Hogy mi?

– Azt hiszed, azért lett öngyilkos, mert szakítottatok. Szerintem egyáltalán nem azért ölte meg magát. Hanem azért mert beteg volt. Az meg nem a te hibád. Lehet, hogy tényleg a szakítás volt az utolsó csepp a pohárban – de ugyanolyan könnyen az lehetett volna, ha mondjuk elválnak a szülei, vagy nem kerül be a szurkolókórusba, vagy megdöglik a macskája. Bármilyen. Úgyhogy ne hibáztasd magad. – Közben megérkeztünk az osztályomhoz. Geometria volt, vagy mi, Mary Catherine nővérrel. Visszafordultam, és elvettem tőle a kabátomat. – Na én megérkeztem. Kösz a fuvart.

Megfogta a kabátom egyik ujját, és lenézett rám. Alig látszott a szeme, mert árnyékban álltunk, de emlékeztem rá, mert belenéztem, amikor a földre zuhantunk. Kék volt. Méghozzá igen szép kék. – Figyelj, nincs kedved elmenni valahová ma este? Szeretném megköszönni, hogy megmentetted az életemet, meg minden.

– Köszönöm – mondtam, és megrántottam a kabátomat –, de ma estére más terveim vannak. – Azt egy szóval sem említettem, hogy a terveimben ő is szerepel.

– Akkor holnap este? – kérdezte, és esze ágában sem volt elengedni a kabátomat.

– Az a helyzet, Bryce, hogy hét közben nem engednek el otthonról este – közöltem vele.

Ekkorát talán még sohasem hazudtam. Annak ellenére, hogy jó párszor a rendőrök vittek haza az éjszaka közepén, anyám teljesen megbízott bennem. Ha hét közben este akartam volna egy sráccal találkozni, anyám simán elengedett volna. De a kérdés még csak fel sem merült, mert soha senki nem akart velem randizni – nemcsak hétköznapi este, de hétvégeken sem.

Pedig nem vagyok egy bányarém, nekem elhiheted. Persze Cindy Crawford mellett elbújhatnék, de azért nem reménytelen a helyzet. Az az igazság, hogy a régi sulimban mindig is fura madárnak tartottak. Azok, akik állandóan magukban beszélnek, és a rendőrök viszik haza őket, azok is.

Azért ne érts félre. Ha új srác jött a suliba, általában tetszettem neki, egészen addig, amíg... nos, amíg valaki fel nem világosította. Attól kezdve úgy kerültek, mintha pestise lennének, vagy mi.

Keleti parti fickók. Ugyan mit tudnak ezek?

De most végre itt volt előttem a lehetőség, hogy új életet kezdjek. Az itteni srácoknak fogalmuk sincs a múltamról, Szundi és Bamba kivételével, de abban erősen kételkedtem, hogy ők bármit is mondanának, mert hát egyikük sem... hogy is mondjam csak.. a szavak embere.

Bryce-szal legalábbis egyikük sem beszélt, mivel a következőket hallottam: – Hát akkor ezen a hétvégén. Mit csinálsz szombat este?

Nem voltam benne biztos, hogy túl jó ötlet pont azzal a sráccal randizni, akit a halott exbarátnője el akar tenni láb alól. És mi lesz, ha a csaj zokon veszi? Ráadásul Dominic atya se lenne elájulva az ötlettől.

Viszont mikor fog engem még egyszer az életben egy olyan menő csávó, mint Bryce Martinson, randira hívni?

– Na jó – bólintottam. – Akkor legyen szombat este. Gyere értem hétre.

Elvigyorodott. Szép fehér, szabályos fogai voltak. – Oké – bólintott, és végre elengedte a kabátomat. – Akkor találkozunk szombaton. Vagy előbb.

– Rendben. – Ott álltam, kezem a geometriaterem kilincsén. – Ja, és Bryce!

Már a kerengőben volt, a saját terme felé ment.

– Igen?

– Vigyázz magadra.

Azt hiszem, rám kacsintott, de az árnyékban nem látszott tisztán.

9. fejezet

Amikor délután háromkor bemásztam a Ramblerbe, Doki azonnal rám ugrott. – Mindenki rólad beszél! – ordította, és fel-alá ugrált az ülésen. – Mindenki látta! Megmentetted az életét! Megmentetted Bryce Martinson életét!

– Egyáltalán nem mentettem meg az életét – feleltem, és nyugisan magam felé fordítottam a visszapillantó tükröt, hogy megnézzem, milyen a hajam. Tökéletes. A sós levegő abszolút jót tesz neki.

– De igen! Láttam, amit láttam! Ha az a fadarab a fejére zuhan, tuti, hogy meghal! Megmentetted, Suze. Komolyan megmentetted!

– Nos – szájfényt kentem az ajkamra –, lehetséges.

– Uramatyám, még csak egy napja jársz a Serrába, és máris te vagy a legnépszerűbb lány!

Doki egyszerűen képtelen volt magán uralkodni. Arra gondoltam, hogy talán nyugtatót kéne szednie. Nem mintha valami bajom lett volna vele, sőt Andy három fia közül őt bírtam a legjobban. Ami persze nem jelent túl sokat, de hát ez van. Múlt éjjel például, amikor éppen azt próbáltam eldönteni, hogy mi a fenét vegyek fel az első napomon az iskolába, ő volt az, aki bejött hozzám halálosan sápadt arccal, és megkérdezte, hogy nem akarok-e vele szobát cserélni.

Azt hittem, megőrült. Ugyan már. Úgy értem, a szobája frankó. De hogy feladjam a kilátást az óceánra, meg a saját fürdőszobát? Ki van zárva. Még akkor sem, ha megszabadulhatnék kellemetlen szobatársamtól, Jessetől, akinek különben azóta színét sem láttam, hogy kivettem a szűrét.

– Ugyan mi a fenéért akarnék veled cserélni? – kérdeztem.

Doki vállat vont. – Hát csak azért, mert... mert ez a szoba egy kicsit hátborzongató, nem?

Rámeredtem. Látnod kellett volna a szobámat tegnap este. Az éjjelilámpám vidám rózsaszínbe borított mindent, a CD-lejátszóból Janet Jackson szólt, olyan hangosan, hogy anyám kétszer is felkiabált, hogy halkítsam le. Mindennek lehetett volna nevezni, de hátborzongatónak aztán nem. – Hátborzongató? – visszhangoztam, és körülnéztem. Jessenek sehol semmi nyoma. Halottaknak sehol semmi nyoma. Az élők birodalmában voltunk, az szent. – Mi olyan hátborzongató benne?

Doki összeszorította a száját. – De ne mondd meg apunak, jó? Szóval utánanézttem egy-két dolognak a házzal kapcsolatban, és arra a következtetésre jutottam, hogy itt kísértetek járnak.

Jól megnéztem azt a szeplős képét. Az én következtetésem meg az volt, hogy komolyan beszél. Méghozzá a következő megjegyzése alapján *igencsak* komolyan.

– Annak ellenére, hogy a paranormális tevékenységre utaló „bizonyítékok” nagy részét napjaink tudósai leleplezték, a megmagyarázhatatlan spirituális jelenségek léte vitathatatlan. A házunkkal kapcsolatos saját kutatásaim mindeddig nem igazolták egyértelműen a túlvilági jelenlét hagyományos kísérőjelenségeit, például az úgynevezett „hideg pontokat”. Ugyanakkor a hálószobában tapasztalható hőmérséklet ingadozás miatt arra a következtetésre jutottam, Suze, hogy egy rendkívül erőszakos incidens történt itt, az is lehetséges, hogy gyilkosság, és hogy az áldozat valamiféle maradványa – nevezd szellemnek vagy kísértetnek, ha akarod – valahol itt lappang abban a hiábavaló reményben, hogy igazságot szolgáltatson idő előtti haláláért.

Nekidőltem az ágynak. Muszáj volt, különben hanyatt estem volna. – Mi a szösz – nyögtem ki erőszakolt nyugalommal –, ettől aztán otthon érzi magát az ember.

Úgy tűnt, zavarban van a fiú. – Ne haragudj – mondta, és elvörösödött az a kiálló füle. – Jobban tettem volna, ha egy szót sem szólok. Jake-nek meg Bradnek is említettem, de azt mondták, tisztára megőrültem. Lehet, hogy igazuk van. – Bátran nyelt egyet. – De úgy éreztem, férfiként az a kötelességem, hogy felajánljam, cseréljünk szobát. Tudod, én nem félek.

Rámosolyogtam. A döbbenetemről egészen megfeledkeztem, úgy elöntöttek az érzelmek. Igazán elérékenyültem, mert látszott, hogy minden bátorságára szüksége volt. Minden tudományos érv ellenére komolyan hitte, hogy a szobámban egy kísértet lakik, és valamilyen megmagyarázhatatlan lovagiasságtól vezérelve képes lett volna feláldozni magát értem. Muszáj volt szeretni a fickót. Egyszerűen muszáj volt.

– Ez igazán rendes tőled, Doki – szólaltam meg végre, és a nagy érzelmi rohamban észre sem vettem, hogy a titkos becenevén szólítottam –, de azt hiszem, tudom kezelni az esetleges bekövetkező paranormális jelenségeket.

Úgy tűnt, nem zavarja az új becenev. Megszólalt, szemmel láthatóan megkönnyebbülve. – Hát, ha tényleg nem zavar...

– Tényleg nem. De hadd kérdezzek valamit. – Lehalkítottam a hangomat, nehogy Jesse meghallja, ha véletlenül ott ólálkodik. – Kiterjedt kutatásaid nyomán nem bukkantál véletlenül annak a szerencsétlennek a nevére, akinek a kísértete a szobámban lakik?

Doki megrázta a fejét. – De azt hiszem, ki tudnám deríteni, ha komolyan érdekel. A könyvtárban mikrofilmen megvan az összes újság, ami a környéken valaha megjelent azóta, hogy az első nyomda megnyitott, vagyis a fogadó építése előtt pár évvel. Időbe telik, de szerintem menni fog...

Hát ez a Doki tényleg gyagyás egy kicsit. Hajlandó a könyvtár sötét alagsorában tölteni a napot mikrofilmeket bújva, amikor a tenger csak egy köpésre hullámszik... De hát, úgy kell neki, nem igaz? Végül aztán csak annyit mondtam, szuper lenne.

A kocsiban aztán úgy tűnt, hogy Doki apró fellángolása masszív rajongássá fajul. Először magamtól felajánlottam, hogy egy kísértet járta szobában lakjak, aztán megyek és megmentem Bryce Martinson életét. Ugyan mi jöhet még? Fél perc alatt futom le a száz métert?

– Nézd – fogtam bele a magyarázkodásba, miközben Szundi a sebváltóval küzdött. Úgy látszott, hogy első próbálkozásra mindig kéreti magát. – Ha valaki más állt volna olyan közel, ugyanezt tette volna.

– Brad közel állt, mégse csinált semmit! – vágta rá Doki.

– Nem is láttam azt a hülye gerendát, világos? Ha láttam volna, én is ellöktem volna Bryce-t, oké? – védekezett Bamba.

– Igen, de nem láttad! Mert biztos Kelly Prescottot bámultad!

Ezzel a megjegyzéssel Doki kiérdemelt egy erős ütést. – Fogd be, David! Nem értesz az egészből semmit! – szólt rá Bamba.

– *Mindenki* fogja be! – szólalt meg Szundi unott hangon. – Soha nem indul be ez az átkozott kocsi, ha állandóan elvonjátok a figyelmemet! Brad, ne verekedj Daviddal, David, ne ordibálj a fülemben, te meg Suze, ha nem viszed odébb azt a nagy fejedet a tükörből, egyáltalán nem látom majd, hová a pokolba megyünk. A francba, alig várom ár, hogy megkapjam azt a Camarót!

A telefon vacsora után csörrent meg először. Anyámnak ordítania kellett, mert a fejhallgató a fejemen volt. Már az új félév első napján igen sok leckét adtak fel, különösen geometriából. A régi sulimban még csak a hetedik fejezetnél tartottunk, itt viszont már a tizenkettediknél. Tudtam, hogy végem, ha nem szedem össze magam.

Mire leértem, anyám annyira berágott – vigyázni kell a hangszálaira a munkája miatt, meg minden –, hogy nem volt hajlandó megmondani, ki keres. Fölkaptam a kagylót, aztán belehallóztam.

Egy pillanatig néma csend volt, majd meghallottam Dominic atya hangját.

– Halló! Suzannah? Te vagy az? Ne haragudj, hogy otthon zavarlak, de gondolkodtam a dolgon, és úgy vélem... nos, azt hiszem, most azonnal cselekednünk kell. Állandóan az jár a fejemben, hogy mi lett volna szegény Bryce-szal, ha nem vagy a közelben.

Hátrapillantottam a vállam felett. Bamba Coolboardet játszott az apjával, az egyetlen emberrel a házban, aki hagyta nyerni; anyám a számítógépnél ült és dolgozott, Szundi az egyik pizzafutárt helyettesítette, aki beteget jelentett, Doki meg az ebédlőasztalnál ült, és egy természetismeret feladattal bíbelődött, amit csak áprilisban kellett leadni.

– Nézze, atyám, most nem igazán tudok beszélni.

– Tisztában vagyok veled – felelte az atya –, de ne aggódj. Megkértem az egyik novíciát, hogy ő hívjon fel, így aztán édesanyád azt hiszi, hogy az egyik új barátnőd vagyok az iskolából. A lényeg, Suzannah, hogy valamit tennünk kell, mégpedig ma éjjel...

– Atyám, ne aggódjon – vágtam közbe. – Én már mindent elrendeztem.

– Igen? – kérdezte az atya meglepetten. – *Komolyan?* De hát *hogyan?* Hogyan rendeztél el mindent?

– Nem érdekes. Tudja, már csináltam ilyet korábban is. Nem lesz semmi baj. Megígérem.

– Nos, ez nagyszerű, hogy nem lesz semmi baj, de már láttalak munka közben, és be kell vallanom, Suzannah, hogy a módszered nem nyerte el a tetszésemet. Az érsek egy hónap múlva ide látogat, és nem engedhetem, hogy...

Elkezdett villogni a hívásvárakoztató. – Tartsa egy pillanatig, atyám. Bejött egy másik hívás. – Egy pillanatra letettem, aztán beleszóltam a kagylóba:

– Halló, Ackerman-Simon rezidencia!

– Suze? – hallottam egy ismeretlen férfihangot.

– Igen...

– Szia. Bryce vagyok. Mi a helyzet?

Anyámra pillantottam. Teljesen beletemetkezett a munkájába. – Izé – feleltem. – Nem sok. Tartanád egy kicsit, Bryce? Éppen beszélek valakivel a másik vonalon.

– Persze.

Visszakapcsoltam Dominic atyához. – Izé... halló! – Ügyeltem rá, nehogy kiejtsem a nevét a számon. – Most mennem kell. Anyámat igen fontos ügyben keresik a másik vonalon. Egy szenátor. – Ezért valószínűleg a pokolba jutok – már ha egyáltalán létezik –, de egyszerűen nem mondhattam meg Dominic atyának az igazat, vagyis azt, hogy a kísértetünk exbarátjával randizok.

– Természetesen menj csak – helyeselt Dominic atya. – Én.. nos, ha valóban van terved...

– Higgyen nekem, atyám. És ne aggódjon. Semmi nem fogja tönkretenni az érsek látogatását. Megígérem. Viszlát. – Visszatértem Bryce-hoz. – Izé, helló. Bocs, Szóval mi van?

– Semmi különös, csak éppen rád gondoltam. Mihez lenne kedved szombaton? Úgy értem, menjünk el vacsorázni? Vagy inkább egy moziba? Esetleg vacsora, és utána mozi?

A hívásvárakoztató megint villogni kezdett.

– Bryce, ne haragudj, tiszta bolondokháza van itt ma. Tartanád még egy kicsit? Kösz. Halló!

Ismeretlen lányhangot hallottam: – Haló! Suze-zal beszélek?

– Igen...

– Jaj, szia, Suze. Kelly vagyok, Kelly Prescott. Tudod, az osztálytársad. Figyelj, csak azt akartam mondani, hogy annyira rendes voltál ma – úgy értem abban, amit Bryce-ért tettél. Még soha életemben nem találkoztam ilyen bátorsággal. Be kéne kerülnöd az újságokba, meg minden. Szóval azért hívlak, mert szombat este rendezek egy kis összejövetelt nálunk. Semmi komoly, csak egy kis medencés buli. Az őseim nem lesznek itthon, és fűtött medencénk van, szóval gondoltam, ha van kedved, beugorhatnál.

Nem hittem a fülemnek. Csak álltam ott, totál lemerevedve. Kelly Prescott, a leggazdagabb, leggyönyörűbb lány a második évfolyamról meghívott szombat estére egy

medencés bulira. Mellesleg ugyanarra az estére, amikor a sulis legsexisebb srácával kéne randiznom. Aki történetesen a másik vonalon várakozott.

– Kelly, köszi – feleltem. – Biztos szuper lesz. Brad tudja, hogy hol laktok?

– Brad? – kérdezte. – Ja, *Brad!* Igaz is, ő most a féltestvéred, vagy valami ilyesmi, igaz? Persze, hozd csak őt is. Figyelj...

– Tök jó lenne dumálni, Kelly, de a másik vonalon várnak rám. Megbeszélhetjük a többit holnap a suliban?

– Persze. Akkor szia!

Visszakapcsoltam Bryce-hoz, megkértem, hogy tartsa még egy pillanatra, eltakartam a kagylót a kezemmel, aztán árkiabáltam a dolgozóba. – Brad, medencés buli Kelly Prescottnál szombat este! Jössz vagy maradsz?

Bamba kezéből kiesett a joystick. – Ez komoly? – tört ki belőle az örömvöltés. – Állatira komoly?

– Hé! – Andy meglegyintette a fejét. – Vigyázz a szádra!

Visszatértem Bryce-hoz. – A vacsora jól hangzik. Csak ne biokaja legyen.

– Nagyszerű! A biokaját én is utálom. Semmi sem érhet egy jó darab hús meg egy kis majonézes sült krumpli nyomába...

– Izé... szerintem is... figyu, Bryce, megint hívnak a másik vonalon, tényleg sajnálom, de most le kell tennem. Majd holnap beszélünk a suliban, jó?

– Ó. Oké. – Meglepettnek tűnt. Fogadok, hogy én voltam az első lány, aki ennyit várakoztatta. – Szia, Suze. És, izé, köszi még egyszer.

– Tényleg nincs mit. Csá.

– Halló?

– Suze! Cee Cee vagyok!

Valahonnan a háttérből hallottam, hogy Adam felordít. – Meg én is!

– Figyelj, haver – kezdett bele Cee Cee –, éppen a Fészek felé tartunk. Beugorjunk érted? Adam most kapta meg a jogsiját.

– Megvan a jogsim! – ordította Adam a telefonba.

– A Fészek felé?

– Aha. Fészek Klub. A belvárosban van. Szoktál kávét inni, vagy nem? Úgy értem, a New York-iak mind kávéznak, vagy nem?

Ezen gondolkodnom kellett. – Izé... aha. Csak az a baj, hogy... szóval hogy van valami dolgom.

– Jaj, ne izélj már! Miféle dolgod? Köpenyt mosol? Jó, tudom, hogy nagy hős vagy meg minden, és nincs időd a magunkféle kisemberekre...

– Még nem fejeztem be az ezerszavas esszét Mr. Waldennek a blandesburgi csatáról, és még geometriáznom is kell, ha be akarlak hozni benneteket, zsenikéim...

– Ó, istenkém! – sóhajtott Cee Cee. – Na jó. Akkor ígérd meg, hogy holnap velünk ebédelsz. Hallani akarjuk, hogyan préselődött a tested Bryce-éhoz, meg hogy mit éreztél, amikor égkék szemébe meredtél... minden részletet tudni akarunk!

– Én aztán nem! – jelentette ki Adam elborzadva.

– Na jó – mondta Cee Cee –, akkor én akarom hallani.

Biztosítottam róla, hogy mindenről részletesen beszámolok, és letetem a kagylót. Aztán ránéztem a telefonra. Hál' Istennek nem csörrent meg újra. Hát ez hihetetlen. Még soha életemben nem voltam ilyen népszerű. Baromira furcsa érzés volt.

A házi feladatból persze egy szó sem volt igaz. Az esszét már rég befejeztem, és két geometriafejezetet is átrágtam magam – egy estére ennyi pont elégnek tűnt. Az igazság az, hogy az előttem álló küldetés igényelt némi előkészületet.

A mediációhoz nem kell túl sok minden – úgy értem, kereszt meg szenteltvíz. Lehet, hogy a vámpírok ellen jó az ilyesmi – bár elárulom, hogy még életemben nem láttam egyetlen

vámpírt se, pedig én aztán rengeteg temetőben jártam – de a kísértetek ellen inkább improvizál az ember.

Az persze előfordul, hogy a hatékony munkához szükség van egy kis betörésre. amihez azért kell néhány eszköz. Én általában mindenkinek azt ajánlom, hogy használja a helyszínen található dolgokat, mert akkor nem kell sok mindent cipelni. De azért van egy külön erre a célra rendszeresített övtáskám elemlámpával, meg néhány csavarhúzóval és csipesszel, meg mindenféle mütyürrel, amit egy fekete nadrágra szoktam csatolni. Úgy éjfél környékén pont ezzel foglalatostkodtam nagy elégedetten. Már mindenki aludt, Szundit is beleértve, aki nem sokkal korábban jött meg a munkából. Éppen a motorosdzsekimbe bújtam bele, amikor feltűnt a jó öreg tudod-kicsoda.

– Mi a manó – szólaltam meg, amikor észrevettem a tükörképét az enyém mögött. Merthogy éppen a tükör előtt illegettem magam. Esküszöm, hogy már legalább ezer éve foglalkozom kísértetekkel, de valahányszor megjelennek előttem, rám tör a frász. Dühösen megpördültem. Nem is annyira azért voltam mérges, mert megjelent, hanem mert annyira hirtelen bukkant fel. – Hát te még mindig itt dekkolsz? Megmondtam, hogy tűnj el!

Jesse hanyagul az ágyamnak dőlt. Sötét tekintete végigpásztázott rajtam, a csuklyás fejemtől egészen a magas szárú cipőmig. – Egy kicsit késő van már ahhoz, hogy elmenj itthonról, nem gondolod, Suzannah? – kérdezte olyan közömbösen, mintha... mit tudom én... a második rabszolgotörvényről társalognánk, ami, ha jól tudom, a körül léphetett életbe, amikor Jesse meghalt.

– Hjaaj – mondtam, a csuklyát hátrahúzva. – Na ide figyelj. Ne vedd személyeskedésnek, Jesse, de ez az én szobám. Mi lenne, ha megpróbálnál eltűnni? Az én dolgom, hogy mit csinállok. Világos?

Egy tapodtat sem mozdult. – Édesanyádnak egyáltalán nem tetszene, hogy ilyen későn készülsz elmenni.

– Aha. Az anyámnak. – Rábámultam. Vagyis inkább felbámultam rá. Egy halotthoz képest zavarbaejtően magasnak látszott. – Ugyan mit tudsz te az anyámról?

– Nagyon kedvelem édesanyádat – felelte Jesse nyugodtan. – Nagyon jó asszony. Igazán szerencsés vagy, hogy annyira szeret téged. Azt hiszem, nagyon felizgatná, ha tudná, hogy milyen veszélyes ösvényre tévedsz.

Méghogy veszélyes ösvényre. Naná! – Már elég régóta járok el itthonról éjszaka, Jesse, és anyám annyit se mondott, hogy fapapucs. Tudja, hogy tudok vigyázni magamra.

Na jó, hazudtam, de Jessenek erről fogalma sem volt.

– Tényleg – Kételkedve magasba szaladt az a fekete szemöldöke. Nem tehetek róla, de észrevettem, hogy az egyiket középen egy sebhely szelte keresztbe, mintha valaki valamikor késsel vágott volna az arcába. Hát azt meg tudom érteni. Főleg miután csuklott egyet és tovább folytatta: – Nem hiszem, *querida*. Legalábbis most nem.

Felemeltem a kezemet. – Na ide figyelj! Először is ne beszélj hozzám spanyolul. Másodszor, azt se tudod hová megyek, úgyhogy szállj le rólam.

– De hát *tudom*, hogy hová mész, Suzannah. Az iskolába készülsz, hogy beszélj azzal a lánnyal, aki megpróbálta megölni azt a fiút, akiért annyira... rajongsz. De én mondom, *querida*, az a lány túl veszélyes. Nem bírsz vele egyedül. Ha mindenképpen menned kell, vidd magaddal a papot is.

Rámeredtem. Biztos voltam benne, hogy mindjárt kiesik a szemem, de egyszerűen nem hittem a fülemnek. – Miről beszélsz? – szakadt ki belőlem. – De hát honnan tudod ezeket a dolgokat? Csak nem... csak nem *kajtat*sz utánam?

Rájöhetett, hogy valami rosszat mondott, mert kiegyenesedett. – Nem tudom, mit jelent az, hogy *kajtatni*. Csak azt tudom, hogy a veszedbe rohansz.

– Egészen eddig követtél? – szegeztem neki az ujjamat vádlón. – Igaz? Te jó ég, Jesse, már van egy bátyám, köszönöm szépen. Semmi szükség rá, hogy állandóan a nyomomban légy...

– Na persze – mondta Jesse gúnyosan. – Akinek csak az jár a fejében, hogy rád vigyázzon. Az alváásra pedig egy cseppet sem gondol.

– Hé! Éjszakánként dolgozik, világos? – válaszoltam, legnagyobb meglepetésemre Szundi védelmében. – Egy Camaróra gyűjt!

Erre Jesse olyan mozdulatot tett, ami igen durvának számított – 1850-ben legalábbis. – Nem mész sehová – jelentette ki.

– Tényleg? – sarkon fordultam, és az ajtó felé száguldottam. – Csak próbálj megállítani, te kriptaszökevény!

Be kell vallanom, igen hatékonyan működött. Már a kilincsen volt a kezem, amikor a tolózár a helyére csusszant. Én még azt sem tudtam, hogy az ajtón tolózár is van – biztos valami ősi darab lehetett. Fogantyú az nem volt rajta, a kulcsa meg a jó ég tudja, merre hanyóódhatott.

Álltam ott vagy fél percig, és csodálkozva bámultam a kezemet, ahogyan a kilincset rángatta. Aztán mély levegőt vettem, pont úgy, ahogy anyám pszichológusa tanácsolta. Ő persze nem úgy gondolta, hogy akkor sóhajtozzak, amikor éppen egy kötekedő szellemmel vitázok, hanem csak úgy, általában, amikor feszült vagyok.

De működött a dolog. Méghozzá egész jól.

– Jesse – fordultam meg –, ez egyáltalán nem vicces.

Úgy látszott, Jesse igen kényelmetlenül érzi magát. Nem tudom, miért ölték meg, de egyáltalán nem volt kegyetlen, és az embereket sem szerette bántani. Jó srác volt. Vagy legalábbis megpróbált az lenni.

– Suzannah, ne menj. Az az asszony, vagyis lány, az a Heather, más, mint azok a lelkek, akikkel a múltban találkoztál. Tele van gyűlölettel. Meg fog ölni, ha tud.

Bátorítóan rámosolyogtam. – Hát akkor épp itt az ideje, hogy megszabaduljak tőle, nem igaz? Na gyerünk. Nyisd ki szépen azt az ajtót.

Mintha egy pillanatig habozott volna: azt hittem, engedelmeskedni fog. De végül mégsem tette. Csak állt ott feszengve... de határozottan.

– Csináld, amit akarsz – mondtam, ezzel megkerültem, és átvágtam a szobán. Feltettem a lábam az ülőkére, ami az ablakfülkében állt, és könnyedén kinyitottam az ablakot. Áttettem az egyik lábamat a párkányon, amikor a keze a csuklómra fonódott.

Megfordultam és ránéztem. Nem láttam az arcát, mert a kislámpa éppen mögötte volt, de a hangját tisztán hallottam. – Suzannah – kérlelt gyengéden.

Csak ennyit mondott. Egyszerűen csak a nevemet.

Egy szót sem szóltam. Mert nem bírtam. Vagyis tudtam volna, mert nem volt gombóc a torkomban, meg semmi ilyesmi, csak... Valahogy nem bírtam.

Egyszerűen csak lenéztem arra a nagy barna kezére. Ahhoz képest, hogy halott volt, igen erősen szorított. Ami azt illeti, akár élő is lehetett volna. Láta, hogy hová bámulok, ő is lenézett, és észrevette, hogy a keze szorosán a csuklómra fonódik.

Hirtelen elengedett, mintha megégettem volna, vagy mi. Kimásztam az ablakon. Sikerült lekászálódnom a terasz tetejéről a földre. Megfordultam, és felpillantottam a szobám ablakára.

De addigra eltűnt.

10. fejezet

Hűvös, tiszta éjszaka volt. A telihold úgy függött az óceán fölött, mint egy villanykörte – nem száz wattos, mint a nap, hanem mint egy huszonötös, amit az asztali lámpába csavar az ember. A Csendes-óceán, amely a távolból olyan simának látszott, mint az üveg, feketén hullámozott. Csak egy keskeny csík csillogott fehérén, mint a papír, a hold fényét visszatükrözve.

A holdfényben jó látszott a templom vörös kupolája. De az, hogy jól látszott, nem jelentette azt, hogy közel is volt. jó kétmérföldnyire lehetett. A zsebemben lapult a Rambler kulcsa, amit egy félórája csentem el. A fém egészen átmelegedett a testemtől. A napfényben türkiznek látszó Rambler szürkén hevert az árnyas kocsifelhajtón.

Oké, oké, *tudom*, hogy nincs jogsim, de ha Bambának sikerült...

Na jó. Szóval bemajréztam. De hát nem sokkal jobb, hogy végül úgy döntöttem, inkább nem vezetek? Nem mintha nem tudnék – hát persze, hogy tudok autót vezetni. Csak éppen nincs túl sok gyakorlatom. Nemhiába vagyok a tömegközlekedés fővárosának gyermeke...

Na, mindegy. Megfordultam, és a garázs felé indultam. Lennie kellett valahol egy biciklinek. Ahol három fiú lakik, ott van minimum egy bicaj.

Igazam is lett. Persze csak férfibringát találtam azzal az ostoba vázzal, és egy *igen* kemény, igen keskeny üléssel. De legalább a kerék nem volt lapos.

Aztán még egyszer átgondoltam: lány feketében, éjfél után biciklizik az utcán. Vajon mire lehet még szükségem?

Biztos voltam benne, hogy fényvisszaverőt nem találok, de arra gondoltam, hogy talán egy bukósisak is megteszi. Igazam is lett: ott lógott egy a falon. Felhúztam a csuklyámat, és a fejembe nyomtam a sisakot. Hát igen, ez vagyok én. Stílusos és óvatos egyszerre.

Aztán már gurultam is, lefelé a kocsifelhajtón – bár igaz, hogy kavicson nem olyan könnyű bicajozni, különösen hegynek lefelé. Ráadásul elég hamar rájöttem, hogy végig lefelé visz az út, mivel a ház az öbölre nézett, és egy olyan hegyféle tetején állt. De lefelé még mindig jobb, mint hegynek felfelé – mert az kizárt, hogy én képes legyek visszatekerni ezen az úton. Valahogy úgy éreztem, hazafelé elég sokat tolom majd a járművet. Ami azt illeti, a lefelé vezető út is megviselte kissé az idegeimet. Az út olyan meredek volt és kanyargós, az éjszaka meg olyan hideg, hogy végig a torkomban dobogott a szívem, a szél miatt meg könnyek folytak végig az arcomon. És azok a gödrök...

Uramatyám, hogy az az ostoba ülés mennyire nyomott, amikor egy-egy gödörbe zökkentem!

De a legrosszabb csak ezután jött. Amikor leértem a hegyről, egy kereszteződésbe rohantam. Ez aztán sokkal félelmetesebb volt még a hegynél is, mert a sötét ellenére jártak autók az utcán. Az egyik rám is dudált, pedig én nem csináltam semmi rosszat. Olyan gyorsan száguldottam, a hegy miatt, meg minden, hogy ha fékeztem volna, az tuti, hogy átbukfencezem a kormányon. Úgyhogy eszem ágában sem volt megállni. Miután majdnem elütött egy teherautó, magam sem tudom, hogyan, de beértem a sulis parkolójába.

A Junipero Serra éjszaka teljesen másnak tűnt, mint világosban. Először is napközben a parkoló tele volt a tanárok, diákok és a templomra kíváncsi turisták autóival. Most viszont egyetlen autót sem láttam. Ráadásul akkora volt a csend, hogy a távoli hullámverést is hallani lehetett.

Másodszor, gondolom, a turisták miatt az épület egyes részeit spotlámpákkal világították meg. A kupola például fényárban úszott, és a templom íves bejárata is elég fényt kapott. A komplexum hátsó része viszont, ahová behajtottam, sötétben állt. A sisakot a kormányra erősítettem, a bicajt egy bokor mögé rejtettem, és az egyik ablakhoz lopakodtam. Amikor a missziót építették pár száz évecskével ezelőtt, még nem ismerték a légkondit meg a központi fűtést, ezért, hogy nyáron hidegen, télen meg melegen tartsák a szobákat, jó vastag falakat

építettek. Ami azt jelentette, hogy az ablakok kívülről körülbelül 30 centire beékelődtek a falba, belülről viszont olyan 30 centire kiugrottak.

Felmásztam az egyik ilyen mélyedésbe, és körülnéztem, nem figyel-e valaki, de senkit sem láttam, csak két mosómedvét egy bokor körül. Biztos ebédmaradék után kutattak. Aztán, a kezemet ernyőként a szemem fölé tartva, hogy a hold fénye ne zavarjon, bekukucskáltam az ablakon.

Mr. Walden osztályterme volt. a hold fényénél tisztán látszott a kézírása a táblán, meg a nagy Bob Dylan-poszter – a kedvenc költője – a falon.

Egy perc alatt kipattintottam az üveget az ósdi keretből, benyúltam, és belülről kinyitottam az ablakot. Az ablaktörésben nem a törés a legnehezebb, ég csak nem is a benyúlás, hanem a kéz kihúzása. Mindig akkor történnek a sérülések. A legjobb szellemirtó kesztyűmet viseltem: jó vastag és fekete, a csuklónál gumírozott. Korábban már előfordult, hogy beakadt az ingem ujjja, és az üveg összevagdosta a karomat.

Most azonban szerencsém volt. Ráadásul az ablak kifelé nyílt, éppen csak annyira, hogy pont befértem. Olyan helyekre is betörtem már, amit riasztó védett – aminek általában kényelmetlen utazás lett az eredménye egy rendőrautó hátsó ülésén. A Junipero Serra biztonsági rendszere azonban hagyott némi kívánnivalót maga után. Itt a legegyszerűbb módszert alkalmazták: bezártak ajtót-ablakot, a többit meg Istenre bízta.

Amire nekem egy szavam sem lehetett.

Amint bejutottam a terembe, bezártam az ablakot. Nem akartam feleslegesen felhívni magamra a figyelmet, valaki hátha mégis őrzi az épületet. A hold olyan fényesen ragyogott, hogy könnyen kikerültem a padokat, és kiderült, hogy a kerengőben sem kell elemlámpát használnom. A belső udvar fényárban úszott. Az iskola biztos késő estig nyitva áll a turisták miatt, mert a legérdekesebb látnivalókat rejtett reflektorokkal világították meg: a legmagasabb pálmát, törzsénél a legnagyobb hibiszkusz bokorral; a szökőkutat, ami még mindig működött, bár az iskolát már bezárták, és természetesen Serra atyát. Az egyik reflektort arra a nagy bronz fejre, a másikat meg a lábánál térdeplő indián nők fejére irányították.

Öregem... még szerencse, hogy az atya már nem él. Szerintem a szobor tökre zavarba hozta volna.

A kerengő üres volt, akárcsak az udvar. Egy lélek sem járt erre: csak a szökőkút csobogása meg a kertben rejtőző tücskök ciripelése hallatszott. Igen nyugalmas hely volt – ami egy kissé meglepett. A régi sulimról soha nem jutott volna eszembe ez a szó. Erről azonban igen. Egészen addig, amíg a hátam mögött meg nem szólalt valaki:

– Hát te meg mi a fenét keresel itt?

Megpördültem, és megláttam. A szekrényéhez – bocs, az *én* szekrényemhez – támaszkodva állt, a mellkasán összefont kézzel, és engem bámult. Fekete hosszúnadrágot viselt – igen jól állt rajta – sűrű kasmír pulóverrel. A nyakát igazgyöngy nyaklánc keretezte: a születése óta biztosan minden karácsonyra és születésnapra kapott egy-egy gyöngyöt az adakozó nagyszülőktől. A lábán fényes, fekete papucscipő csillogott. A reflektorlámpák fényében az a puha aranyhaja ugyanúgy csillogott, mint a cipője. Egészen gyönyörű lány volt.

Milyen kár, hogy szétlőtte az agyát.

– Heather – szólítottam meg, és hátralöktem a fejemről a csuklyát. – Szia. Bocs, hogy ilyenkor zavarlak... - nem árt, ha legalább az elején kedves az ember –, de azt hiszem, lenne egy kis megbeszélőnk.

Heather meg sem mozdult. Vagyis ez így nem igaz: összeráncolta a szemöldökét. Igazán szép szeme volt, azt hiszem, világosszürke, bár a reflektorok ellenére alig lehetett látni. Fekete szemceruzával hangsúlyozta. A szempillája is tökéletesen volt kifestve.

– Megbeszélőnk? – visszhangozta Heather. – Ugyan mit kéne nekem megbeszélnem éppen *veled*? Tudom ám, hogy mit akarsz, *Suzie*.

Megrándult az arcom. Pedig nem akartam. – Nem Suzie, hanem Suze – javítottam ki.

– Tök mindegy. Tudom, hogy miért vagy itt.
– Akkor jó. Legalább nem kell magyarázkodnom. Nem akarsz leülni, hogy beszéljünk?
– Ugyan minek beszélgetnék én *veled*? Szerinted teljesen hülye vagyok? Most azt hiszed, állati dörzsölt vagy, mi? Hogy egyszerűen csak idejössz, és átveszed, igaz?

Pislantottam egy nagyot. – Ne haragudj, de nem értem...

– Átveszed. A helyemet. – Kiegyenesedett, és az udvar felé sétált, mintha a szökőutat csodálná. – az új lány, nem igaz? – vetett rám egy pillantást a válla fölött. – Aki azt hiszi, hogy csak úgy elfoglalhatja a helyemet. A szekrényem már megvan. A legjobb barátnőmet is el akarod lopni. Kelly már telefonált is, és elhívott arra a hülye bulijára. Most meg a barátomra hajtasz.

Csípőre tettem a kezemet.

– Na, álljon meg a gyalogmenet. Bryce már nem a barátod, vagy elfelejtetted, Heather? Szakított *veled*. Ezért vagy halott. Mert szétlőtted a fejedet az anyja előtt.

Óriásira tágult a szeme. – Fogd be a szád – mondta.

– Szétlőtted a fejedet az anyja előtt, mert amilyen ostoba vagy, még mindig nem jöttél rá, hogy egyetlen fickó miatt sem érdemes meghalni – még Bryce Martinsonért sem. – Kisétáltam mellette az udvarra, a virágágyások között kanyargó, kavicsal borított ösvényre. Azután, ami Bryce-szal történt, kissé idegesen álldogáltam a kerengőben, de ezt nem nagyon akartam beismerni. – Öregem, állati dühös lehettél, amikor rádöbbsz, mit tettél. Megölted magadat. Ráadásul egy ilyen hülyeség miatt. Egy fickóért.

– Fogd be a szád!!! – Nem csak egyszerűen rám szólt, hanem üvöltött. Olyan hangosan üvöltött, hogy ökölbe szorította a kezét, behunyta a szemét, még a vállát is görcsösen összerántotta. Úgy ordított, hogy csengett a fülem. De senki sem rohant ki a rektori irodából, ahol még égett néhány lámpa. A csatornában bűgő galambok némán gubbasztottak, mióta Heather felbukkant, és a tücskök is megszakították az éjféli szerenád.

Az emberek, legalábbis a legtöbben, nem érzékelik a szellemeket, az állatokkal viszont más a helyzet. Hiperérzékenyek a paranormális jelenségekre. Ackermanék kutyája, Max például Jessenek hála meg sem közelíti a szobámat.

– Semmi értelme így ordítani – szólaltam meg egykedvűen. – Úgysem hallja senki.

– Úgy ordítok, ahogyan akarok!!! – vágta az arcomba, és úgy is tett.

Ásítottam egy nagyot, aztán Serra atya szobrához sétáltam, és letelepedtem az egyik fapadra. Észrevettem, hogy a szobor talpzatára egy emléklapot erősítettek. A reflektorok meg a hold fényénél könnyen el tudtam olvasni.

Nagytiszteletű Junipero Serra atya, 1713-1784. Igaz tettei és önmegtagadása mindannyiunk okulására szolgál, akik ismertük és tanításait követtük.

Fű, öregem. Amint hazaérek, ki kell keresnem a szótárban, hogy mit jelent az „önmegtagadás”. Lehet, hogy ugyanazt, mint az önostorozás? Mert Serra arról is híres volt.

– Hé, te! Figyelsz egyáltalán? – sikoltotta Heather.

– Szerinted mit jelent az a szó, hogy önmegtagadás? – kérdeztem.

Erre aztán abba hagyta az üvöltést, és csak nézett, aztán közelebb lépett. Az arca egészen merev volt a dühtől.

– Na ide figyelj, te szuka – kezdte, miután pár lépésnyire tőlem megállt. – Azt akarom, hogy tűnj el, világos? Takarodj ebből az iskolából! Az az *én* szekrényem! Kelly Prescott az *én* legjobb barátnőm! És Bryce Martinson az *én* barátom! Tűnj el innen, menj vissza oda, ahonnan jöttél! Minden jól ment, mielőtt megjelentél itt...

Muszáj volt közbevágnom. – Bocsi, Heather, de *semmi* sem ment jól. És tudod, miért? Azért, mert halott vagy. Érthető? Te *meghaltál*. A halottaknak nincsenek szekrényeik, vagy legjobb barátnőik, vagy barátaik. És tudod, hogy miért nem? Azért, mert halottak.

Azt hittem megint elkezd ordítani, de aztán sikerült letérítenem erről az ösvényről. – Tudom, hogy hibáztál. Rettentő, óriási hibát követtél el...

– Nem én hibáztam – mondta csendesen –, hanem Bryce. Ő szakított velem.
Felsóhajtottam. – Hát, én nem egészen erre gondoltam. Hanem arra, hogy föbe lőtted magad, csak azért, mert egy ostoba fickó faképnél hagyott...
– Ha annyira ostoba, akkor miért randizol vele szombat este? – szakított félbe Heather gúnyos mosollyal. – Na, ezt mondd meg? Hallottam, amikor megbeszéltétek. A patkány. Most már biztos vagyok benne, hogy egyetlen percig sem volt hűséges.
– Eggyel több ok arra, hogy megöld magad miatta, igaz?
Eleredtek a könnyei. Úgy csillogtak, mint a csillámpor, amit az arcára ken az ember újévkor. – Szerettem Bryce-t – lehelte. – Nem akartan nélküle élni.
– És most, hogy már nem élsz – mondtam fáradtan –, azt akarod, hogy ő s itt legyen veled, igaz?
– Nem szeretek itt lenni – mondta csendesen. – Senki sem lát, csak te meg Dominic atya. Olyan egyedül vagyok...
– Aha. Hát ez érthető. De Heather, szerintem Bryce nem fog jobban szeretni, ha őt is megöled.
– Szeretni fog – jelentette ki magabiztosan. – Végül is nem lesz itt senki más, csak ő meg én. Muszáj, hogy szeressen.
Megráztam a fejemet. – Nem, Heather, ez nem így működik.
Rám bámult. – Hát akkor hogyan?
– Nincs rá semmi garancia, hogy ha megöled Bryce-t, ő is ide kerül majd. Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, mindenkivel valami más történik a halál után. Ha megöled Bryce-t, oda megy, ahová mennie kell: a mennyországba, vagy a pokolba, vagy a következő életébe – nem tudom. De az biztos, hogy itt nem fog felbukkanni. Mert így működik a dolog.
– De... de hát ez nem fair! – örülten dühösnek tűnt.
– Az életben sok minden nem fair, Heather. Példának okáért nem fair, hogy az örökkévalóságig kell szenvedned, mert a pillanat hevében elkövettél egy hibát. Biztos vagyok benne, ha tudtad volna, hogy milyen halottnak lenni, soha nem lövöd fejbe magad. De, Heather, megváltoztathatod a dolgokat.
Rám meredt. Megdermedtek a könnyei, s úgy csillogtak, mint az apró jégdarabok. – Tényleg?
– Igen. Komolyan.
– Úgy érted... hogy visszamehetek?
Bólintottam. – Igen. Mindent újra kezdhetsz.
Szipogott egyet. – Hogyan?
– Csak el kell határoznod magadat.
Düh suhant át azon a csinos arcán. – De én már eldöntöttem, hogy ezt akarom. Nem vágyom másra, amióta... amióta megtörtént... vissza akarom kapni az életemet...
Megráztam a fejemet. – Nem, Heather. Félreértesz. A életedet – a *régi* életedet – soha nem kaphatod vissza. De belekezdhetsz egy újba. Tudom, hogy létezik ennél valami jobb és szebb, mint hogy itt kísérts, teljesen egyedül, az embereket ijesztgetve, fenyegetve...
Felüvöltött. – Azt mondtad, hogy visszakaphatom az életemet!
Egy szempillantás alatt rájöttem, elvesztettem.
– Nem úgy értettem, hogy a régi életedet – hanem egy más életet...
De már nem volt mit tennem. Totál kiborult.
Most már értettem, miért küldték el Bryce-t a szülei Antiguába. Abban a pillanatban azt kívántam, bárcsak én is ott lehetnék – bárhová elmentem volna, hogy megmeneküljek ennek a nőszemélynek a haragjától.
– Azt állítottad – sikoltotta –, azt mondtad, hogy visszakaphatom az életemet! Hazudtál nekem!

– Heather, én nem hazudtam. Csak azt akartam mondani, hogy az életed... nos, az életednek vége. Hiszen saját kezdeddel végeztél magaddal. Tudom, öregem, hogy ez nagy szívás, de hát gondolkodhattál volna...

Egy síron túli sikollyal belém fojtotta a szót:

– Nem engedem, hogy átvedd a helyemet! Hallottad? Nem engedem!

– De Heather, már mondtam, hogy nem akarom! Megvan nekem a saját életem, nincs szükségem a tiédre...

Mivel a tücskök is hallgattak, meg a madarak is, az udvarban semmi mást nem lehetett hallani, csak a szökőkút csobogását – meg persze Heather ordítását. Azt mondtam, csobogását? Hmmm. Inkább bugyborékolását... A szökőkútra meredtem. Gőzölgött. Ami még nem lett volna furcsa – végül is igen hideg volt, és lehet, hogy a levegő melegebb, mint a víz –, de az az óriási buborék, ami váratlanul megjelent a felszínen, már igen...

Csak ekkor esett le, mi történt. Mindjárt felforr a víz. Heather dühében felforralja a szökőkút vizét!

– Heather – szóltam rá a padon ülve –, Heather, figyelj rám. Nyugodj meg. Nem tudunk úgy beszélgetni, ha ilyen...

– Azt... mondtad... – riadtan láttam, hogy a szeme teljesen kifordult –, hogy... újra... kezddhetem... az... életemet!

Oké. Tudtam, hogy eljött a cselekvés ideje. Semmi szükség nem volt rá, hogy a pad annyira remegjen, hogy leröpüljek róla. Anélkül is tudtam, itt az ideje felállni.

Úgyhogy fel is álltam, még hozzá igen gyorsan. Igen gyorsan, nehogy a pad agyoncsapjon. Annyira gyorsan, hogy be tudjak húzni egyet Heathernek, mielőtt észrevenné. Egy kemény jobbegyenest küldtem az arcára.

A baj csak az, hogy a legnagyobb megdöbbenésemre meg sem érezte. Teljesen elszállt, abszolút kifordult magából. Az ütéssel nem értem el semmit – csak az öklöm fájdukt meg. És Heather lett még dühösebb, úgy, ahogy az már lenni szokott, ha egy erősen zavart személlyel foglalkozik az ember.

– Ezt még nagyon meg fogod bánni – olyan mély hangon beszélt, hogy rá sem lehetett ismerni arra a bájos csacsogására.

A víz a szökőkútban hirtelen felforr, és hatalmas hullámokban csapott át a medence szélén. Az általában 1 méter magas vízugarak most 3 méternyire nyúltak, hogy aztán egy bugyogó, gőzölgő katlanba zuhanjanak vissza. A fák lombjában megbújó madarak egyszerre reppentek fel, szárnyukkal elsötétítve a hold fényét.

Vajon miért éreztem úgy, hogy Heather nem viccel? És hogy bármire képes? Ráadásul a kisujját sem kell megmozdítania.

A bizonyíték nem is késett sokáig. Junipero Serra feje hirtelen elvált a testétől, és a magasba emelkedett. Nem viccelek. Olyan könnyedén nyisszantotta le a fejét, mintha nem is tömör bronzból lett volna, hanem gumicukorból. Ráadásul mindezt egy hang nélkül. A fej lebegett egy darabig a levegőben, aztán az egyébként jóságos mosoly gúnyos vigyorra torzult – legalábbis nekem úgy tűnt abból a szögéből, ahonnan felnéztem rá. Aztán ahogy ott álltam, bénán, észrevettem, hogy szép lassan süllyedni kezd...

Majd megindul felém, olyan sebesen, hogy csupán egy elmosódó csíknak tűnt, mint egy üstökös, mint egy...

Arra már nem volt időm, hogy kigondoljam, mi másra emlékeztetett még, mert egy szempillantással később valami a gyomromnak ütközött, és a földre döntött. Kábultan bámultam fel a csillagos égre, annyira szép volt... Az ég fekete, a távoli csillagok hidegen pislákolnak...

– Gyerünk, talpra! – ordított egy férfihang a fülemben. – És én még azt hittem, hogy érted a dolgodat!

Valami a földbe csapódott, pár centire az arcom mellett. Odanéztem. Junipero Serra obszcénül vigyorgott rám.

Aztán Jesse felrántott, és a kerengő felé vonszolt.

11. fejezet

Valahogy visszakeveredtünk Mr. Walden osztályába. Elképzelni sem tudom, hogyan, de valahogy sikerült. A szobor feje végig üldözött bennünket – olyan sebesen repült utánunk, hogy szinte süvített a levegőben. Mintha Serra atya üvöltött volna utánunk. Aztán a terem nehéz faajtájába csapódott, amit éppen idejében csaptunk be –, mint egy ágyúgolyó.

– *Jesus Cristo* – dűnnyögte Jesse, miközben lihegve támaszkodtunk az ajtónak, mintha abban reménykedtünk volna, hogy a testünk pusztá súlyával vissza tudjuk tartani Heathert – Heathert, aki a falon is simán átsétált, ha éppen kedve tartotta. – „Tudok magamra vigyázni”, azt mondtad. „Itt az ideje, hogy megszabaduljak tőle, igaz?” De milyen igaz!

Levegő után kapkodtam, és azon járt az eszem, ugyan hogyan fogunk innen kijutni. Még soha életemben nem történt velem ilyesmi. Soha.

– Fogd be a szád – nyögtem ki.

– Kriptaszökevénynek nevezted. – Lebámult rám. Hevesen emelkedett és süllyedt a mellkasa. – Egyáltalán tudod te, hogy mi az? Nagyon megbántottál, *querida*. Nagyon megbántottál.

– Már mondtam, hogy ne szólíts így. – Valami nehéz csapódott az ajtónak, újra meg újra. A gerincemen éreztem. Nem volt nehéz kitalálni, hogy egy bizonyos iskola alapítójának a feje akar a terembe repülni.

– Én meg hálás lennék, ha nem tennél becsmérlő megjegyzéseket a...

– Nézd, Jesse – vágta, közbe –, szerintem ez az ajtó nem tart ki sokáig.

– Tényleg nem – bólintott, pont akkor, amikor a fémfejnek sikerült áttörni az ajtót ott, ahol korábban már szétzúzta a fát. – Javasolhatnék valamit?

Rémülten bámultam a fejre, ami beszorult az ajtóba. Félig kintről, félig bentről bámult rám azzal a hideg bronzszemével. Tudom, hogy örülségnek hangzik, de megesküdtem volna rá, hogy vigyorog. – Persze.

– Menekülj!

Egy percet sem vesztegettem. Az ablakhoz rohantam, és az üvegdarabokra fittyet hányva felmásztam a párkányra. Egy pillanat alatt újra kinyitottam az ablakot, de Jessenek, úgy látszik, nem voltam elég gyors. Még mindig annak a valaminek támaszkodott, aminek a hangja a csapkodások meg ütődések miatt egyre inkább egy hurrikánéra emlékeztetett, és sürgetően felnyögött: – Sietnél egy kicsit, ha kérhetem?

Leugrottam a parkolóba. Egészen furcsa volt, hogy a vastag téglafalon kívül semmit sem lehetett észlelni abból a masszív paranormális zavarból, ami bent zajlott. A parkoló még mindig üres volt és csendes, csak a hullámok távoli zaja hallatszott. Elképesztő, hogy néha mi folyik az ember szeme előtt... úgy, hogy észre sem veszi. De nem ám.

– Jesse – sziszegtem be az ablakon. – Gyere már! – Nem tudhattam, hogy Heather nem próbálja-e meg kitölteni az irántam érzett dühét egy ártatlanon. Mint ahogy azt sem tudtam, vajon Jessenek is vannak-e olyan baró trükkjei, mint amit Heather bemutatott a fejjel. Csak azt tudtam, annál jobb, minél hamarabb eltűnünk.

Azt azért hadd szögezzem le most mindjárt, hogy egyáltalán nem vagyok gyáva. Egyáltalán nem. De bolond sem. És szerintem ha az ember rájön, hogy egy önmagánál sokkal hatalmasabb erővel áll szemben, nincs abban semmi, ha menekülőre fogja a dogot.

De abban igen, ha otthagyja a barátját.

– *Jesse!* – ordítottam be az ablakon.

– Már megmondtam, hogy menekülj, vagy nem? – hallottam egy ingerült hangot a hátam mögül.

Elakadt a lélegzetem, ahogy megpördültem. Jesse a parkolóban állt, az aszfalton. A hold a háta mögött világitott, az arca így árnyékban maradt.

– Uramisten. – A szívem olyan gyorsan vert, hogy azt hittem, mindjárt kiugrik a torkomon. Még soha életemben nem félttem ennyire. Soha.

Talán ezért kapaszkodtam két kézzel Jesse ingébe – Uramisten – szakadt ki belőlem még egyszer. – Jesse, nincs semmi bajod?

– Hát persze, hogy nincs semmi bajom. – Szerintem meglepte, hogy egyáltalán érdekel. Ami azt illeti, tényleg elég ostoba kérdés volt. Mert ugyan hogy árthatott volna neki Heather? Megölni, ugye, már nem tudta. – És te jól vagy?

– Én? Aha. – Megfordultam, és Mr. Walden osztályának az ablaka után kutattam a sötétben. – Szerinted... végzett?

– Egyelőre – válaszolta Jesse.

– Honnan tudod? – Egészen megdöbbsentem, amikor rájöttem, hogy remegek. Reszketett az egész testem. – Honnan tudod, hogy nem tör át a falon, nem tépi ki a fákat tövestül, és nem akar bennünket jól meghajigálni?

Jesse csak megrázta a fejét, és láttam, hogy mosolyog. Tudod, ahhoz képest, hogy amikor meghalt, még nem találták fel a fogszabályozót, szép egyenes volt a fogsora. Majdnem olyan egyenes, mint Bryce-é.

– Mert nem fogja.

– De miért nem?

– Mert nem fog ilyet csinálni. Mert még nem tudja, hogy képes rá. Még csak kezdő, Suzannah. Még nem jött rá, mi mindenre képes.

Hát, ettől aztán egyáltalán nem éreztem magam jobban. Az a tény, hogy Jesse elismerte, Heather *képes* lenne kitépni tövestül a fákat, mert annyira erős, és csak a tapasztalat hiányában nem vetemedett erre, elég volt hozzá, hogy kiverjen a hideg veríték, és elengedjem az inget, amit olyan szorosan markoltam. Azt persze tudtam, hogy Heather bármikor követhetne, amikor csak akar, ugyanúgy, ahogy Jesse is utánam jött az iskolába. Szóval csak azt akarom mondani, hogy Jesse tudta, hogy képes rá. És ő már sokkal hosszabb ideje kísért, mint Heather. Heather még csak most kezdi felfedezni az erejét.

Ez volt az egészben a legijesztőbb. Hogy már most ilyen erős.

Elkezdtem fel-alá járkálni a parkolóban, mint egy szédült tyúk.

– Tennünk kell valamit – mondtam. – Figyelmeztetnünk kell Dominic atyát. Meg Bryce-t is. Úristen, figyelmeztetnünk kell Bryce-t, hogy holnap ne jöjjön iskolába. Meg fogja ölni. Amint beteszi a lábát az iskolába, megöli...

– Suzannah – szólalt meg Jesse.

– Szerintem hívjuk fel. Igaz, hogy éjjel egy óra van, de azért hívjuk fel, és mondjuk meg neki... nem tudom, mit mondjunk neki. Mondjuk azt, hogy halálosan megfenyegették, vagy valami ilyesmit. Ez jó lesz, nem? Vagy... Tudom már! Fenyegezzük meg mi! Igen, ez sokkal jobb ötlet! Hívjuk fel, én meg elváltoztatom a hangomat, hogy: „Ne jöjjön holnap iskolába, vagy kivégezzük.” Lehet, hogy elhiszi, nem? Az is lehet, hogy...

– Suzannah – mondta megint Jesse.

– Vagy inkább kérjük meg rá Dom atyát? Ő is felhívhatná Bryce-t, és megmondhatná neki, hogy baleset történt, és holnap nem lesz tanítás...

– Suzannah. – Jesse hozzám lépett, éppen akkor, amikor megfordultam, hogy azon a tenyérszerű területen, ahol korábban, tovább folytassam a fel-alá járkálást. A közelségén megdöbbenve megtorpantam, és gyakorlatilag nekiütköztem, pont oda, ahol az inge ki volt gombolva. Ő meg szorosan megfogta a kezemet, hogy megnyugtasson.

Amitől egyáltalán nem voltam elragadtatva. Persze, tudom, hogy még egy perce sincs, és én kapaszkodtam belé – vagyis nem Jessebe, hanem az ingébe. De normális körülmények között sem szeretem, ha megérintenek, azt meg különösen nem csípem, ha kísértetek fogdosnak. Attól meg kifejezetten kiakadok, ha a kísértetnek, aki hozzám ér, olyan nagy, inas a keze, mint Jessenek.

– Suzannah – mondta negyedszer is, még mielőtt rászólhattam volna, hogy vegye le rólam azt az inas mancsát. – Most már minden rendben van. Nem a te hibád volt. Semmit sem tudtál volna tenni.

Azonnal kiment a fejemből, hogy milyen dühös voltam rá a keze miatt.

– Még hogy semmit sem tehettem volna! Most csak viccelsz, ugye? Jól vissza kellett volna rugdosnom a kiscsajt a koporsójába!

– Nem lett volna esélyed – rázta meg a fejét Jesse. – Megölt volna.

– Badarság! Tuti, hogy sikerült volna! Ha nem kezdett volna bele abba a dologba a fejjel...

– Suzannah!

– De ha egyszer igazam van, Jesse! Totál lekezeltem volna, ha nem kapcsol be annyira. Fogadok, ha megvárom, amíg lenyugszik és *utána* megyek vissza, rá tudom venni, hogy...

– Szó se lehet róla. – Elengedte a karomat, de csak azért, hogy átölelhessen a vállamat. A bokor felé vezetett, ahová a bicajt rejtettem, egyre messzebb az iskolától. – Gyere. Menjünk haza.

– De akkor mi lesz a...

Még jobban megszorította vállamat. – Nem.

– De Jesse, hát nem érted? Nekem ez a munkám! Muszáj meg...

– Dominic atyának is ez a munkája, vagy nem? Innentől bízunk rá a dolgot. Nem helyes, hogy egyedül te cipeld ezt a felelősséget.

– De igen! Mert én rontottam el az egészséget!

– Te tartottad a fejéhez a fegyvert? És te húztad meg a ravaszt?

– Hát persze hogy nem. De miattam dühödött be ennyire. Dom atyával nem volt semmi baja. Nem várhatom el az atyától, hogy kibogozza a gubancot, amit én okoztam. Egyáltalán nem lenne oké, tudod?

– Szerintem meg az nem oké, hogy egy ilyen fiatal lány, mint te, egyedül küzdjön egy pokolbéli démonnal...

– Heather egyáltalán nem pokolbéli démon. Hanem egyszerűen örült. Bekattant, mert kiderült, hogy a fickó, akiben bízott, egy...

– Suzannah. – Jesse hirtelen megtorpant. Én meg csak azért nem estem hasra, mert a keze még mindig a vállamon volt.

Egy röpke pillanatig – de csak egyig! – azt hittem, meg fog csókolni. Még soha senki nem csókolt meg, de azt hiszem, minden kellék megvolt egy rendes csókhöz: tudod, a karja a vállamat szorította a holdfényes éjszakában, és csak úgy vert a szívünk – ja, és amíg el nem felejttem: csak egy hajszálon múlt, hogy nem tett el bennünket láb alól egy bepöccent kísértet.

Azt persze elképzelni sem tudtam, hogy milyen lesz az első csók, ráadásul egy szellemtől, de hát istenem, ez van, ezt kell szeretni. Egyébként, ha éppen tudni akarod, Jesse *sokkal* aranyosabb, mint azok a fickók, akikkel az utóbbi időben összefutottam. Ami azt illeti, még soha nem találkoztam ilyen jóképű kísértettel. Szerintem húszéves sem lehetett, amikor meghalt. Kíváncsi voltam, mi történhetett vele. A szellemekkel sosem tudhatja az ember, mert többnyire abban az alakban kísértenek, ahogy kinéztek, mielőtt megszűntek volna létezni. Apám például emlékeim szerint ugyanúgy néz ki, mint azon a végzetes napon, amikor tíz évvel ezelőtt elindult kocogni a Prospect parkba.

Még abban sem voltam biztos, hogy Jesset egyáltalán megölték: nekem legalábbis átkozottul egészségesnek tűnt. Persze az is lehet, hogy az egyik puskagolyó végzett vele a sok közül, ami itt azokat a lyukakat hagyta a házban. Milyen kedves Andytól, hogy megőrzi az örökkévalóságunknak.

És most úgy látszott, hogy ez az eszméletlenül jóképű kísértet meg akar csókolni. Hát ugyan ki vagyok én, hogy megakadályozzam?

Úgyhogy hátrahajtottam a fejemet, félig lehunytam a szememet, és ellazítottam az ajkaimat, úgy, ahogy azt kell, érted? De akkor észrevettem, hogy egyáltalán nem az ajkamra

koncentrál, hanem valahová lejjebb. Sajnos nem is a mellkasomra, pedig az ellen sem lett volna semmi kifogásom.

– Te vérzel – jelentette ki.

Ettől aztán egy pillanat alatt megszűnt a varázs. *Erre* a megjegyzésre azonnal tágra nyílt a szemem.

– Én ugyan nem! – feleltem automatikusan, mert nem fájt semmim. Aztán mégis végignéztem magamon. A lábamnál apró vércseppek pettyezték a járdát. Olyan sötét volt, hogy nem tudtam kivenni, milyen színűek, a holdfényben mindenesetre feketének látszottak. Aztán nagy rémülten észrevettem, hogy Jesse ingén ugyanolyan sötét pettyek éktelenkednek.

Most már biztos voltam benne, hogy én vérzek. Végigtapogattam magamat, és rájöttem, hogy sikeresen felsértettem az egyik kisebb, de azért elég fontos eret a csuklómon. Amikor Heatherrel beszéltem, lehámoztam a kesztyűmet, a zsebembe gyömösöltem, aztán a dührohama alatt a menekülés hevében tökéletesen megfeledkeztem róla. Valószínűleg az ablakpárkányon szétszóródott üvegdarabok sértették fel, amikor menekülés közben kivettem magam az ablakon. Ez is újabb fényes bizonyítéka annak az elméletemnek, hogy mindig a visszaúton szorul meg az ember.

– Pfüha – jelentettem ki a csöpögő vért bámulva. Semmi más nem jutott az eszembe. – Micsoda rumli! Bocs az inged miatt.

– Nem történt semmi. – Benyúlt a sötét, szűk nadrágjának az egyik zsebébe, és előhúzott valami puha fehérret, amivel bebugyolálta a csuklóm, aztán rögzítette a kötést, úgy, ahogyan a turbánokat szokták, csak nem olyan szorosán. Közben egy szót sem szólt. Be kell vallanom, hogy még egyetlen kísértet sem részesített elsősegélyben. Nem volt olyan izgi, mint amilyenek a csók ígérkezett, de azért unalmasnak sem nevezném az érzést.

– Tessék – szólalt meg, amikor végzett. – Fáj?

– Nem – válaszoltam, és igazat is mondtam. Tapasztalatból tudtam, hogy a fájdalom csak pár órával később jelentkezik majd. Megköszörültem a torkomat. – Kösz.

– Igazán nincs mit – felelte.

– De tényleg – erősködtem. Tudom, hogy nevetségesen hangzik, de majdnem elbőgtem magam. Komolyan. Pedig én sohasem bögök. – Komolyan. Kösz. Kösz, hogy segítettél. Pedig senki se kért rá. Úgy értem, örülök neki. Szóval... szóval kösz. Ennyi.

Zavarba jött. Pedig szerintem tökre normális, hogy annyira nyálas voltam. Egyszerűen nem tehettem róla, mert még mindig nem bírtam felfogni. Még egyetlen kísértet sem volt velem ilyen rendes. Mondjuk, apám azért próbálkozott, de igazán sose lehetett rá számítani, főleg a meleg helyzetekben nem.

Nem úgy Jessere. Jesse eljött utánam, pedig nem is kértem meg rá. Sőt, alighanem igen kellemetlenül viselkedtem.

– Mondtam, hogy nem számít. – Végül csak ennyit mondott, aztán hozzátette: – Menjünk haza.

12. fejezet

Menjünk haza.

Hát ez igen meghittent hangzott, ez a „Menjünk haza”.

A probléma csak az, hogy a házat, amiben együtt laktunk, egy cseppet sem éreztem az otthonomnak. Ami szerintem tök normális, hiszen még csak pár napja éltem ott.

Neki meg végképp nem lett volna ott semmi keresnivalója

De kísértet ide vagy oda, mégiscsak megmentette az életemet. Ezt egy percig sem tagadhattam. Persze valószínűleg csak be akart nálam vágódni, hogy ne rúgjam ki a házból.

De végül is tök mindegy, miért csinálta, akkor is állati rendes volt. Eddig még senki sem akart nekem segíteni – többnyire azért, mert fogalmuk sem volt róla, hogy segítségre szorulok. Még Gina, aki pedig ott volt, amikor Madam Zara kijelentette, hogy mediátor vagyok, szóval még ő sem tudta, miért karikás a szemem olyan sokszor a suliban, vagy hogy merre járok, amikor éppen iskolát kerülök – ami túl gyakran fordult elő. Mert én aztán semmiféle magyarázattal nem szolgáltam. Nem azért, mert Gina azt hitte volna, nem vagyok komplett, hanem azért, mert biztos kikotyogta volna valakinek – tudod, az ilyesmit nem lehet titokban tartani, hacsak nem veled történik –, aki elmesélte volna még valakinek, aztán valakitől az egész szépen anyám fülébe jutott volna.

És ő totál kiakadt volna. Az anyák mindig kiakadnak, és ez alól az enyém sem kivétel. Hiszen egyszer már bedugott valami terápiára, ahol mindenféle bonyolult hazugságokat kellett kieszelnem, hogy megmagyarázzam az antiszociális viselkedésemet. Egyáltalán nem volt kedvem egy elmeintézetben csücsülni: mert tuti, hogy ott végeztem volna, ha anyám megtudja az igazságot.

Úgyhogy igenis örültem Jessenek, bár egy kicsit azért idegesített. Az iskolabeli katasztrófa után lovagiasan még haza is kísért, sőt a sebesülésekre hivatkozva ahhoz is ragaszkodott, hogy ő tolja a bicajt. Szerintem ha valaki akkor kinéz azoknak a házaknak az ablakán, amiket elhagytunk, azt hitte volna, hogy káprázik a szeme: ott ügettem, a bicikli könnyedén gurult mellettem – *anélkül, hogy hozzáértem volna.*

Még szerencse, hogy a nyugati parton korán fekszenek le az emberek.

Egész úton hazafelé azon rágtam magam, hogy mit rontottam el Heatherrel. Persze csak magamban – nem volt szándékomban sem lejárt lemeznek, sem elromlott zenedoboznak tűnni, vagy mi a manónak: asszem, Jesse idejében még csak azzal szórakoztak az emberek. Egyszerűen nem bírtam kiverni a fejből. Pályafutásom alatt még egyetlen egyszer sem találkoztam ilyen erőszakos, irracionális kísértettel. Fogalmam sem volt, mit tegyek. Márpedig tudtam, hogy ki kell eszelnem valamit, méghozzá sürgőse: az iskola pár óra múlva kinyit, Bryce pedig halálos csapdába sétál.

Nem tudom, vajon Jesse tudta-e, miért vagyok olyam csendes. Az is lehet, hogy neki is Heatheren járt az esze, vagy mi. Csak azt tudtam, hogy hirtelen megtörte a csendet, és így szólt:

„A szerelem könnyen gyűlöletté torzul, a megvetett asszony pokolbéli bosszúhoz fordul.”

Felpillantottam rá. – Tapasztalatból beszélsz?

Láttam a holdfényben, hogy mosolyra húzódik a szája: – Ezt William Congreve mondta.

– Aha. – Ezen gondolkodnom kellett. – De tudod, egy megvetett nőnek néha minden oka megvan rá, hogy megőrüljön.

– Na és te? Te tapasztalatból beszélsz? – akarta tudni.

Felhorkantam. – Aligha. – Ahhoz hogy valaki megvessen, először szeretnie kell. De ezt nem kötöttem Jesse orrára. Sose mondanék ilyet előtte. Nem mintha *érdekelt* volna, hogy mit gondol rólam: ugyan miért érdekelne, hogy mit gondol rólam egy halott cowboy?

De azt nem fogom neki beismerni, hogy még soha nem jártam senkivel. Az ember egyszerűen nem mond ilyesmiket egy jóképű fickó előtt, még akkor sem, ha az történetesen halott.

– De nem tudjuk, hogy mi történt Heather és Bryce között. Egyáltalán nem. és mi van, ha jogosan érezte megvetettnek magát?

– Bryce-szal szemben lehet, hogy jogosan – ismerte el vonakodva Jesse –, de veled szemben nem. Arra nem volt semmi oka, hogy *téged* bántson.

Annyira mérges volt, hogy gondoltam jobb, ha témát váltok. Persze tudtam, hogy haragudnom kellett volna Heatherre, amiért meg akar ölni, de hát már olyan régóta dolgozom irracionális egyénnel. Na jó, nem annyira irracionálisakkal, mint Heather, ha érted, mire gondolok. És annyit már megtanultam, hogy nem érdemes miatta berágni. Jó, jó, megpróbált megölni, de lehet, hogy azért, mert fogalma sem volt róla, mi mást tehetne. Végül is ki tudja, miféle szülei voltak? Lehet, hogy mindenkit gyilkolászta, aki feldühítette őket...

Bár arra az igazgyöngy nyakláncra visszagondolva ebben azért nem voltam olyan biztos.

A gyilkosságról meg aztán eszembe jutott, hogy Jesse vajon mitől dühödött fel annyira: lehet, hogy őt is megölték? Vagy az is lehet, hogy öngyilkos lett. De nem látszott öngyilkos típusnak. Vagy valami pusztító járvány vitte el...

Ezért aztán nem haboztam, és a hosszú, kavicsos kocsifeljárón ballagva a ház felé, bevallom, nem kifejezetten tapintatosan – de hát tapintattal aztán sohasem vádoltak –, egyszerűen megkérdeztem:

– Hé. És te? Hát te hogy haltál meg?

Egy ideig nem válaszolt. Lehet, hogy megsértődött. Tudod, már észrevettem, hogy a kísértetek nem szívesen beszélnek a halálukról. Az is előfordul, hogy egyszerűen nem emlékeznek. Az autóbaleseteseknek például általában lövésük sincs róla, hogy mi történt velük. Csak kóvályognak összevissza azok után kutatva, akik a baleset idején az autóban ültek. Nekem kell megmagyaráznom a történeteket, sőt azt is nekem kell kitalálnom, hogy hol vannak azok az emberek, akiket keresnek. Ha éppen tudni akarod, ez a legmacerásabb az egészben: kideríteni, hogy melyik kerület vette fel az esetet, beadni nekik, hogy ez a házi feladat, vagy valami ilyesmit, kigyűjteni az összes áldozat nevét, aztán megkeresni őket.

Komolyan mondom, néha úgy érzem, ez a munka a sírba visz.

Szóval, mivel Jesse egy ideig egy szót sem szólt, arra a következtetésre jutottam, hogy nem akarja elárulni. Egyre csak maga elé bámult, fel a házra – arra a házra, ahol meghalt, és ahol addig kell kísértetnie, amíg... nos, amíg véghez nem vitte azt, ami ebben a világban tartotta.

A hold még mindig magasan járt az égen. Olyan tisztán láttam Jesse arcát, mintha nappal lett volna. Ugyanúgy nézett ki, mint máskor: vékony, mégis széles szája kissé megvonaglott, ugyanúgy, ahogy emlékeim szerint mindig is szokott. A szénfekete szemöldök alatt tágra nyíló, hosszú szempillákkal keretezett szeme tükörként csillogott – önmagamat megláthattam benne, de a gondolatairól semmit sem árult el.

– Izé... – szólaltam meg. – Tudod mit? Felejtsd el. Ha nem akarod, ne mondd meg...

– Nem haragszom.

– Csak kíváncsi voltam, ennyi az egész – magyarázkodtam. – Nem akartam személyeskedni...

– Nem személyeskedtél. – Végre a házhoz értünk. Begurította a biciklit a helyére, és odatámasztotta a falhoz. Az arcára árnyék borult, amikor végre megszólalt: – Tudod, ez az épület régen nem családi ház volt.

– Komolyan? – csodálkoztam, mintha most hallottam volna ezt a tényt először.

– Komolyan. Valamikor szállodaként működött. Vagyis inkább fogadóként, nem szállodaként.

– És itt szálltál meg? – kérdeztem könnyedén?

– Nos, igen. – Előjött az árnyékból, de nem nézett rám, amikor újra megszólalt. A tengert bámulta.

– És? Az alatt történt valami, amíg itt voltál? – szegeztem neki a kérdést sürgetően.

– Igen. – Végre rám nézett, és egy ideig nem vette le rólam a szemét. Aztán újra megszólalt: – Hosszú történet, te pedig nagyon fáradt lehetsz. Menj, feküdj le. Majd reggel megbeszéljük, mi legyen Heatherrel.

Micsoda kitolás!

– Dehogy megyek! – tiltakoztam. – Addig nem megyek sehová, amíg nem mondd el!

De ő csak megrázta a fejét. – Nem. Túl késő van. Majd máskor.

– Naaaa! – Tudtam, hogy úgy viselkedek, mint egy ovis, akit az anyukája korán lefektetett, de egy cseppet sem érdekelt. Tisztára felment bennem a pumpa. – Nem ér, hogy belekezdesz egy sztoriba, aztán a végén nem fejezed be. Tessék be...

De ő egészen egyszerűen kinevetett. – Menj, feküdj le, Suzannah – ismételte, és gyengéden a lépcső felé lökdösött. – Éppen elég rémisztő dolog történt már ma éjszaka.

– Na de...

– Majd máskor – mondta hajthatatlanul. A terasz felé kormányzott. A legalsó lépcsőn álltam, onnan figyeltem, hogyan nevet rajtam.

– Becsszó?

A foga fehéren villant egyet a holdfényben. – Becsszó, *querida*. Jó éjszakát.

– Már megmondtam – morogtam a lépcsőn felfelé botladozva –, hogy ne szólíts így!

Hajnali három felé járt, úgyhogy nem vitakoztam vele. Még mindig nem hevertem ki az időeltolódást, azt a három óra eltérést. Nyolcórányi alvás után is elég nehéz volt reggel kikászálódnom az ágyból; vajon mennyire lesz nehéz ugyanez négyórásckányi pihenés után?

Besurrantam a házba, olyan csendesen, amennyire csak tudtam. Szerencsére a kutyán kívül mindenki aludt, mint a bunda. Ő meg éppen csak felpillantott a díványról, ahol trónolt, és megbillentette a farkát, amikor rájött, hogy csak én vagyok. Micsoda házörző! Rádásul anyám megtiltotta, hogy a fehér díványán heverésszen. De nem állt szándékomban Maxet lezavarni, és ezzel magamra haragítani. Ennyi bőven befért, ha csak ennyire volt szükség, hogy ne riadóztassa az egész házat.

Felkocogtam a lépcsőn, s közben egyre azon járt az agyam, hogy mi a fenét csináljak Heatherrel. Végül aztán elhatároztam, hogy reggel korán kelek, odatelefonálok az iskolába, és figyelmeztetem Dom atyát, hogy a bejáratnál várjon Bryce-ra, és küldje haza őt. Sőt, a tetűmódszer ellen sem fogok tiltakozni. Hosszú távon csak az számított, hogy Heather ne érhesse el a célját.

A korai kelés gondolata azonban egy cseppet sem tetszett – még akkor sem, ha ezzel megmenthetem a szombati randimat. Az adrenalinszintem már leesett, és meg rádöbentem, hogy halálosan fáradt vagyok. Betámolyogtam a fürdőbe, és felvettem a pizsamámat. Miért ne? Majdnem biztos voltam benne, hogy Jesse nem leselkedik, de nem volt hajlandó közölni, hogyan halt meg, és én nem vagyok hajlandó kockáztatni. Az is lehet, hogy felakasztották kukkolásért – szerintem százötven évvel ezelőtt is előfordult az ilyesmi.

Arra, amivel bekötötte a kezemet, csak akkor figyeltem fel, amikor kicseréltem a csuklómon.

Egy keszkenő volt. Régen mindenki ilyet cipelt magánál (mert még nem találták fel a papír zseppet). Állandóan aggodalmaskodtak miatta, azért is hímezték rá a kezdőbetűiket, mert attól féltek, hogy összekeveredik a mosodában másokéval.

De ezen a keszkenőn, miközben átöblítettem a mosdóban és megpróbáltam kisikálni belőle a véremet, sehol sem láttam Jesse kezdőbetűit. Nagy, négyzet alakú, fehér – vagyis inkább rózsaszín – vászondarab volt, a széleit gondosan kidolgozott fehér, horgolt csipke díszítette. Ahhoz képest, hogy férfizsebkendő volt, egy kicsit nőiesnek láttam. Már majdnem elkezdtem aggódni Jesse szexuális orientáltsága miatt, mikor észrevettem a kezdőbetűket az egyik

sarokban. Apró öltésekkel hímezték, ráadásul fehér cérnával a fehér anyagra, a virágot formázó betűk azonban óriásiak voltak: MDS – betűztem ki. Aha. Ez az: MDS. Sehol egy J.

Különös. Igen különös.

Felakasztottam a vásznat száradni. Egy cseppet sem aggódtam azon, hogy valaki észrevenné. Először is ezt a fürdőt csak én használtam, másodszor senki más nem fogja látni, ugyanúgy, ahogy Jesset is csak én láttam. Semmi kétség, a kendő holnap ugyanott lesz, ahol hagytam. Lehet, hogy nem kapja vissza tőlem, hacsak nem szolgál valamiféle magyarázattal. Hmm. MDS.

Csak akkor jöttem rá, hogy az MDS valami nőszemély lehet, amikor már majdnem elaludtam. Szóval ezért volt a keszkenő olyan csipkés! Na és az a csicsás minta... Lehet, hogy Jesse nem tűzpárbajban halt meg, ahogy eredetileg gondoltam, hanem valamiféle szerelmi csetepatéban?

A jó ég tudja, miért zavart annyira ez a gondolat, de hogy zavart, az egyszer bizonyos. Három egész percig a szememet sem bírtam lehunyni miatta. Aztán megfordultam, egy pillanatig komolyan hiányoltam a régi ágyamat, majd álomba zuhantam.

13. fejezet

Azt terveztem, hogy korán kelek, és figyelmeztetem Dominic atyát, de hát ember tervez, Isten végez. Ezek szerint most már egészen biztos, hogy én ember vagyok, mert arra eszméltem, hogy anyám a vállamat rázza. Hát persze, hogy már fél nyolc is elmúlt, a fiúk meg elindultak nélkülem.

Vagyis csak akartak. Állati késésben voltak, mert kiderült, hogy Szundi nem találja a Rambler kulcsait. Még szerencse, mert így legalább az ágyból ki- és valami ruhába pedig gyorsan beugrottam – arról persze fogalmam sem volt, hogy mibe. Lebotladoztam a lépcsőn. Kábé úgy éreztem magam, mint akit egy zsák kővel jól fejbecsaptak, amikor Doki közölte, hogy Ernestine nővér megfenyegette, ha még egyszer elkésik a Gyülekezőről, meg fogja buktatni.

Amiről eszembe jutott, hogy a Rambler kulcsai még mindig a bőrdzsekim zsebében lapulnak.

Felosontam a lépcsőn, aztán úgy tettem, mintha a lépcsőfordulóban találtam volna meg a kulcsokat.

Erre aztán örvendeztek egy sort, meg persze morogtak is, főleg Szundi, aki esküdözött, hogy a kulcstartón hagyta, őket a konyhában, és elképzelni sem tudta, hogyan kerülhettek a lépcsőfordulóba. Erre Bamba megszólalt: – Biztos Dave szelleme volt –, ezzel Dokira kacintott, aki, úgy tűnt, zavarba jön.

Aztán bemásztunk a kocsiba, és már indultunk is.

Természetesen elkéstünk. A Junipero Serra Katolikus Középiskolában a Gyülekező pontosan nyolc órakor kezdődik. Mi két perccel később futottunk be. A Gyülekező az azt jelenti, hogy mindenkit sorba állítanak az udvaron, egyik oldalon a fiúkat, másik oldalon a lányokat, mintha kvékerek lennénk, vagy mi, aztán névsorolvasás, meg minden közérdekű infó bejelentése jön. Az egész kábé tizenöt percig tart, mielőtt a sulis hivatalosan is megkezdődne. Szóval amire odaértünk, hát persze, hogy elkezdődött a Gyülekező. Azt terveztem, hogy egyenesen Dominic atya irodájába indulok, no de mint tudjuk, ember tervez... Ernestine nővér azonnal észrevette, amikor becsámborgtunk, és addig bámult ránk mereven, amíg be nem óvakodtunk a sorainkba. Egy fikarcnyit sem érdekelt, vajon mit firkál rólam a nővér abba a kis fekete füzetébe, az viszont nyilvánvaló volt, hogy az igazgatói irodába igen nehezen fogok bejutni. Mégpedig azért, mert az udvarra vezető összes árkádsort sárga szalaggal zárták le – és mert mindenhol rendőrök nyüzsögtek.

Gondolom az történhetett, hogy a papok meg a nővérek meg a többiek felkeltek zsolozsmázni – ez a neve a legelső misének reggel, ha nem tudnád –, és amikor kiléptek az udvarra, észrevették, hogy a templomuk alapítójának levágták a fejét, a szökőkútban alig van víz, a pad, amin ültem, fölborult, Mr. Walden osztályának az ajtaja meg ripityára törött.

Amitől tisztára kiborultak, egyébként teljesen érthetően, és kihívták a zsarukat. Egyenruhás emberek nyüzsögtek mindenfelé; ujjlenyomatok után kutattak, meg méricskéltek, olyasmiket például, hogy milyen messze van Junipero Serra feje a testétől, meg hogy milyen sebességgel kellett repülnie, ahhoz, hogy annyi lyukat üssön egy kb. 10 centi vastag ajtóban, meg ilyesmiket. Egy sötétkék szeldzsekis manus Dominic atyával értekezett; szegény atya nagyon, nagyon fáradtnak látszott. Nem vett észre, úgyhogy várnom kellett; gondoltam, majd Gyülekező után meglógok, és bocsánatot kérek tőle.

A Gyülekező alatt Ernestine nővér, az igazgatóhelyettes kijelentette, hogy vandálok tették. A vandálok betörték Mr. Walden osztálytermébe, és örült pusztítást végeztek az iskolában. Még szerencse, tudtuk meg, hogy a tömör arany kelyhet és a tálcát, amiben a szentelt bort meg az ostyát tartják, nem lopták el, hanem otthagyták őket a templomban, az oltár mögött a kis szekrénykében. A vandálok brutálisan lefejezték az iskola alapítóját, de az értékes szobrot más módon nem károsították. Aztán közölte, hogy aki bármit tud erről a rettenetes

vandálságról, azonnal lépjen előre. És ha most nem akarunk kilépni, akkor inkognitónkat megtartva is tehetünk vallomást – Monsignore Constantine-nál egész délelőtt lehet gyónni.

Még csak az kéne! Végül is nem az *én* hibám, hogy Heather bekattant! Vagyis nem egészen. *Neki* kéne gyónni, nem nekem!

A sorban dekkolva, Cee Cee mögött, aki alig bírta leplezni, hogy mennyire élvezte ezt az egészszet – szinte láttam a fejében összeálló szalagcímet: *Serra atya vandálok miatt fejét vesztí* –, egyfolytában a végzősök felé nyújtogattam a nyakamat. Vajon Bryce itt van? Mert én nem láttam. Lehet, hogy Dom atya már elkapta, és hazaküldte. Mert ő aztán biztos kitalálta, hogy ezt a fejetlenséget nem emberi, hanem földöntúli erők okozták, és ennek tudatában cselekedett. Azt csak remélni tudtam, hogy nem vetette be a fejtetveket – Bryce érdekében.

Na jó, beismerem, saját magam miatt is. Azt akartam, hogy a szombati randi okés legyen. Nem akartam holmi fejtetvek miatt elhalasztani. Miért, ez akkora bűn lenne? Elvégre egy lány nem töltheti az összes idejét paranormális zavarok elhárításával. Szüksége van egy kis romantikára is, nemde?

Természetesen abban a pillanatban, hogy a Gyülekező véget ért, az órát passzoltam, és Dom atya irodája felé téptem. Legalábbis ez volt a tervem, de Ernestine nővér elkapott, pont akkor, amikor a sárga szalag alatt másztam át: – Egy pillanat, Miss Simon. Lehetséges, hogy New Yorkban elfogadott a rendőri figyelmeztetések áthágása, itt nálunk, Kaliforniában azonban kifejezetten nem tanácsos!

Felegyenesedtem. Eszembe jutott pár könyörtelen dolog Ernestine nővérről kapcsolatban, de aztán összeszedtem magam, és elég kulturáltan megszólaltam: – Jaj, nővér, annyira sajnálom! Tudja, Dominic atyával szeretnék beszélni.

– Dominic atya – válaszolt hidegen a nővér – ma reggel rettentően elfoglalt. Éppen a rendőrséggel egyeztet a szerencsétlen balesetről, ami múlt éjjel történt. A legkorábban ebéd után ér majd rá.

Gondolom, nem helyes arról fantáziálni, hogy egy karateütéssel leterítünk egy nővért, de egyszerűen nem tehettem semmit. Az agyamra ment ez a nő.

– Figyeljen ide, nővér. Dominic atyával megbeszéltük, hogy ma reggel találkozunk. Van néhány... khm... másolatom a régi iskolából, amit mindenképpen látni akar. Futárral küldték utánam New Yorkból. Most kaptam meg őket, és...

Szerintem tök jól kitaláltam az egészszet a másolatokkal meg a futárral meg minden, de ekkor Ernestine nővér kinyújtotta a kezét: – Add csak őket oda nekem. Majd én eljuttatom őket az atyához.

A francba!

– Izé – visszakoztam. – Inkább nem. Akkor majd... majd beszélek vele ebéd után.

Vetett rám egy pillantást, egy olyan aha-gondoltam-én!-félét, aztán rávetette magát egy ártatlan kölyökre, aki elkövette azt a borzalmas hibát, hogy farmerban jelent meg. Botránnyosan áthágta az öltözködési szabályzatot! A srác hiába siránkozott: – Csak ez az egy volt tiszta! –, a nővért nem hatotta meg. Azonnal, ott helyben felírta a szerencsétlent – és sajnos elállta az igazgatói irodába vezető egyetlen utat.

Nem volt más választásom, mint órára menni. Végül is mi újat mondhattam volna az atyának? Biztos voltam benne, hogy tudja, Heather pusztított a suliban, és én törtem be Mr. Walden ablakát. Aminek egyáltalán nem fog örülni, úgyhogy nem is értettem, miért izgatott magam. Inkább kerülnöm kéne, már amennyire ez lehetséges.

Csakhogy... akkor mi lesz Heatherrel?

Amennyire meg tudtam állapítani, energiát gyűjtött a tegnapi esti dühkitörése után. Nyomát sem láttam, ahogy Mr. Walden osztályterme felé mentem az első órára, aminek igen örültem: így legalább lesz elég időnk Dom atyával, hogy kieszeljünk egy haditervet, mielőtt újra lecsapna.

Szóval ott ültem az osztályban, és arról győzködtem magam, hogy nem lesz semmi baj, és közben Mr. Waldenen sajnálkoztam. Mellesleg egész jól fogadta az ajtó pusztulását, és a törött ablak sem izgatta túlságosan. Az iskolában persze mindenki a történekről suttogott. Az a hír járta, hogy Junipero Serra lefejezése egy diákcsíny volt. Méghozzá a végzősöké. Cee Cee szerint az egyik évben párnát tekertek a templomban a harangnyelv köré, és amikor elkezdtek harangozni, csak tompa bögés hallatszott. Szóval mindenki azt hitte, hogy most is valami ilyesmi történt.

Bárcsak tudták volna az igazat! Heather helye Kelly Prescott mellett szembetűnően üres volt, a szekrényét – most már az én szekrényemet – pedig nem lehetett kinyitni, mert úgy behorpadt, amikor nekiesett.

Elég viccesnek találtam, amikor ez a Kelly Prescott felemelte a kezét, pont akkor, amikor ezen járt az eszem. Amikor Mr. Walden felszólította, megkérdezte, szerinte nem igazságtalane, hogy Monsignore Constantine nem engedi, hogy Heather elbúcsúztassák.

Mr. Walden hátradőlt a székében, és az asztalra pakolta a lábait. – Ne nézz így rám. nem én döntöttem így.

– De akkor is – erősködött Kelly. – Ön szerint nem tisztességtelen? – az osztály felé fordult nagy, kifestett, könnyörgő szemmel. – Heather Chambers tíz évig járt ebbe az iskolába. Megengedhetetlen, hogy a saját iskolájában ne lehessen tőle elbúcsúzni. Megmondom őszintén, hogy ami tegnap történt, szerintem egy jel.

Mr. Walden, úgy tűnt, igen jól szórakozik. – Egy jel, Kelly?

– Pontosan. Szerintem minden, ami tegnap történt – sőt Bryce balesete is –, valahogy összekapcsolódik. Én nem hiszem, hogy Serra atya szobrát vandálok szentségtelenítették meg. Hanem angyalok, akik mérgesek Monsignore Constantine-ra, mert nem engedi, hogy Heather szülei itt tartsák meg a megemlékezést.

Erre aztán az egész osztály felzúdult. Mindenki idegesen pillantgatott Heather széke felé. Én az iskolában nem szoktam sokat beszélni, de ezt nem hagyhattam szó nélkül. – Tehát azt mondod, Kelly, hogy szerinted egy angyal törte be ezt az ablakot a hátam mögött?

Kelly szinte kicsavarodott a székében, hogy rám tudjon nézni.

– Nos, lehetséges...

– Aha. És szerinted angyalok törték ripityára az ajtót, angyalok vágták le a szobor fejét, és angyalok tették tönkre az udvart.

Kelly arca megmerevedett. – Igenis, angyalok. Akik feldühödtek, mert Monsignore Constantine nem engedi, hogy elbúcsúzzunk Heatheről.

Megráztam a fejemet. – Micsoda hanta!

– Már megbocsáss... hogy mi? – szaladt a szemöldöke a magasba.

– Hanta, Kelly. Kamuzol. Az elméleted kapitális badarság.

Az arca hirtelen a vörös igen érdekes árnyalatát öltötte fel. Szerintem megbánta, hogy meghívott a bulijára. – Nem lehetsz benne biztos, hogy nem angyalok voltak, Suze – jegyezte meg savanyúan.

– Márpedig biztos vagyok benne. Mert tudomásom szerint az angyalok nem véreznek, márpedig a szőnyeg csöpögött a vértől ott, ahol a vandál betört és megsérült. A rendőrség ezért tépte föl a szőnyeg egy darabját, és vitte el megvizsgálni.

Erre aztán nem csak Kellynek állt el a lélegzete. Ezen mindenki kiakadt. Persze bölcsebb lett volna, ha a vért nem említem – főleg azért nem, mert az én véremről volt szó –, de egyszerűen nem hagyhattam, hogy azt reklámozza, az egészséget az angyalok csinálták. Angyalok, naná. Hát mit képzelsz, mi folyik itt?

– Na jó – szakított félbe mindenkit Mr. Walden. – Akkor most itt fejezzük be. Mindjárt kezdődik a második óra. Suzannah, válthatnék veled pár szót?

Cee Cee megfordult, hogy összeráncolja azt a fehér szemöldökét. – Na most aztán nyakig benne vagy, te balek – sziszegte.

Fogalma sem volt róla, milyen igaza van. Csak rá kellett nézni a frissen „csomagolt” csuklómra, hogy bárki rájöjjön, első kézből származó információhoz juthat tőlem a vérről.

Másrésről viszont, ugyan miért gyanakodna rám bárki is?

A torkomban dobogott a szívem, ahogy Mr. Walden asztala felé sétáltam. Fel fog adni, gondoltam kétségbeesetten. Neked lóttak, Simon.

De csak a blandensburgi csatáról szóló ezerszavas esszé lábjegyzeteiért akart megdicsérni, amit azonnal észrevett, amint beadtam a dolgozatot.

– Izé – dadogtam –, igazán nem nagy dolog, Mr. Walden.

– No igen, de a lábjegyzetek... – felsóhajtott. – Akkor találkoztam utoljára olyannal, aki helyesen használta a lábjegyzeteket, amikor felnőtteket tanítottam a helyi főiskolán. Nagyszerű munka!

Szerényen köszönömöt mormoltam. Azt persze nem akartam beismerni, hogy azért tudtam olyan sokat a blandensburgi csatáról, mert egy blandensburgi veterán az én segítségemmel juttatta az örökösait egy jó nagy zsák pénzhez, amit történetesen a csata alatt ásott el. Vicces, hogy mennyi minden történik az emberrel az élete során... vagyis inkább halála során.

Eppen belefogtam, hogy elmagyarázzam Mr. Waldennek, normális körülmények között egyszerűen imádok híres amerikai csatákról cseverészni, de vajon Ernestine nővér még mindig őrzi-e Dom atya irodáját –, de Mr. Walden megjegyzése belém fagyasztotta a szót. – Vicces, hogy Kelly éppen most említette Heather Chamberst, Suzannah.

Óvatosan végigmértem. – Igen? És miért?

– Nos, nem tudom, tisztában vagy-e vele, de Heather volt a második évfolyam alelnöke, és most, hogy eltávozott közülünk, új alelnököt kell választanunk. És akár hiszed, akár nem, téged is jelöltek. Méghozzá tizenketten.

Majdnem kiugrott a szemem a helyéről. Egy pillanat alatt elfelejtettem, hogy Dominic atyával kéne beszélnem. – *Tizenketten?*

– Igen. Elég meglepő, igaz?

Egyszerűen nem hittem a fülemnek. – De hát még csak egy napja járok ide!

– Nos, gondolom elég nagy hatással voltál az osztályra. Én magam meg vagyok róla győződve, hogy tegnap, amikor kijelentetted, hogy iskola után eltöröd Debbie Mancuso ujjait, nem éppen ellenségeket szerezted. Debbie-t ugyanis nem kedveli túlságosan az osztály.

Rábámultam. Szóval mégis hallotta. És mivel hallotta, de mégsem büntetett meg, igencsak díjaztam, úgy, ahogy tanárt korábban még egyszer sem.

– Gondolom az sem ártott, hogy Bryce Martinsont megmentetted attól a lezuhanó gerendadarabtól – tette hozzá.

– Pfü! – csak ennyi telt tőlem. Azt gondolom nem kell hangsúlyoznom, hogy a régi sulimban egyetlen népszerűségi versenyt sem nyertem volna meg. Eszembe sem jutott, hogy megpróbáljak bejutni a szurkolókórusba, vagy induljak a bálkirálynő-választáson. Amellett, hogy a régi sulimban a szurkolókórust ostoba időpocsékolásnak tartották, Brooklynban királynőnek lenni pedig egyáltalán nem nagy szám, soha nem választottak volna meg egyiknek sem. Engem még soha senki nem jelölt – semmire.

Annyira hízelgett a gondolat, hogy nem hallgattam az ösztönömre, és nem jelentettem ki, hogy nem, köszönöm, és nem fogtam menekülőre a dolgot.

Ehelyett így szóltam: – No és mit csinál a második évfolyam alelnöke?

Mr. Walden megvonta a vállát: – A legfontosabb feladat, hogy az elnökkel együtt eldönti, mire költsék az osztály pénzét. Nem nagy összeg, olyan háromezer dollár körül lehet. Kelly és Heather azt tervezte, hogy bált szerveznek a Carmel Fogadóban, de...

– *Háromezer dollár?* – táva maradt a szám, de egyáltalán nem érdekelt.

– Igen. Tudom, hogy nem sok...

– És arra költhetjük, amire csak akarjuk? – Csak úgy száguldottak a gondolataim. – Például szervezhetünk egy csomó barbecue-t a tengerparton, meg ilyesmi?

Mr. Walden kíváncsian méregetett. – Természetesen. Persze kell hozzá az osztály beleegyezése is. No és van olyan érzésem, hogy az igazgatóság is kérni fogja a részét a szobor megjavítására, de...

De Mr. Walden nem tudta befejezni a mondókáját, bármit is akart közölni. Cee Cee robbant be az osztályba. A rózsaszín szemei csak úgy forogtak a szemüveg színes lencséi mögött.

– Gyorsan, siessenek! – kiáltotta. – Baleset történt! Dominic atya és Bryce Martinson...

Sebesen megpördültem. – Mi van velük? – kérdeztem, a kelleténél talán élesebben. – Mi történt?

– Azt hiszem, meghaltak!

14. fejezet

Olyan gyorsan rohantam, hogy Mary Claire nővér, a futóedző később megkérdezte, nincs-e kedvem edzésre járni.

Cee Cee háromszor is tévedett. Dominic atya életben volt. Bryce sem halt meg.

És egyáltalán nem baleset volt.

Már amennyire ki lehetett következtetni, körülbelül a következő történt: Bryce valamiért az igazgatói irodában volt – hogy miért, azt senki sem tudta. Lehet, hogy igazolásért, mert nem volt ott a Gyülekezőn. Azt csak remélni tudtam, hogy Dom atya nem lépett akcióba. Bryce a titkárnő asztalánál állt, a hatalmas kereszt alatt, amiről Adam azt mondta, vért fog könnyezni, ha valaki egyszer szüzen érettségizik. A hatalmas kereszt hirtelen megindult lefelé (a titkárnő szerencsére éppen kávéát osztogatott kint a zsaruknak, akik megszállták az egész iskolát). Dominic atya éppen jókor lépett ki az ajtón, és látta, hogy baj van. Még szerencse, hogy arrébb lökte Bryce-t, különben a srác bezúzott koponyával feküdne. De mivel Dom atya időben érkezett, csak Bryce kulcscontja törött el.

A kereszt teljes súlyával Dominic atyára zuhant, aki a padlón hevert törött bordákkal és lábbal.

Az egész iskola ott szorongott a kerengőben, és arra várt, hogy Bryce és Dom atya végre feltűnjön; Mr. Walden meg a nővérek hiába próbálkoztak, senki nem akart az osztályába menni. Páran aztán mégis megindultak, amikor Ernestine nővér elkezdett iskolafogsággal fenyegetőzni, én azonban egy tapodtat sem mozdultam. Valahogy nem bírt érdekelni a dolog. Ernestine nővér erre valami egészen csúnyát mondott arról, hogy úgy látszik Miss Simonnak fogalma sincs róla, hogy a Junipero Serrában az iskolafogság mennyire kellemetlen tud lenni. Mire én közöltem vele, hogy amennyiben testi fenytésre céloz, azonnal szólok anyámnak, a helyi tévé tudósítójának, aki seperc alatt itt terem egy kamerával, méghozzá olyan gyorsan, hogy egy miatyánkat sem bír végigmondani.

Erre aztán nagy csend lett.

Dokit ne sokkal ezután vettem észre. Ott szorongott, nem messze tőlem. – Hát te meg mit keresel itt? – kérdeztem csodálkozva, mivel a kisebbek termei az iskola másik részében vannak.

– Látni akarom, hogy van Dom atya. – A szeplői szinte ragyogtak, annyira sápadtnak tűnt.

– Nem túl jó ötlet – figyelmeztettem. Ernestine nővér buzgón jegyezgetett a füzetébe.

– Nem érdekel – válaszolta. – Tudni akarom.

Megvontam a vállamat. Furcsa egy gyerek ez a Doki. Egyáltalán nem hasonlít a bátyjaihoz. És nem a vörös haja miatt. Nem felejtettem el Bamba megjegyzését a Rambler kulcsairól meg „Dave kísértetéről” – kíváncsi voltam, vajon mennyit tud Doki arról, hogy mi folyik a suliban.

Úgy tűnt, órák telnek el, mire végre megjelentek. Bryce egy hordágyra erősítve feküdt, és úgy nyöszörgött, nos, bármennyire is sajnálom, de ezt kell mondanom, szóval úgy nyöszörgött, mint egy pisis kisgyerek. Nekem már éppen elégszer tört kezem-lábam, meg ki is ficamodott, úgyhogy tudom, mit beszélek: komolyan fáj, de annyira azért nem, hogy az ember csak így feküdjön és nyögdecseljen. Amikor megsérülök, általában észre sem veszem, mint például múlt éjjel. Amikor viszont *tényleg* fáj, akkor annyira rossz, hogy kínomban csak röhögni bírok.

Na jó, elismerem, amikor megláttam, hogy Bryce úgy viselkedik, mint egy pisis, egyáltalán nem tetszett már annyira...

Azután meg különösen nem, miután Dom atyát is kitolták a mentősök. Ájultan feküdt, az ősz haja szomorúan félretúrva, a jobb szemét és a fejét géz borította. Reggel semmit sem ettem, mert nem akartam elkészni: nem csoda, hogy amikor megláttam szegény atyát csukott szemmel, szemüveg nélkül, megremegett a lábam.

Az az igazság, hogy összecuklottam volna, ha Doki nincs ott, és nem szorítja meg a karomat. – Ne izgulj – mondta magabiztosan. – A vértől én is mindig rosszul vagyok.

De én egyáltalán nem azért éreztem magam olyan nyomorultul, mert Dom atya vére átütött a kötésen. Hanem azért, mert hirtelen rájöttem, kudarcot vallottam. Siralmas kudarcot vallottam. Csak a vak szerencsén múlt, hogy Heather nem ölte meg őket. Meg azon, hogy Dom atyának úgy vág az agya. Különben mindketten halottak lennének. Nem rajtam. Rajtam egyáltalán nem múlt semmi.

Nem itt tartanánk, ha előző éjjel elrendeztem volna a dolgokat. Ez az egész meg sem történt volna.

Na, ekkor rágtam be igazán. Végleg berágtam.

Hirtelen rájöttem, mit kell tennem. Megragadtam Doki kezét. – Van számítógép a suliban? Olyan, amivel lehet internetezni?

– Persze – felelte Doki meglepetten. – A könyvtárban. Miért?

Elengedtem a kezét. – Nem érdekes. Menj vissza az osztályodba.

– Suze...

– Azonnali felfüggesztés annak, aki egy percen belül nincs az osztályában! – jelentette ki parancsolóan Ernestine nővér.

Doki az ingujjamat rángatta.

– Suze, mi folyik itt? Miért kell neked számítógép?

– Semmiért. – A parkolóra nyíló öntöttvas kapun túl a mentősök bedugták Dom atyát és Bryce-t az autókba, aztán sikoltozó szirénákkal és villogó fényekkel egy pillanat alatt elhúztak. – Mindegy. Úgysem értenéd. Nincs benne semmi tudományos.

– Egy csomó dologhoz értek, aminek nincs köze a tudományhoz – válaszolta erre Doki nem kevés méltatlankodással. – A zenéhez, például. Otthon magamtól megtanultam egy Chopin-darabot a szintetizátoron. Márpedig az egyáltalán nem tudományos. A zene élvezete, ugyanúgy, ahogyan a festészeté is, kizárólag az érzelmeken alapul. Márpedig én értem a zenét és a festészetet. Szóval nyugodtan megmondhatod, Suze – folytatta. – Van valami köze ahhoz, amiről... szóval amiről múlt éjjel beszélgettünk?

Meglepetten bámultam rá, ő meg egyszerűen megvonta a vállát. – Ez az egyetlen logikus magyarázat. Futólag megvizsgáltam a szobrot – csak azért futólag, mert a bűnügyi zárószalagok és a nyombiztosítók miatt képtelen voltam megközelíteni –, de sem fűrésznyomokat nem vettem észre, sem más olyan jelet, ami a szobor lefejezésének módjára utalt volna. A bronzot csak nehézgép segítségével lehet ennyire simán elválni, márpedig egyetlen nehézgép sem fér át a...

– Mr. Ackerman! – szólalt meg Ernestine nővér úgy, mint aki üzletet ajánl. – Azt akarja, hogy felírjam?

– Nem – felelte David bosszúsan.

– Nem...?

– Nem nővér. – bocsánatkérően nézett rám. – Sajnos mennem kell. Folytassuk majd este, oké? Kiderítettem egy-két dolgot a... arról, amire kíváncsi voltál. Tudod. – Sokatmondóan meresztette rám a szemét. – A házról.

– A... aha – bólintottam. – Szuper. Okés.

– Mr. Ackerman!

David a nővérhez fordult. – Várjon még egy kicsit, nővér. Éppen beszélgetek!

A középkorú nő arcából egy pillanat alatt kifutott a vér. Alig hittem a szememnek.

Aztán olyan gyerekesen reagált, mintha ő lenne tizenkét éves, és nem David.

– Na gyerekek, fiatalember – szólalt meg végül, aztán fülön fogta Davidet. – Már látom, hogy az új mostohanővéred bogarat tett a füledbe arról, hogyan beszélnek a nagyvárosban a kisfiúk az idősebbekkel...

David felnyögött, mint egy sebesült állat, de ment, összegörnyedve, mint egy sündisznó. Nagyon fájhatott neki. Esküszöm, hogy egy szót sem szoltam volna – meg se pisszentem volna –, ha hirtelen nem veszem észre Heathert a kapunál. Annyira vihogott, hogy majdnem leszakadt a feje.

– Ó, uramisten – visította, s közben majd elakadt a lélegzete a nevetéstől. – Bárcsak láttad volna a fejedet, amikor meghallottad, hogy Bryce halott! Esküszöm, életemben nem mulattam még ilyen jól! – Abbahagyta a vihogást, de csak addig, amíg hátrarázta hosszú haját, és hozzátette: Tudod mit? Szerintem egy-két embert laposra zúzok még ma. Szerintem azzal a kölyökkel kezdem...

Léptem egyet feléje. – Ha kezet mersz emelni a testvéremre, úgy váglak vissza a sírba, ahonnan kimásztál, hogy csak úgy nyekkensz!

De Heather csak vihogott tovább. Nem úgy Ernestine nővér, aki, mint később kiderült, azt hitte, hozzá beszélek. Olyan hirtelen engedte el Davidet, mintha tüzet fogott volna a keze.

– *Mit mondtál?!*

Az arca lassan de biztosan vált lilává. Heather meg csak vihogott mögötte, egyre nagyobb gyönyörűséggel. – Háhá, most aztán véged! Egy hét iskolafogság!

Aztán eltűnt, engem meg otthagytott a pácban, amiből nekem kellett kikeverednem.

Ernestine nővér azonban legnagyobb meglepetésemre – és az övére is – csak meredten bámult. David a fülét dörzsölgette, és zavarodottan meresztgette a szemét. Én meg azt hadartam, amilyen gyorsan csak tudtam: – Már megyünk is. Csak Dominic atyát akartuk látni, mert aggódtunk érte. Köszönjük, nővér.

Ernestine nővér egyre csak bámult. Egy szót sem szolt. Magas volt, persze nem annyira, mint én az ötcentis magas sarkúmban – a fekete Batgirl csizmámat viseltem –, de sokkal szélesebb, kivételesen, kivételesen nagy mellekkel. Amik között egy ezüst kereszt lógott. A nővér keze öntudatlanul a keresztre kúszott, miközben engem bámult. Adam szerint, aki az események szemtanúja volt, védekezően felém tartotta. Nos, ez egyáltalán nem felel meg a valóságnak.

Egyszerűen csak megfogta, mert meg akart győződni róla, hogy még mindig ott ló. A kereszt természetesen nem tűnt el. Egyáltalán nem.

Szerintem ekkortól nem hívtam többé Davidet Dokinak, hanem egyszerűen csak Davidnek.

– Nincs semmi baj – súgtam oda neki, mielőtt elváltunk. Olyan édes volt azzal a vörös hajával, a szeplőivel meg az elálló füleivel, ahogy ott aggódott. Végigsimítottam azokon a rakoncátlan vörös fürtökön. – Minden rendbe jön, majd meglátod.

Felnézett rám. – Honnan tudod ilyen biztosan?

Visszahúztam a kezemet.

Mert az igazság természetesen az volt, hogy nem tudtam. Egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy minden rendbe jön. A legkevésbé sem.

15. fejezet

Mire Adamet becserkészttem, az ebédidő a vége felé járt. A délelőttöt a könyvtárban töltöttem a monitort bámulva. Egy falatot sem ettem. Az igazat megvallva egyáltalán nem voltam éhes.

– Figyu – ültem le mellé, aztán az egyik lábamat áttettem a másikon, hogy a fekete szoknyám egy icurkát feljebb csússzon. – Kocsival jöttél suliba?

Adam a mellkasát ütögette. Abban a pillanatban kapott be egy sült krumplit, amikor leültem. Végre lenyelte, aztán büszkén bejelentette. – Naná. Most, hogy végre megvan a jogsim, állandóan a seggem alatt van a gép. Bánhatod, hogy nem jöttél el velünk tegnap, Suze. Tök jót buliztunk. A Fészek Klub után még furikáztunk egyet a Seventeen Mile Drive-on. Öregem, hogy az óceán milyen gyönyörű volt az éjszakai holdfényben...

– Elviszel valahová suli után?

Adam talpra ugrott, elriasztva két kövér sirályt a pad mellől, ahol Cee Cee-vel üldögélt. – Most hülyéskedsz? Hová akarsz menni? Egy szavadba, és már megyünk is. Vegasba? Menjünk Vegasba? Megdumáltál. Végül is tizenhat évesek múltunk, nem igaz? Könnyen összeházasodhatunk. Anyáméknál nyugodtan lakhatunk, biztos megengedik. Gondolom, nem probléma, hogy egy szobában kell aludnunk. Azt is megígérem, nem dobálom szét a ruháimat...

– Adam – szólalt meg Cee Cee –, most mit bénázol? Szerintem Suze egyáltalán nem akar hozzád menni.

– Nem hiszem, hogy beleugranék egy újabb házasságba, amíg a volt férjemtől nem váltam el végleg – jelentettem ki ünnepélyesen. – Igazából meg akarom látogatni a kórházban Bryce-t.

Erre Adam válla legörbült. – Ja? – Nem lehetett nem észrevenni a levertséget a hangjában. – Ennyi az egész?

Azonnal rájöttem, hogy rosszat szoltam, de már nem tudtam visszazívni. Szerencsére Cee Cee kihúzott a pácból, amikor elgondolkodva megszólalt:

– Tényleg, nem is rossz ötlet! Egy cikk Bryce-ről és Dominic atyáról, aki bátran küzdenek sérüléseikkel. Nem baj, ha én is megyek, Suze?

– Persze hogy nem. – Még egy hazugság, természetesen. Cee Cee-vel a fedélzeten elég nehéz lesz magyarázkodás nélkül véghezvinnem a dolgot...

Na de volt más választásom? Ugye, hogy nem.

Miután ezt ilyen jól megszerveztem, megkerestem Szundit. A falnak támaszkodva csukott szemmel szunyókált. Megpiszkáltam egy kicsit a csizmám orrával, hogy felébredjen. Amikor végre kegyeskedett rám pillantani a napszemüvege mögül, közöltem vele, hogy ne várjon rám suli után, mert mással megyek haza. Horkantott egyet, és tovább szunyókált.

Aztán kerestem egy telefonfülkét. Gáz, hogy az ember a saját anyja telefonszámát sem tudja. Vagyis a brooklyni számunkat még mindig kívülről fújom, az újról azonban halvány gőzöm sem volt. Még szerencse, hogy felírtam a naptáramba... amit persze otthon hagytam. Szóval a Simonnál megtaláltam a számot a telefonkönyvben, aztán tárcsáztam. Tudtam, hogy senki nincs otthon, de szinten fedezni akartam magam. Közöltem a rögzítővel, hogy valószínűleg kések suli után, mert az új barátaimmal leszek. Tudtam, hogy anyám mennyire örül majd, ha hazaér és meghallja. Brooklynban állandóan azon aggódott, hogy én milyen antiszociális vagyok: – Nem értem, miért nem hív soha egyetlen fiú sem, Suzie, amikor olyan csinos lány vagy. Talán ha nem látszanál olyan... olyan vadnak. Mi lenne, ha elfelejtenéd egy időre azt a bőrdzsekit?

Szerintem nem hitt volna a fülének, ha ott van suli után a parkolóban, és hallja Adamet.

– Látod, Cee Cee, már itt is van! – és ezzel szélesre tárta az anyósülés ajtaját (egy vadiúj Volkswagen Bogárét, mellesleg; gondolom, a szülei nem sok könnyet hullatnak a pénz miatt), Cee Cee-t meg a hátsó ülésre hessegette. – Szállj be, Suze! Te itt ülsz majd velem elöl!

A hátul szorongó Cee Cee-re kukucskáltam a napszemüvegem mögül – a szokásos reggeli köd felszállt, és most, délután háromkor tökéletesen kék volt az ég, és ragyogóan sütött a nap: – Hát, izé – dűnnyögtem –, Cee Cee volt itt először. Majd én hátra ülök.

– Szó sem lehet róla! – Adam rendületlenül állt az előttem kitárt ajtóval. – Te vagy az új lány. És mindig az újak ülnek előre.

– Aha – hangzott valahonnan a hátsó ülés felől. – Egészen addig, amíg vissza nem utasítod, és nem fekszel le vele. Utána téged is a hátsó ülésre számúz.

Adam olyan Óz, a nagy varázslós hangon vágott vissza: – Felejtsd el azt a fickót a függöny mögött.

Becsusszantam az ülésre, Adam meg udvariasan becsukta utánam az ajtót.

– Ez most komoly? – fordultam Cee Cee-hez, amíg Adam megkerülte a kocsit, és a volánhoz sétált.

Cee Cee rám pislantott a védőszemüvege mögül.

– Szerinted ki akarna lefeküdni *vele*?

Ezen elrágódtam egy darabig. – Ezt vegyem „nem”-nek?

– Aha – helyeselt Cee Cee, amikor Adam becsusszant a volán mögé.

– Na – ropogtatta meg az ujjait a sofőr próbaképpen, mielőtt ráadta volna a gyújtást. – Az az érzésem, hogy ez a szobros cirkusz meg Dom atya és Bryce balesete mindenkit kikészített. Anyáméknál van jacuzzi, amit kifejezetten az ilyen feszült napokra találtak ki. Úgyhogy az a javaslatom, hogy először menjünk hozzánk, és mártózzunk meg...

– Tudod mit? – vetettem közbe. – Hanyagoljuk a jacuzzit egy időre, és menjünk inkább a kórházba. Majd esetleg utána, ha lesz még rá idő...

– *Iggen!* – Adam az ég felé pillogott. – Mégiscsak van isten az égben!

Cee Cee nem állta meg szó nélkül. – Azt mondta, *esetleg*, te tökfej. Úristen, fogd már vissza magad!

Adam kérdően nézett rám, miközben kigurultunk a parkolóból. – Nagyon rád szálltam?

– Izé... egy kicsit igen...

– Az a helyzet, hogy már évezredek óta nem láttam egy fikarcnyit is izgalmas lányt. – Megkönnyebbülve vettem észre, hogy Adam óvatosan vezet – Szundival ellentétben, aki a stoptáblánál épphogy csak levette a lábát a gázzól. – Úgy értem, tizenhat éve Kelly Prescottokkal és Debbie Mancusókkal vagyok körülvéve. Állati megkönnyebbülés, hogy végre van egy Suzannah Simon is a környéken. Hogy ma reggel mennyire lealáztad Kellyt! „Szerinted az angyalok véreznek, Kelly? Mert szerintem nem.”

Adam ebben a mederben folytatta a társalgást, amíg a kórházhoz nem értünk. Nem tudtam, Cee Cee hogy fogja megemészteni a dolgot. Lehet, hogy tévedek, de volt rá egy fogadásom, hogy ugyanúgy érzett Adam iránt, ahogy látszólag Adam irántam. Azt persze nem hittem, hogy Adam lelkesedése véresen komoly lenne, különben nem poénkodott volna róla annyit. Cee Cee viszont, úgy tűnt, tényleg belezúgott a srácba. Az igaz, hogy szívatta, sőt sértegette is, de én belenéztem párszor a visszapillantóba, és kifigyeltem, milyen kábán bámulja Adam fejét.

Persze csak akkor, amikor az nem veszi észre.

Amikor végre leparkoltunk a kórház előtt, azt hittem, Adam véletlenül egy vidéki klubba vagy egy magánházba hozott bennünket. Na jó, egy *hatalmas* magánházba, de öregem, látnod kellene pár kuckót itt a völgyben.

Aztán észrevettem egy diszkrét táblácskát, amire az volt ráfestve, hogy „kórház”. Kisorjáztunk a kocsiból, és átbaktattunk a tökéletesen rendben tartott, virágba borult kerten.

Mindenfelé kolibrik röpködtek, sőt néhány pálmát is kiszúrtam. Korábban milyen biztos voltam benne, hogy az Egyenlítőől ennyire északra sehol nem élnek meg!

A recepciónál megtudtam Bryce Martinson szobaszámát. Persze nem lehettem benne biztos, hogy tényleg befektették, azt viszont tapasztalatból tudtam – sajnos első kézből –, hogy az olyan baleseteknél, ahol a fejsérülés lehetősége fennáll, általában bennfoglalják a páciens legalább egy éjszakára megfigyelésre. Igazam is lett. Bryce bent volt, Dom atyával együtt. Legnagyobb meglepedésemre két egymással szemközti szobában feküdtek.

Persze nem csak mi akartuk őket meglátogatni. Távolról sem. Úgy látszott, semmilyen szabály nem korlátozza az egy szobába benyomuló látogatók számát, mert Bryce-é úgy nézett ki, mintha a Junipero Serra egész végzős évfolyama ott szorongott volna. Bryce a napsütötte, vidám szoba kellős közepén feküdt – aminek minden egyes négyzetméterét virágokkal megtömött vázák borították – vállgipszben. Keze az ágy fölé rögzített csigáról lógott lefelé. Sokkal jobban mutatott, mint reggel, gondolom azért, mert telepumpálták fájdalomcsillapítókkal. Mikor meglátott az ajtóban, kelekótya vigyor áradt szét az arcán, aztán felkiáltott: – Suze!

Csak ő úgy ejtette, hogy Suu-uuu-zee!, mintha több szótagból állna a nevem.

– Izé... Szia, Bryce – válaszoltam, és hirtelen elszégyelltem magam. Az egész szoba hátrafordult, hogy ugyan kihez beszél Bryce. Szinte csak lányok voltak. Aztán azt tették, amit a legtöbb nő – végigmértek tetőtől talpig. Reggel persze nem zuhanyoztam, mert rohanni kellett, úgyhogy a hajam egészen rémesen nézett ki.

A csajszi arcán gúnyos mosoly jelent meg.

Nem mintha Bryce észrevette volna.

Én meg, annak ellenére, hogy egyáltalán nem izgatott, hogy egy csomó csaj, akiket sosem láttam, és valószínűleg soha többé nem hoz össze velük a sors, mit gondol rólam, szóval én meg... nos, elpirultam.

– Mindenki – szólalt meg Bryce úgy, mint aki el van ázva, de csak egy kicsit –, bemutatok Suze-t. Suze, bemutatok mindenkit.

– Izé... sziasztok.

Erre aztán az egyik lány, az, aki makulátlanul fehér ruhában, amin egy gyűrődés sem látszott, Bryce ágyán ült, megszólalt: – Ja igen, te mentetted meg az életét, igaz? Te vagy Jake új mostohatestvére.

– Ja – válaszoltam. – Én vagyok az. – Kizárt – egyszerűen *kizárt* –, hogy ennyi emberrel a szobában ki tudjam szedni belőle, amire szükségem van. Cee Cee korábban Dom atya szobájába kormányozta Adamet, hogy egy kicsit egyedül lehessen Bryce-szal, de úgy látszott, hiába. Ki van zárva, hogy egyedül maradjak a fickóval. Hacsak...

Hacsak ki nem nyitom a számat.

– Figyu. Beszélhetnék Bryce-szal egy percre, lányok?

Az ágy sarkán ülő csajszi igencsak meglepődött.

– Hát beszélj. Ki akadályoz meg benne?

Erősen a szeme közé néztem, és a leghatározottabb mediátorhangomon kijelentettem:

– Négyszemközt gondoltam.

Valaki megeresztett egy csodálkozó füttyöt. De senki sem mozdult, legalábbis amíg Bryce meg nem szólalt:

– Hallottátok, nem? Menjete ki.

Mit lehet ehhez hozzátenni? Még szerencse, hogy feltalálták az idegcsillapítót.

A végzősök Bryce kivételével sötét pillantásokat vetettek rám, aztán vonakodva kisorjáztak a kórteremből. A nagybeteg meg felemelte az egyik kezét, amiben szorongatott valamit, aztán így szólt:

– Figyu, Suze, gyere, mutatok valamit.

Közelebb léptem. Csak most vettem észre, amikor egyedül maradtunk, hogy a kórterem hatalmas. A falakat vidám sárgára festették, az ablak a kertre nézett.

– Jó, mi? – Bryce egy szerkentyűt mutatott, ami a tenyerében elfért, rajta egy gombbal. – Ez az én saját különbejáratú fájdalomcsillapító-adagolóm. Ha fáj valamim, csak megnyomom ezt a gombot, és azonnal kodein áramlik a vérembe. Állati, igaz?

Tisztában voltam vele, hogy a srác nincs eszénél. Talán mégsem lesz olyan nehéz dolgom, kezdtem reménykedni hirtelen.

– Állati, Bryce – bólogattam. – Úgy sajnáltalak, amikor megtudtam, mi történt!

– Aha – ostobán felvihogott. – Milyen kár, hogy nem voltál ott. Megmenthettél volna, úgy, mint tegnap.

– Hát igen – köszörültem meg zavartan a torkomat –, úgy látszik, az utóbbi időben valahogy vonzod a baleseteket.

– Aha. – A szeme lassan lecsukódott, és én majdnem bepánikoltam, mert azt hittem, elaludt. De aztán újra kinyitotta őket, és kissé bambán rám meredt.

– Suze, azt hiszem, nem fog menni.

Én meg csak bámultam. Úristen, micsoda nyámnyila alak!

– Hát persze, hogy menni fog. Miért ne sikerülne? Hiszen csak a kulcscsontod törött el. Észre sem veszed, és már meg is gyógyultál.

Felvihogott.

– Nem is arra gondoltam! Hanem a szombatra. Nem hiszem, hogy el tudok menni a randinkra.

– Jaa – pislogtam. – Nem, persze, hogy nem. Nem is vártam el. Figyu, Bryce, szeretnék tőled kérni egy szívességet. Lehet, hogy furcsának találsz... – bár annyira el volt szállva, hogy ebben az állapotban szerintem egyáltalán *semmit* nem találna furcsának –, de azon gondolkodtam, vajon adott-e neked valamit Heather, amikor még együtt jártatok.

Roggyantan pislantott egyet.

– Hogy adott-e valamit? Úgy érted, hogy ajándékot?

– Igen.

– Hát persze. Egyszer vett nekem karácsonyra egy kasmír pulcsit.

Bólintottam. A kasmír pulcsival semmire sem megyek.

– Szuper. Mást nem kaptál tőle? Például egy... egy fotót saját magáról?

– De igen. Nekem adta az érettségi tablóképét.

– Tényleg? – Próbáltam nem túl izgatottnak tűnni. – Nincs itt nálad véletlenül? Esetleg a tárcádban? – Persze csak találgattam, de az emberek többsége általában csak egy évben egyszer rak rendet a tárcájában...

Hirtelen eltorzult az arca. Szerintem azért, mert megerőltette az agyát. Észrevettem, hogy jó párszor megnyomta a gombot, mire kisimultak a vonásai.

– Dehogynem. Még mindig magammal hordom. Ott a tárcám, abban a fiókban.

Kihúztam az ágy mellett álló asztalka fiókját.

Tényleg ott volt a lapos, fekete cucc. Kivettem, aztán kinyitottam. Heather képe egy American Express kártya meg egy sibirlet között lapult. Igen csábítóan nézett ki rajta: azt a hosszú szőke haját előrevette az egyik vállán, és kacérkodva bámult a kamerába. Én bezzeg mindig úgy nézek ki az iskolai képeken, mintha citromba haraptam volna. Nem is értem, hogy egy srác, aki olyan lánnyal járt, mint Heather, ugyan mit akar tőlem.

– Kölcsönadnád egy kicsit? Hamar visszahozom. – Újabb hazugság, de biztos voltam benne, hogy különben nem adná oda.

– Vidd csak – intett a kezével.

– Kösz.

Éppen a hátizsákomba süllyesztettem a képet, amikor egy magas, felékszerezett, negyvenes nő sétált a kórterembe egy doboz sütivel.

– Bryce, drágám, hová tűntek a kis barátaid? – kérdezte. – ég a cukrászdába is lementem egy kis édességért!

– Mindjárt visszajönnek, anya – mormolta Bryce álmosan. – Anya, ő Suze. Ő mentette meg tegnap az életemet.

Mrs. Martinson kinyújtotta puha, napsütötte jobb kezét:

– Rettenően örülök a találkozásnak, Susan – és lagymatagon megszorította az enyémet. – Hát nem hihetetlen, hogy mi történt szegény Bryce-szal? Az apja borzasztó dühös. Mintha nem történt volna amúgy is annyi baj azzal a nyomorult lánnyal – de hiszen tudod. És most még ez is. Esküszöm, néha az az érzésem, átok ül azon az iskolán.

– Igen. Örülök, hogy találkoztunk. Most már mennem kell – mondtam.

Nem tartóztattak – Mrs. Martinson azért nem, mert egy cseppet sem érdekeltem, Bryce meg azért nem, mert elaludt.

Cee Cee és Adam a szemben lévő szoba előtt ácsorgott. Ahogy hozzájuk léptem, Cee Cee az ajka elé tette a mutatóujját.

– Figyelj – suttopta.

– Nem is történhetett volna rosszabbkor! – hallottam egy ismerős, középkorú férfihangot. – Pont most, az érsek látogatása előtt két héttel!

– Nagyon sajnálom, Constantine. – Dominic atya hangja igen gyengének tűnt. – Tudom, hogy mekkora teher ez most neked.

– Na és hogy pont Bryce Martinson, az ég szerelmére! Tudod, hogy kicsoda az apja? Salinas legjobb ügyvédje!

– Dom atyát jól letolják – suttopta Adam. – Szegény öreg fickó.

– Bárcsak megmondaná a magáét Monsignore Constantine-nak! Bárcsak azt mondaná neki, hogy fulladj meg! – Cee Cee rózsaszín szeme csak úgy lángolt. – Összeaszott, mogorva...

– Menjünk, mentsük ki az öreget – suttogtam. – Ti csaljátok ki a Monsignorét, én meg közben gyorsan megkérdézem, nincs-e valamire szüksége az atyának.

Cee Cee megvonta a vállát.

– Felőlem.

– Benne vagyok – helyeselt Adam.

– Dominic atya! – kiáltottam, és benyomtam a kórterem ajtaját.

Fel akkora sem volt, mint Bryce-é, és egyáltalán nem olyan vidám. A falakt bézsszínűre, és nem sárgára festették, és csupán egyetlen vázában álltak virágok. Az ablak, már amennyire meg tudtam állapítani, a parkolóra nézett. És Dominic atyának nem volt saját fájdalomcsillapító-adagolója. Én nem tudom, miféle biztosításuk van a papoknak, de az biztos hogy ennél jobb is lehetne.

Ha azt mondom, hogy Dominic atya meglepődött, amikor meglátott, meg sem közelítem az igazságot. Egyenesen tátva maradt a szája; egy szót sem bírt kinyögni. Ami nem is baj, mert Cee Cee azonnal benyomult utánam, és rázendített: – Ó Monsignore! Hát itt van! Már mindenütt kerestem! Szeretnék megjelentetni egy exkluzív riportot arról, hogy vajon hogyan befolyásolja a tegnap éjjeli vandalizmus az érsek közelgő látogatását, amennyiben ön is egyetért. Nem állnak túl jól a dolgok, igaz? Ön hogyan vélekedik az eseményekről? Talán ha kijönne velem a folyosóra, akkor az asszisztensemnel könnyebben...

Monsignore Constantine idegesen bár, de követte Cee Cee-t, és ingerülten belekezdett: – Na ide figyeljen, kis hölgyem...

Dom atya mellé sétáltam. Nem túlságosan izgatott, hogy találkozunk. Valószínűleg ő sem repesett a boldogságtól, hogy itt vagyok. Biztos rájött, hogy engem üldözött Heather Serra atya fejével, és rettenően dühös rám.

Én legalábbis így okoskodtam. Természetesen rosszul. Pedig azt majdnem mindig kitotóztam, hogy mi jár a halottak fejében. Az élőkkel ezek szerint még gyakorolnom kell.

– Suzannah – szólalt meg azon a kedves hangján –, hát te mit keresel itt? Nincs semmi bajod? Nagyon aggódtam miattad...

Persze számíthattam volna rá. Dom atya egyáltalán nem neheztelt rám – hanem aggódott értem. Pedig inkább *érte* kellett volna valakinek aggódni. Ott díszelgett az a ronda seb a szeme fölött, ráadásul pocsek színben volt. Szürke volt az arca, és sokkal öregebbnek nézett ki a koránál. Csak az az égbék szeme nem változott: intelligens humor csillogott benne.

Amitől aztán megint elöntött a düh. Heather még nem tudja, de ezt nagyon meg fogja bánni. De még hogy.

– Miattam? – Rábámultam. – Ugyan minek aggódott miattam? Nem engem vágott hanyatt egy kereszt ma reggel!

Bánatosan elmosolyodott:

– Tényleg nem, némi magyarázattal azonban tartozol. Miért nem mondtad meg, Suzannah? Miért nem mondtad meg, hogy mit tervezel? Ha tudtam volna, hogy az iskolába készülsz az éjszaka kellős közepén, teljesen egyedül, soha nem egyeztem volna bele, hogy elengedjelek.

– Pontosan ezért nem mondtam meg – vágta rá. – Nézze atyám, sajnálom a szobrot, meg Mr. Walden ajtaját, meg a többi. De egyszerűen beszélnem kellett vele, érti? Úgy, mint nő a nővel. Nem számítottam arra, hogy ennyire elszáll majd az agya.

– Mégis mire számítottál? Hiszen láttad, hogy mit akart tenni tegnap azzal a fiatalemberrel...

– Igen, de azt még megértem, hiszen szerette. Teljesen berágott rá. Arra azonban egy percig sem gondoltam, hogy nekem fog ugrani. Hiszen nekem semmi közöm nem volt ehhez az egészhez. Én csak megpróbáltam közölni vele, hogy mire számíthat...

– Én is pontosan ezt teszem, azóta, amióta először felbukkant az iskolában.

– Az igaz. De Heathernek egyik lehetőség sem tetszett. Én mondom, a csaj tisztára hangyás. Most erőt gyűjt. Azt hiszi, Bryce halott, meg biztos ki is merült, de nemsokára magához tér, és Isten tudja, mit művel majd, most hogy rájött, mi mindenre képes.

Dom atya kíváncsian méregetett. Úgy tűnt, az érsek küszöbönálló látogatása teljesen kiment a fejéből.

– Hogy érted azt, hogy „most, hogy rájött, mi mindenre képes”?

– Úgy, hogy a múlt éjszakát csak főpróbának szánta. Sokkal nagyobb és érdekesebb dolgokat várhatunk Heathertől most, hogy tisztába jött a képességeivel.

Az atya összezavarodva megrázta a fejét.

– Találkoztál vele ma? Honnan tudsz ezekről a dolgokról?

Nem vallhattam be neki Jesset. Mégcsak az kéne! Egyrészt nem tartozik rá. Másrészt szerintem valahogy megrázná, ha kiderülne, hogy egy fickó lakik a hálószobámban. Végül is Dom atya pap, vagy mi a csoda.

– Nézze, atyám, sokat gondolkodtam ezen az egészen, és szerintem nincs más megoldás. Maga is megpróbálta meggyőzni, én is. És nézze, hová jutottunk. Maga a kórházba, nekem meg állandóan hátrafelé kell pislognom, hogy nem akar-e valaki hátba támadni. Itt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra lerendezzük ezt a dolgot.

– Hogyhogyszer egyszer s mindenkorra? Miről beszélsz, Suzannah?

Mély lélegzetet vettem.

– A mediátorok legvégső eszközéről.

Még mindig nem esett le neki.

– A legvégső eszközről? Attól tartok, nem értem.

– Az ördögűzés az egyetlen megoldás.

16. fejezet

– Szó sem lehet róla – tiltakozott Dom atya.

– Márpedig, atyám, nincs más megoldás. Magától nem hajlandó eltűnni, és ezzel mindketten tisztában vagyunk. Azt pedig nem engedhetjük, hogy a végtelenségig itt dekkoljon, mert túl veszélyes. Egyszerűen nincs más megoldás.

Elkapta rólam a tekintetét, és a mennyezetet kezdte bámulni halvány mosollyal az arcán.

– Suzannah, te és én, meg a hozzánk hasonlók nem ezért vagyunk itt – mondta olyan szomorú hangon, amelyet még életemben nem hallottam. – Mi őrszemek vagyunk. Mi őrizzük a túlvilág kapuját. Az eltévedt lelkek a mi segítségünkkel találnak rá a végső úti céljukra. Az én segítségemmel minden egyes szellem önként távozott a kapun át...

Persze. Ahogy azt Móricka elképzei... Hogy mennyivel szebb lenne a világ Dom atya szemüvegén át! Úgy egész tűrhetőnek látszana. Mindenesetre *sokkal* jobbnak, mint az, amiben én éltem tizenhat éven át.

– Aha. Szerintem akkor sincs más megoldás.

– Ördögűzés – motyogta az atya maga elé. Úgy mondogatta a szót, mintha valami különösen visszataszító dolog lenne, például takony, vagy valami ilyesmi.

– Nézze, atyám – vágtam bele megint, és kezdtem megbánni, hogy egyáltalán megemlítettem a dolgot. – Higgye el, én sem rajongok a módszerért, de szerintem nincs más választásunk. Heather már nem csak Bryce-t veszélyezteti. – Azt persze nem kötöttem az orrára, hogy mit mondott Heather Davidről. Már láttam magam előtt, ahogy kiugrik az ágyból egy pár mankóért. De mivel eljárt a szám, muszáj volt megmagyaráznom, miért ragaszkodom ennyire a végső módszerhez. – az egész iskolát fenyegeti – magyaráztam. – Muszáj megállítanunk.

– Igazad van. Nos, valóban igazad van. De meg kell ígéred, Suzannah, hogy nem kezdesz bele, amíg engem ki nem engednek innen. Az orvosok azt mondják, lehet, hogy már pénteken mehetek. Addig legalább lesz elég időnk arra, hogy kiválasszuk a megfelelő módszert... - Az éjjeliszekrényére tévedt a tekintete. – Odaadnád azt a Bibliát? Ha a megfelelő szöveget választjuk, talán...

Átnyújtottam neki a Bibliát.

– Én már kívülről tudom az egészet.

Rám bámult, szinte átdöfött azzal a gyermekien kék szemével. Kár, hogy olyan öreg, és hogy ráadásul pap. Kíváncsi vagyok, vajon hány szívet tört össze, mielőtt megérezte az elhívást.

– Hogy lehet az, hogy kívülről tudsz olyan bonyolult dolgokat, mint a római katolikus ördögűzés? – csodálkozott.

Idegesen babráltam az ujjaimmal.

– Hát, az az igazság, hogy én nem a római katolikus változatot akartam alkalmazni.

– Miért van más is?

– Persze. A legtöbb vallásnak van valamilyen módszere. Nekem speciel a Mecumba tetszik a legjobban. Nincs benne semmi hókuszpókusz, hosszú varázsigék, meg ilyesmi.

Elkínzottan nézett rám.

– Mecumba?

– Aha. Brazil vudu. Az interneten találtam. Nem kell hozzá más, csak egy kis csirkevér meg...

– Szűzanyám! – szakított félbe az atya. Amikor aztán magához tért, újra megszólalt. – Szó sem lehet róla. Heather Chambers katolikus volt, tehát katolikus ördögűzést – sőt temetést – érdemel, függetlenül attól, hogyan halt meg. Elismerem, jelenleg nem túl nagy az esélye annak, hogy a mennyországba jut, arról viszont magam kívánok gondoskodni, hogy találkozzon Szent Péterrel a kapunál.

– De atyám, szerintem tök mindegy, milyen ördögűzésben részesül Heather, katolikusban vagy bármilyen másban, ha már itt tartunk: Heather Chambers semmiképpen nem kerül a mennyországba – ha egyáltalán létezik ilyesmi.

Az atya rosszallóan csettintett a nyelvével.

– De Suzannah, hogy mondhatsz ilyet? Mindenki van valami jóság. Ezt még te is beláthatod.

– Még én is? Hát azt meg hogy érti, hogy még én is?

– Úgy, hogy az a Suzannah Simon, aki annyira könyörtelen másokhoz, nos, még ő is beláthatja, hogy a legkegyetlenebb emberi lényben is ott rejtőzik a jóság virága. Lehet, hogy csak egy icipici hajtás, aminek napfényre és vízre van szüksége, de akkor is ott van.

Kíváncsi lettem volna, Dom atya milyen fájdalomcsillapítókat kap, de aztán csak annyit mondtam:

– Aha, világos. Én csak annyit tudok, atyám, hogy bárhová is megy Heather, azt nem mennyországnak fogják hívni. Mármint ha egyáltalán *létezik* mennyország.

Szomorúan rám mosolygott.

– Bárcsak olyan erős lenne a hited az Úrban, mint amekkora a bátorságod, Suzannah. Jól figyelj rám. Megtiltom – meg-til-tom –, hogy egyedül próbáld Heathert megállítani. Azt hiszem, több mint egyértelmű, hogy tegnap éjjel majdnem megölt. Alig hittem a szememnek, amikor reggel megláttam, micsoda pusztítást végzett. Nagy szerencse, hogy egyáltalán sikerült elmenekülnöd. Abból, ami ma reggel történt, világosan kiderül, hogy Heather egyre erősebb, pontosan úgy, ahogyan te is mondtad. Bűnös ostobaság lenne újra egyedül próbálkozni.

Teljesen igaza volt. Ráadásul ha tényleg belevágok az ördögűzésbe, Jessere sem számíthatok... mert őt is visszaküldeném a Teremtőhöz, Heatherrel egyetemben.

– Azonkívül – folytatta az atya –, semmi okunk a sietségre, nem igaz? Most, hogy kórházba juttatta Bryce-t, nem forral semmi rosszat – addig legalábbis nem, amíg a fiatalember vissza nem megy az iskolába. Úgy látszik, csak iránta táplál gyilkos indulatokat...

Egy szót sem szólam. Ugyan mit mondhattam volna? A szerencsétlen amúgy is elég szájalmasan festett, ahogy ott feküdt. Nem akartam tovább izgatni. Persze egyáltalán nem várhattam addig, amíg Dom atyát kiengedik, mert Heather komolyan beszélt. Napról napra erősebb és gonoszabb lesz, egyre jobban előnti a gyűlölet. Muszáj tőle megszabadulnom, még hozzá minél hamarabb.

Ugyhogy valami olyat tettem, ami sokak szerint halálos bűn: hazudtam egy papnak.

Még szerencse, hogy nem vagyok katolikus.

– Ne aggódjon atyám – nyugtattam meg –, addig nem fogok bele, amíg jobban nem lesz.

Persze azért őt sem ejtették a fejére, úgyhogy ennyivel nem érte be:

– Megígéred, Suzannah?

Megígértem.

Közben persze a hátam mögött keresztbe tettem az ujjaimat. Abban reménykedtem, hogy ezzel semmissé válik a bűn, amit Isten ellen elkövettem – mármint ha létezik egyáltalán – azzal, hogy hazudtam legérdemesebb szolgájának.

– Lássuk csak – motyogta maga elé az atya. – Kell majd egy kis szentelt víz. Azzal nem lesz gond. Na és természetesen egy kereszt.

Miközben így elmélkedett az ördögűzés kellékein, megérkezett Adam és Cee Cee.

– Hahó, Dom atya! – szólalt meg Adam. – Hogy maga milyen rémesen néz ki!

– Adam! – sziszegte Cee Cee, és oldalba bökte. Aztán az atyához fordult, és ő is megszólalt, igen vidáman:

– Oda se figyeljen rá, atyám. Szerintem nagyszerűen néz ki. Mármint ahhoz képest, hogy egy csomó csontja eltörött.

– Gyermekeim! Micsoda öröm! – Úgy látszott, Dom atya tényleg boldog, hogy meglátogatták. – Na de miért vesztegettek egy ilyen gyönyörű délutánt erre az öregemberre itt a kórházban? Miért nem élvezitek inkább a napsütést lent a parton?

– Igazság szerint azért jöttünk, mert cikket írunk az iskolai lapnak a balesetről – magyarázta Cee Cee. – Éppen most készítettünk riportot Monsignoréval. Elég szerencsétlenül jött ki, hogy Serra atya pont most vesztette el a fejét, amikor jön az érsek.

– Ja – helyeselt Adam. – Tiszta blama.

– Nos, én nem izgatnám magamat a helyetekben – válaszolt Dom atya. – A ti gondoskodó lelketek tesz majd jó benyomást az érsek úrra.

– Ámen – tette hozzá Adam.

Arra nem volt időnk, hogy jól lehordjuk Adamet a gúnyos megjegyzéseiért, mert megjelent egy nővér, és közölte velünk, hogy kívül tágasabb, mert neki most le kell fürdetni egy szivaccsal Dom atyát.

– Még hogy szivaccsal – dohogott Adam a kocsi felé menet. – Őt bezzeg lemossák szivaccsal. No és mi jut nekem, aki pedig *igazán* értékeli az ilyen szolgáltatásokat?

– Például... az iskola két legjobb nőjét fuvarozni délután? – kérdezte Cee Cee segítőkészen.

– Aha, tényleg – szólat Adam, aztán felém pillantott. – Nem mintha nem te lennél a legjobb nő Carmelben, Suze... Úgy értem... Vagyis... *Tudod*, hogy értem, igaz?

– Tudom – bólintottam mosolyogva.

– Szóval szivaccsal mossák le. Na és a nővért megnéztétek? – Adam előredöntötte az anyósülést, hogy Cee Cee hátramászhasson. – Nem is lehet olyan rossz papnak lenni. Lehet, hogy én is jelentkezem.

Cee Cee megszólalt a hátsó ülésről: – Oda nem jelentkezni kell, hanem elhívatást érezni. Ráadásul nem is tetszene, Adam, hidd el nekem. A papok ugyanis nem nintendózhatnak

Adam ezen elrágódott egy darabig.

– Hát akkor alapítok egy új rendet – jelentette ki elgondolkodva. – Olyat, mint a ferenceseké, csak Joystick Rendnek hívják majd. Az lesz a jelszavunk, hogy „Maximális pont Egynek, Pizza Mindenkinek”.

– Vigyázz, ott egy sirály. – Cee Cee-től csak ennyi tellett.

A Carmel Beach Roadon robogtunk. Jobbra, az alacsony kőfal mögött ott hullámozott az óceán. Ragyogott, mint valami ékszer a hatalmas, sárga golyóbis alatt. Vágyakozva bámulhattam – még mindig nem szoktam hozzá, hogy állandóan ott van –, mert Adam felsóhajtott, „Ó, az ördög vigye”, aztán beállt a parkolóba, oda, ahonnan egy BMW éppen elhajtott.

Kérdően rápillantottam, mire rám förmedt:

– Most mit bámulsz? Arra csak van időd, hogy megnézd a naplementét!

Egy szempillantás alatt kiugrottam a kocsiból.

Vajon hogy lehet az, morfondíroztam magamban valamivel később, hogy egyáltalán nem vártam az ideköltözést? Egy takarón hevertünk, amit Adam a csomagtartóból halászott elő. A kocogókat, az esti szörfözőket, a frizbi után loholó kutyákat, meg a fényképezőgéppel kószáló turistákat figyeltük. Nem is emlékszem, mikor éreztem magam ilyen jól utoljára. Lehet, hogy azért, mert csak négy órát aludtam éjszaka? Vagy azért, mert a sós víz illata teljesen elkábított? Nem tudtam, mindenesetre olyan békesség öntött el, amelyet időtlen idők óta nem éreztem.

Amit furcsálltam, főleg annak a ténynek a tudatában, hogy pár órán belül a gonosz erőivel kell harcolnom.

Na de addig miért ne érezzem jól magam? A lenyugvó nap felé fordítottam az arcomat, hogy érezzem a meleg fénysugarakat, és az óceán morajlását, a rikoltozó sirályokat meg Adam és Cee Cee beszélgetését hallgattam.

– Szóval mondtam neki, hogy „Claire, nemsokára negyven leszel. Ha te meg Paul akartok még egy gyereket, igyekezzetek, mert az idő ellenetek dolgozik.” – Adam egy pohár tejeskávét szürcsölt, amit még a parkolóban, a büfében szerzett be. – Mire ő: „De én meg apád nem akarjuk, hogy megijedj egy új kistestvértől”, mire én: „De Claire, én egyáltalán nem félek a kistestvérektől! Tudod, mitől félek? Az olyan szteroidzabáló ősemberektől, mint Brad Ackerman. *Tőlük* aztán tényleg beijedek.”

Cee Cee figyelmeztető pillantást vetett rá, majd felém fordult.

– Hogy jössz ki a mostohabátyáiddal, Suze?

Elszakítottam a szememet a lenyugvó naptól.

– Egész jól. Ba... vagyis Brad tényleg szed szteroidokat?

– Nem kellett volna így beszélnem – mondta Adam. – Bocs. Szerintem biztos nem. De azok a birkózó fickók valahogy olyan – félelmetesek. Ráadásul állandóan egymással lógnak, úgyhogy abban sem vagyok biztos, hogy a lányokat szeretik. Persze ők meg engem hisznek homokosnak, de én legalább nem ugrálok harisnyában egy másik fickó belső combját markolászva.

Sürgető vágyat éreztem, hogy a mostohatestvérem nevében elnézést kérjek, amit meg is tettem, aztán így folytattam:

– Szerintem egyébként nem homokos. Különben nem jött volna olyan izgalomba, amikor Kelly Prescott telefonált tegnap este, és meghívott bennünket a szombati medencés bulijára.

Adam füttyentett egyet, és váratlanul Cee Cee is megszólalt:

– Nahát, nahát, nahát. Biztos, hogy elég jó neked ez a takaró? Talán egy kasmír jobban megfelelne. Kelly és a barátai csak olyanon ücsörögnek.

Rájuk pillantottam, és nyomban rájöttem, hogy rosszat szoltam.

– Jaj, bocs, Kelly titeket nem hívott meg? Én azt hittem az egész másodév ott lesz.

– Egyáltalán nem – ingatta a fejét Cee Cee, és szipogott egyet. – Csak a menő másodéveseket, és mi nem tartozunk közéjük.

– De hát te vagy az iskolai újság szerkesztője – értetlenkedtem.

– Pontosan. Ami az ő szemükben annyit jelent, *dilinyós*. Na, most már tudod, miért nem kaptunk még meghívást Kelly hercegnő egyetlen bulijára sem – magyarázta Adam.

– Aha. Egy pillanatig nem szoltam egy szót sem. A hullámverést hallgattam. – Nem mintha el akartam volna menni.

– Nem akartál elmenni? – Cee Cee szeme felvillant a szemüvege mögött.

– Nem. Először is azért, mert szombaton randiztam volna Bryce-szal, aminek persze lóttek, másodszer meg azért nem, mert... ha ti nem lestek ott, akkor kivel fogok én dumálni?

Cee Cee hátradőlt a takarón.

– Suze, nem akarsz indulni az osztályelnök-választáson?

Felnevettem.

– Micsoda ötlet! Hiszen még csak két napja járok ide, vagy már elfelejtetted?

– Az igaz – szolt közbe Adam –, de van benned valami. Az, ahogy tegnap a sárga földig lehordtad Debbie Mancusót, igazi vezéregyéniségre vall. És mi, férfiak kifejezetten komáljuk az olyan nőket, akiről lerí, hogy habozás nélkül behúznának egy másik nőszemélynek. Nem tehetünk róla. – Megvonta a vállát. – Szerintem a vérünkben van.

– Hát – feleltem nevetve –, majd még meggondolom. Azt csiripelték a verebek, hogy Kelly az osztály összes pénzét valami bála akarja pocskékolni...

– Jól csiripelték – bölintott Cee Cee. – Minden évben ez van. Az a hülye tavaszi bál. Annyira unalmas! Úgy értem, ha nincs pasid, akkor mi értelme az egésznek? Hiszen ott csak táncolni lehet.

– Na és azt elfelejtetted, amikor vízzel töltött lufikkal érkeztünk? – szólalt meg Adam.

– Na jó, az tényleg buli volt – ismerte el Cee Cee.

– Az járt a fejemben – hallottam a saját hangomat –, hogy valami ilyesmi sokkal szuperebb lenne. Tudjátok. Barbecue a tengerparton. Lehet, hogy nem csak egy, több is beleférne.

– Aha! Tök jó! – lelkesedett Adam. – Meg tűzijáték! A bennem szunnyadó piromániás mindig is egy tengerparti tűzijátékra vágyott!

– Abszolút egyet értek. Abszolút ezt kéne csinálnunk. Suze, mindenképpen indulnod kell. Muszáj! – unszolt Cee Cee.

Szent Habakukk, mibe keveredtem már megint? De hát én egyáltalán nem akartam a másodév alelnöke lenni! Egy csepp közösségi szellem sincs bennem – nekem semmiről nincs véleményem! Mi a fenét csinálok? Teljesen elment az eszem?

– Figyeljétek! – kiáltott hirtelen Adam, és a lemenő napra mutatott. – Ott megy!

Úgy tűnt, a hatalmas narancssárga labda az óceánba bukik, ahogy megkezdí lassú vonulását a horizonton. Nem tört fel gőz, és csobbanás sem hallatszott, pedig esküszöm, hallottam, ahogy a vízfelszínhez ér a golyóbis.

– *There goes the sun* – énekelt Cee Cee halkán.

– La-la-la-la-la – folytatta Adam.

– *There goes the sun* – léptem be én is.

Na jó, beismerem, elég gyerekes volt, ahogy ott ültünk, a naplementét bámulva, és közben danoláztunk. De én élveztem. New Yorkban állandóan a parkban ücsörögtünk, és azt figyeltük, hogy kapcsolják le a beépült zsaruk a drogdílereket. Az egyáltalán nem volt olyan élvezetes, mint a tengerparton énekelve heverni és a naplementét bámulni.

Valami furcsa dolog történt velem. Csak azt nem tudtam, hogy mi.

– *And I say* – énekeltük együtt –, *it's all right!**

És ami a legkülönösebb, éreztem, hogy úgy is lesz. Hogy minden rendbe fog jönni.

Akkor esett le, mi van velem: kezdtem beilleszkedni. Én, Suzannah Simon mediátor. Életemben először lassan kezdtem beilleszkedni valahová.

És egyáltalán nem bántam. Egy fikarcnyit sem. Hanem elhittem, ha csak egy pillanatra is, hogy minden rendbe fog jönni.

Hát, öregem, ekkorát még életemben nem tévedtem.

*Ott megy a nap, ott megy a nap, és ez így van jól – részletek a Beatles *Here comes the sun* című dalából (a ford.)

17. fejezet

Éjfélkor megcsörrent az ébresztőóra, de én nem vágtam rá a berregőre, csak szépen lekapcsoltam. Tapsoltam egyet, mire kigyulladt a kislámpa, megfordultam, és az ágyam fölött függő baldachinra bámultam.

Itt az idő. D-nap. Vagy inkább Sz, mint Szellemirtó, gondoltam magamban.

Vacsora után annyira kikészültem, hogy tudtam, ha nem hunyok egyet, az egészből nem lesz semmi. Közöltem anyámmal, fölmegegyek leckét írni, aztán le akartam dőlni é szunyálni pár órát. Régen, Brooklynban a terv simán működött volna – anyám mindig magamra hagyott, ha arra kértem –, Ackermanéknál azonban az „egyedül akarok lenni” kifejezést a jelek szerint senki sem ismerte. Ráadásul nem szellemek szekáltak, hanem a változatosság kedvéért az élők zaklattak megállás nélkül.

Bamba kezdte. Alighogy leültünk a tökéletes, ingyenc vacsorához, amit a mostohaapám varázsolt az asztalra, azonnal megkezdődött a faggatózás, mivel csak hat után értem haza. Először anyámtól jött a szokásos „Hol voltál?” (annak ellenére, hogy kifejezetten neki hagytam azt az üzenetet a rögzítőn), aztán Andytól a „Jól érezted magad?” A következő kérdés, a „Kivel voltál?”, attól jött, akire a legkevésbé sem számítottam: Dokitól. A választ hallván, „Adam McTravishsel és Cee Cee Webb-bel”, Bamba undorodva felhorkantott, és a fasírtját rágcsálva meg is szólalt: – Uramatyám. Az osztály bénái

– Vigyázz a szádra – szólt rá Andy.

– Na de apa, mire vigyázzak, amikor az egyik egy béna albínó, a másik meg egy homár? – válaszolt Bamba, mire kapott egy hatalmas taslit a fejére, plusz egy hét szobafogságot. Ami azt jelentette, hogy nem tud eljönni Kelly Prescott medencés bulijára, amint arra készségesen fel is hívtam a srác figyelmét később, amikor a vacsora romjait takarítottuk el. Amire melleleg én, a bénák királynője vittem volna magammal.

– Rá se ránts, édesem – vigasztaltam, és együttérzően végigsimítottam az arcát.

Ellökte a kezemet.

– Hagyj békén! Engem legalább senki de homároz le holnap!

– Jaj, kis drágám – sóhajtottam fel, és megcsipkedtem az arcát ott, ahol az előbb végigsimítottam. – Amiatt aztán egy cseppet se izgasd magadat. Annál sokkal rémesebb neveken hívnak téged.

Megint ellökte a kezemet, de úgy látszik a dühtől átmenetileg egy szót sem bírt kinyögni.

– Ígérd meg, hogy nem fogsz megváltozni – kérleltem. – Egyszerűen imádnivaló vagy így!

Mire valami igazi rondaságot vágott a fejemhez, pont akkor, amikor Andy megjelent a konyhában a saláta romjaival.

Amiért plusz egy hét szobafogság járt, amit Bamba azonnal meg is kezdett. A történetekkel való elégedetlenségét hangsúlyozandó Beastie Boyst hallgatott, méghozzá olyan hangerővel, hogy alvásról szó sem lehetett... egészen addig, amíg Andy el nem kobozta a hangszóróit. Végre csend honolt a házban, és én majdnem elaludtam, amikor valaki kopogott az ajtón. Doki volt az.

– Izé... – kezdte, aztán idegesen a hátam mögé pillantott, a sötét szobába... a ház „kísértetjárta” szobájába. – Nem zavarok? Megbeszélhetnénk, hogy mit derítettem ki. Tudod, a házról. Meg azokról, akik meghaltak itt.

– Meghaltak? Miért, többen voltak?

– Hát persze – bólintott doki. – Meglepően sok dokumentum foglalkozik a házban elkövetett bűnökkel, amelyek között többféle gyilkosság is akadt. Mivel fogadóról van szó, számos meggazdagodott aranyásó szállt meg itt, hazafelé tartva északról. Sokukat álmukban ölték meg, az aranyat pedig elrejtették. Egyes források szerint a tettes a létesítmény tulajdonosa lehetett, valószínűbb azonban, hogy egyes szállóvendégek...

Attól félttem, kiderül, Jesse is így halt meg. Hirtelen egyáltalán nem akartam tudni, mi okozhatta a halálát, különösen akkor nem, ha itt lebzsel valahol a közelben, és hallgatózik, ezért így szóltam:

– Figyelj, Dok... vagyis Dave. Még mindig elég fáradt vagyok az időeltolódás miatt, úgyhogy aludnom kellene. Nem beszélhetnénk ezt meg holnap a suliban? Ebédeljünk együtt, és akkor mindent elmondhatsz.

Erre óriásira tágult a szeme:

– Ez komoly? Velem akarsz ebédelni?

Rábámultam.

– Ja. Miért ne? Nem tiltja semmi, hogy a felsőbb évesek a kicsikkel ebédeljenek, vagy igen?

– Nem, nem. Csak... sohase szoktak.

– Hát én most fogok. Okés? Te fizeted az italokat, én meg a desszertet.

– Szuper! – lelkesedett Doki, és olyan arccal sétált vissza a szobájába, mintha most ajánlottam volna fel a neki Anglia trónját.

Már majdnem leragadt a szemem, amikor újra kopogtattak. Ezúttal Szundi állt az ajtóban, és ez egyszer sokkal éberebbnek tűnt nálam.

– Ide figyelj – kezdett bele. – Miattam nyugodtan elviheted a kocsit esténként, de a kulcsot tedd vissza a tartóra, rendben?

Rábámultam.

– Nem vittem el a kocsidat éjszaka, Szun... vagyis Jake.

– Nem érdekes. A lényeg, hogy tedd vissza a kulcsot a helyére. És az sem lenne baj, ha hébe-hóba tankolnál.

Jó lassan válaszoltam, hogy felfogja.

– Nem vittem el a kocsidat éjszaka, Jake.

– Miattam azt csinálsz, amit akarsz – folytatta. – Nem mintha rajonganék a szektákért, de a te életed, azt csinálsz vele, amit akarsz. Csak tedd vissza a kulcsot a helyére.

Leesett, hogy semmi értelme a vitának.

– Oké, visszateszem – jelentettem ki, és becsuktam az ajtót.

Ezután végre aludtam néhány jól megérdemelt órácskát. Azt persze nem mondom, hogy frissen, fiatalosan ébredtem – éveket bírtam volna aludni –, de legalább egy kicsit összeszedtem magam.

Egy kis szellemhátsó-rúgdosásra legalábbis készen álltam.

Már korábban összepakoltam mindent, amire majd szükségem lehet. A hátizsákomat gyertyákkal, ecsetekkel, meg a brazil ördögűzés egyéb válogatott kellékeivel tömtem meg, többek között egy műanyag edénybe töltött csirkevérrrel, amit még a hentesnél vettem, ahová Adammal vittem el magam, mielőtt hazahozott volna. Készen álltam. Már csak a garbómat kellett magamra kapnom, és ott sem voltam.

Vagyis ott sem lettem volna, ha Jesse nem bukkan fel pont akkor, amikor leugrom a terasz tetejéről.

– Na jó – kezdtem bele kiegyenesedve. Megfájdult a lábam, pedig nem is volt olyan kemény a föld. – Tisztázzunk valamit az elején. Az iskola közelébe sem mész ma éjjel, világos? Ha nem fogadsz szót, nagyon, nagyon meg fogod bánni.

Jesse az egyik hatalmas fenyőfának támaszkodva állt, a mellkasa előtt összefont karral, és úgy méregetett, mintha valami érdekes mutatóványra készülne.

– Komolyan mondom. Rossz éjszakájuk lesz ma a kísérteteknek. Rémes éjszakájuk. Úgyhogy én a helyedben meglapulnék.

Észrevettem, hogy mosolyog. Nem volt olyan erős a holdfény, mint előző éjszaka, de azt tisztán láttam, hogy az a kis gödröcske a szája sarkában nem lefelé görbül, hanem felfelé.

– Suzannah – szólalt meg –, mit forgatsz a fejedben?

– Semmit. – A garázsba masíroztam, és előrángattam a tízsebességes bicajt. – Csak elintéztek pár dolgot.

Jesse felém sétált, én meg a fejembe húztam a biciklisszakot. – Heatherrel? – kérdezte könnyedén.

– Aha. Vele. Tudom, hogy legutóbb kicsúsztak a kezemből a dolgok, de most máshogy lesz.

– Egész pontosan hogyan?

Átlendítettem a lábamat azon az ostoba vázon, amit a férfi biciklikre szerelnek, és megragadtam a kormánykereket.

– Na jó. Nem dumálok mellé. Ördögüzést fogok végrehajtani.

A jobb keze egy pillanat alatt a kormánykeréken volt.

– *Mit?* – kérdezte hitetlenkedve. A hangjában nyoma sem volt az előbbi jókedvnek.

Nyeltem egy nagyot. Oké, oké, egyáltalán nem voltam olyan magabiztos, mint amilyennek mutattam magam. Az az igazság, hogy tetőtől talpig remegtem. De nem volt más választásom. Meg kellett állítanom Heathert, még mielőtt valaki más is megsérül. És igen örültem volna, ha az erőfeszítéseimet legalább egy icipicit értékelik!

– Nem segíthetsz – közöltem mereven. – Nem mehetsz le ma este, Jesse, mert akkor téged is elűzlek.

– Neked elment az eszed – válaszolt ugyanolyan mereven, mint én.

– Valószínűleg – bólintottam nyomorultul.

– Meg fog ölni. Csak arra vár, hogy megölhessen.

– Nem – ráztam meg a fejemet. – Nem akar megölni. Még nem. Először azokkal akar végezni, akiket szeretek. Csak aztán jövök én. – Szipogtam egyet, mert valamiért elkezdett folyni az orrom. Szerintem a hideg miatt. Nem értem, hogy bírják ezek a pálmák. 4 foknál nem lehetett több.

– De én nem engedem, érted? – folytattam. – Meg fogom állítani. Úgyhogy engedd el a bicajomat.

De ő csak megrázta a fejét. – Nem. Nem engedem. Még te sem lehetsz ilyen ostoba.

– Még én sem? – Ezzel jól belém gázolt. Ez fáj. – Kösz.

Nem is figyelt rám. – A pap tud róla, Suzannah? Megmondtad neki?

– Aha. Tudja. Izé... ott fog rám várni.

– A pap is ott lesz veled?

– Aha. Khm... khm... – reszketegen felnevettem. – Miért? Csak nem hiszed, hogy belefognék egy ilyen dologba tök egyedül? Végül is, öregem, *annyira* azért nem vagyok ostoba, még akkor sem, ha azt hiszed.

Erre elernyedte egy kicsit a bicajt szorító keze.

– Hát, ha a pap is ott lesz...

– Ott lesz, az tuti.

A szorítás megint szorossá vált, a másik kezével meg az arcom előtt hadonászott, amikor újra megszólalt:

– Hazudsz, igaz? A pap egyáltalán nem lesz ott, igazam van? Nem lesz ott, mert megsérült. Ma reggel? Gondoltam. Meghalt?

Megráztam a fejemet. Hirtelen elment a kedvem a beszélgetéstől. Úgy éreztem, valami elszorítja a torkomat. És fáj.

– Ezért vagy ilyen dühös, igazam van? – folytatta Jesse tünődve. – Hát persze. Tudhattam volna. Azért méssz oda, hogy bosszút állj azért, amit a pappal művelt.

– Na és ha igen? – robbant ki belőlem. – Megérdemli!

Erre mindkét kezével megragadta a kormányt. Méghozzá egy halott fickóhoz képest igencsak erősen. Így aztán sehová sem jutok azzal az ostoba bicajjal.

– Suzannah, ennek nem ez a módja. Nem azért kaptad ezt a különleges ajándékot, hogy ilyesmiket művelj...

– Méghogy ajándék! – Össze kellett szorítanom a fogamat, hogy ki ne törjön belőlem a nevetés. – Tényleg, tőkre igazad van, Jesse. Igen becses ajándékot kaptam. Hát tudod mit? Elegem van belőle. Rosszul vagyok tőle. És én még abban reménykedtem, hogy itt mindent újra kezdek. Azt hittem, itt minden más lesz. És tudod mit? Tényleg más itt minden. Sokkal *rosszabb!*

– Suzannah...

– szerinted mihez kezdjek, Jesse? Szeressem Heathert azért, amit művelt? Babusgassam azt a megsebzett lelkét? Sajnálom, de én erre nem vagyok képes. Lehet, hogy Dom atya igen, de én nem, ő meg most nincs szolgálatban, úgyhogy az *én* módszeremmel dolgozunk. Heathernek befellegzett, és ha jót akarsz, Jesse, az iskola közelébe sem mész!

Dühödten meglöktem a bicajt, és belekapaszkodtam a kormányba. Jesse annyira meglepődött, hogy akarata ellenére elengedte a biciklit. Egy pillanattal később már ott sem voltam, a kavicstörmelék csak úgy csikorgott, Jesse meg csak állt.

Hallottam, hogy spanyolul mondja a magáét, ahogy elfelé gördültem a kocsifelhajtón. Szerintem káromkodott. A *querida* szót mindenestre nem sikerült kivennem.

Olyan gyorsan száguldottam lefelé, hogy alig láttam valamit. A hideg szélről pataként csordogált a könnyem az arcomon, aztán hátra a hajamba. Szerencsére alig volt forgalom, úgyhogy, amikor keresztülszáguldottam a kereszteződésen, nem számított, hogy alig látok valamit. Az autók meg különben is kikerültek.

Biztos voltam benne, hogy a betörés ezúttal nem lesz egyszerű menet, mert az tuti, hogy feljavították a biztonsági rendszert az előző éjszaka miatt. Vagyis nem feljavították, hanem egyáltalán *csináltak* valamit.

Igazam is lett. A parkolóban egy rendőrkocsi állt, kikapcsolt lámpákkal. A felhúzott ablakokon csillogott a holdfény. A sofőr – szerencsétlen zöldfülű lehetett egy ilyen unalmas megbízással – zenét hallgatott, bár ahol én álltam, a bejárat előtt, ott semmit nem lehetett hallani.

Szóval máshogy kellett bejutnom. Nem nagy ügy. Belöktem a bicajt valami bokorba, és lazán körbesétáltam a sulit.

Egy viszonylag vékony tizenhat éves lány a legtöbb épületbe könnyen be tud jutni. Ráadásul én elég hajlékony is vagyok. Azt nem árurom el, hogy csináltam, mert nem akarom, hogy a sulis vezetősege megtudja – ráadásul nem tudhatom, mikor kell újra alkalmaznom a technikát. Legyen elég annyi, hogy ha véletlenül kapuépítésre adnád a fejed, a kapu alja és a föld között egy kicsinyke rést se hagyj. Mert a beton és a kapu közötti nyílás pont elég arra, hogy egy magamfajta leányzó átférjen alatta.

Alig ismertem az udvarra: teljesen más volt, mint előző este – sokkal rémisztőbb. Egyetlen reflektor sem égett, amit én nem tartottam valami egetverő biztonsági intézkedésnek. Persze az is lehet, hogy Heather műve volt az egész. A lényeg, hogy sötétben tapogatóztam, csak pár hátborzongató árnyékot tudtam kivenni. A szökőkút sem működött. A néma csendet csak a tücskök ciripelése törte meg. Szeretem a tücsköket. A tücskök a barátaink.

Heathernek nyoma sem volt. Sehol senki. Még szerencse.

Olyan csendesen, amennyire csak bírtam, a szekrényhez lopakodtam, amin Heatherrel osztoztam, aztán letérdeltem a hideg kőre, és kipakoltam a hátizsákomból.

Legelőször a gyertyákat gyűjtöttem meg, hogy lássak is valamit. Aztán az öngyújtómat – na jó, a kerti sütő gyújtóját, azt, aminek olyan hosszú fogantyúja van – az egyik gyertya alá tartottam, és egy kis viaszt csöpögtettem a földre, majd a ragacos trutyiba nyomtam a gyertyát, hogy megálljon a helyén. Ezt eljátszottam az összessel, egészen addig, amíg ki nem alakítottam egy szép nagy kört magam előtt. Aztán lehámoztam a műanyag dobozról a tetőt, amiben a csirkevért hoztam. Azt nem írom le, hogy milyen alakzatot kellett festenem a

gyertyakör közepére az ördögűzéshez. Az ember nem űz ördögöt otthon, tökmindegy, hogy hány kísértet üldözi. Ami azt illeti, ördögöt csak profik űzhetnek, olyanok, mint én. Végül is az ember nem akar a közelében csellengő ártatlan kísérteteknek ártani, nem igaz?

Ráadásul a Mecumba, a brazil vudu egyáltalán nem gyerekjáték, úgyhogy a varázsigét sem fogod megtudni. Amúgy is portugálul volt az egész. Maradjunk annyiban, hogy a csirkevérbe mártottam az ecsetet, és a megfelelő varázsigét mormolva a kör közepébe festettem a szükséges alakzatot. A hátizsákból előhúztam Heather fényképét. Csak ekkor vettem észre, hogy a tücskök abbahagyták a ciripelést.

– Hát te meg mi a francot művelsz? – hallottam egy ingerült hangot pontosan a jobb vállam mögül.

Egy szót sem szóltam. A fényképet az alakzat közepére tettem. A gyertyafény egész jól megvilágította.

Heather közelebb lépett. – Jé, az az én fényképem! Honnan szerezted?

Nem válaszoltam. Egyre csak a portugál szavakat mormoltam. Ami tökre idegesítette Heathert.

Ami azt illeti, Heathert minden felidegesítette.

– Mit csinálsz? – kérdezte még egyszer. – Milyen nyelven beszélsz? És minek az a vörös festék? – Mivel rá sem hederítettem, Heather, jó szokásához híven, elkezdett sértegetni. – Mi van, te szuka, nem hallod? – azzal meglökte a vállamat, egyáltalán nem gyengéden.

Abbahagytam a mormolást.

– Nem akarsz segíteni, Heather? Állj a kör közepére, légy szíves, a fényképed mellé.

Megrázta a fejét. Hosszú, szőke haja megcsillant a gyertyafényben.

– Gáz van? – kérdezte durván. – Betéptél, vagy mi? Nem állok sehová. Az ott... az ott vér? Vállat vontam. A keze még mindig a karomon nyugodott.

– Aha. De ne aggódj. Csak csirkevér.

– Csirkevér? – Elhúzta a száját. – Pfuj. Most viccelsz? Minek hoztad ide?

– Hogy segítek – feleltem. – Visszamenni.

Erre megfeszült az állkapcsa. A szekrényajtók remegni kezdtek. Nem nagyon, csak egy kicsit, pont annyira, hogy kiderüljön, Heather egyáltalán nem örül.

– Azt hittem, világosan megmondtam tegnap este, hogy nem megyek sehová.

– Azt mondtad, vissza akarsz menni.

– Igen. – A számmárok nagy zajjal elkezdtek pörögni. – A régi éltembe.

– Pontosan. Én meg rájöttem, hogyan lehetséges.

Az ajtók már csattogtak, annyira remegtek.

– Sehogyan – sziszegte Heather.

– De igen. Csak a gyertyák közé kell állnod, a kör közepére, a fényképed mellé.

Nem kellett többet biztatni, egy szempillantás alatt a kör közepén állt. Pontosan ott, ahol kellett.

– Biztos vagy benne, hogy működik a dolog? – kérdezte izgatottan.

– Aha. Különbösen minek szerettem volna be a gyertyákat és a vért?

– És minden olyan lesz, mint régen? Úgy értem, mielőtt meghaltam?

– Persze – bólintottam. Bűnösnek kellett volna éreznem magam, amiért hazudtam neki? Szerintem nem. Egyszerűen csak megkönnyebbültem. Az egész túl egyszerűen ment.

– Most fogd be a szád egy kicsit, hadd mondjam a varázsigét.

Boldogan engedelmeskedett. Én meg elkezdtem mormolni a szavakat.

Egyre csak mormoltam a szavakat.

Egyre csak mormoltam a szavakat.

Lassan elöntött az aggodalom, mert semmi sem történt, amikor megremegett a gyertyaláng. Pedig egy szellő sem rezdült.

– Semmi sem történik – panaszkodott Heather, de lecsendesítettem.

Újra megremegtek a lángok. Aztán Heather feje fölött, ott, ahol a kerengő mennyezetének kellett volna lenni, megjelent egy lyuk, amiben vörös, örvénylő gázszerűség gomolygott. A lyukra bámultam.

– Heather, csukd be a szemedet.

Boldogan engedelmeskedett.

– Miért? Működik a dolog?

– Aha. De még hogy!

Amire valami olyasmit válaszolt, hogy „szupi”. Nem hallottam tisztán, mert a vörös gázszerűség – ami inkább valami füstfélére hasonlított – halk, mennydörgésszerű hang kíséretében lefelé gomolygott a lyukból. Aztán a hosszú, vörös ködnyalábok lassan beburkolták Heathert. Csak ő nem vette észre, mert még mindig csukva volt a szeme.

– Mi ez a zaj? Ez már az?

A nyílás egyre szélesebbé vált a feje fölött. Néha-néha felvillant egy-egy villám. Nem látszott valami barátságos helynek. Azt azért nem állítom, hogy a pokol kapuját nyitottam meg – legalábbis remélem, hogy nem –, az azonban biztos, hogy egy másik világot. Bevallom, nem szívesen látogattam volna el oda, egy egész örökkévalóságot meg semmiképpen nem töltöttem volna ott.

– Még egy perc – próbáltam lecsillapítani, ahogy a vörös, kígyózó nyalábok egyre jobban beburkolták a nyúlánk testét –, és már otthon is vagy.

Hátrarázta azt a hosszú haját.

– Jaj, Istenem – sóhajtotta. – Már alig várom! Az első dolgom az lesz, hogy meglátogatom Bryce-t a kórházban, és bocsánatot kérek tőle. Szerinted jó ötlet, Suzie?

– Aha. – egyre gyakrabban villámlott, egyre hangosabban mennydörgött. – Nagyszerű ötlet.

– Remélem, anyám nem dobta ki a ruháimat – folytatta Heather – csak azért, mert meghaltam. Szerinted se dobta ki a ruháimat, igaz, Suzie? – Kinyitotta a szemét. – Igaz, Suzie?

– Csukd be a szemed! – ordítottam.

Persze túl későn. Észrevette, miben mesterkedem. De még hogy észrevette! Ahogy ránézett a kígyózó vörös nyalábokra, elkezdett visítani.

És nem azért, mert megijedt. De nem ám. Heather egy cseppet sem félt. Hanem dühös volt. Örülten dühös.

– Te szuka! – süvöltötte. – Nem is küldesz vissza! Egyáltalán nem is küldesz vissza! Te meg akarsz tőlem szabadulni!!!

Ezzel kilépett a körből, pont akkor, amikor a lehangosabban kezdett mennydörögni.

Ilyen egyszerűen. Csak úgy fogta magát, és kilépett a körből, mintha az egész nem lenne egy nagy ügy. Mintha egy ugróiskola egyik négyzetében állt volna. A vörös nyalábok meg, amik körbefogták a testét, szertefoszlottak. Szertefoszlottak a semmibe. Ja, igen. És a lyuk Heather feje fölött, az meg csak úgy becsukódott.

Na jó, beismerem, ettől aztán teljesen elszállt az agyam. Végül is egy csomó energiát fektettem ebbe az egészbe.

– Nem mész sehová! – mordultam rá. Odaléptem hozzá, és megragadtam. A nyakánál fogva, bármilyen szörnyen hangzik is.

– Állj szépen vissza a helyedre! – mondtam fogcsikorgatva. – Állj csak szépen vissza!

De ő egyszerűen kinevetett. A nyakát szorongattam, ő meg rajtam vigyorgott!

Az ajtók azért elkezdtek zörögni mögötte, olyan hangosan, mint még soha.

– Neked véged, Simon. Kampec. Sőt, teszek róla, hogy legyen társaságod is. Az összes béna barátodnak is vége. Meg a mostohatestvérednek is.

Még jobban megszorítottam a torkát. – Szerintem rosszul tudod. Szerintem te mész el oda, ahol már réges-régen lenned kéne, méghozzá úgy, mint egy jó, szófogadó kísértetecske.

Csak nevetett. – Hiszem, ha látom – kiáltotta, és örülten felvillant az a kék szeme.

Na jó. Ha tényleg ezt akarod...

Kapott egy baromi erős jobbegyenest. Aztán, még mielőtt magához tért volna, egy balhorgot, ha meg is érezte az ütéseket, semmi jelét nem adta. Vagyis ez így nem igaz. Biztos, hogy érezte őket, mert a szekrényajtók hirtelen kinyíltak, aztán becsukódtak. Pardon, bocsánat. Nem kinyíltak, hanem kivágódtak. Méghozzá olyan erővel, hogy az egész kerengő beleremegett.

Szó szerint. Az egész kerengő úgy hullámozott, mintha az óceán hullámain állna, nem a szilárd földön. Az íves tetőt tartó vastag fagerendák, amik majd háromszáz éve tartották szilárdan az épületet, most megremegtek a földben. Háromszáz évnyi földrengés, tűzvész és árvíz meg sem kottyant nekik, egy szurkolókórus-tag kísértete miatt viszont összeomlanak!

Én mondom, ebben a mediátorságban nincsen semmi vicces!

Aztán hirtelen azt vettem észre, hogy az ő keze szorongatja az én torkomat. Fogalmam sincs, hogyan történhetett. Biztos elvonta a figyelmemet az a sok remegés. Aminek egyáltalán nem örültem. Megragadtam a karját, és megpróbáltam a kör felé tolni. Közben a portugál varázsigéket mormoltam, és fölfelé bámultam, a remegő gerendákra. Abban reménykedtem, hogy újra megnyílik az árnyékvilágba vezető nyílás.

– Pofa be! – ordította Heather, amikor meghallotta, mit mormolok. – Fogd be a szád! Nem küldesz sehová! Én ide tartozom! Sokkal inkább, mint te!

Egyre csak mormoltam a szavakat. És toltam Heathert tovább, a kör felé.

– Mi a francot hiszel, ki vagy te? – kérdezte Heather a dühtől vöröslő arccal. Közben észrevettem, hogy egy kőoszlop fölött, amin korábban még oly békésen pihent, egy láda muskátli lebeg. – Egy nagy senki vagy és kész! Még csak két napja jársz ebbe az iskolába! Két napja! Azt hiszed, hogy csak úgy idejössz, és mindent megváltoztathatsz? Azt hiszed, hogy csak úgy elfoglalhatod a helyemet? Mit gondolsz, ki vagy te?

Kirúgtam alóla a lábát, és jó erősen megrántottam a karját, úgyhogy mindketten a kemény kőpadlóra zuhantunk. A muskátlisláda is ott landolt mellettünk, de nem azért, mert levertük, hanem azért, mert Heather rám küldte. Az utolsó pillanatban buktam le. A nehéz agyagláda a szekrényajtóknak csapódott és szétrobbant. Mindenfelé talaj-, muskátli- és agyagdarabok hullottak. Jól belemarkoltam Heather hosszú, fényes, szőke hajába. Nem volt valami sportszerű lépés a részemről, tudom. De hát a muskátli sem volt túl sportszerű tőle, nem igaz?

Felvisított és felém rúgott, ráadásul úgy tekergőzött, mint valami angolna, én meg közben a kör felé vonszoltam-taszigáltam. Észrevettem, hogy más tárgyak is a levegőbe emelkednek – ez is az ő műve volt persze. A számszarak kilöködtek az ajtókból, és felém száguldottak, mint megannyi apró repülő csészealj. Aztán egy tornádó is színre lépett, és mindent kiszippantott a nyitott szekrényekből a kerengőbe, úgyhogy tankönyvek meg füzetek repültek nekem, ráadásul négy irányból. Behúztam a nyakamat, lehajtottam a fejemet, de közben egy pillanatra sem lazítottam a szorításomon, pedig egy mértankönyv jól eltalálta a vállamat. Egyre csak a varázsigét ismételgettem, és abban reménykedtem, hogy újra megjelenik a nyílás.

– Miért csinálod ezt velem? – sikította Heather. – Miért nem bírsz békén hagyni?

– Csak. – fájt mindenem, alig kaptam levegőt, verejtékben fürödtem. Semmire sem vágytam jobban, mint arra, hogy elengedjem Heathert és hazamenjek, bemászak az ágyamba, és aludjak, legalább egymillió évig.

De nem tehettem.

Úgyhogy inkább taszítottam rajta még egyet, akkorát, hogy beesett a kör közepére. Abban a pillanatban, amikor elterült a saját fényképén, amit még ő adott Bryce-nak, újra megjelent a feje fölött a nyílás. A vörös köd most úgy beburkolta, mint egy vastag gyapjútakaró. Még egyszer nem szabadul, az biztos. Vagy legalábbis nem olyan könnyen.

A vörös ködtakaró már olyan vastagon borította, hogy nem is látszott. Hallani azonban tisztán hallottam: a sikolyai még a halottakat is felriasztották volna. Még szerencse, hogy csak

egy halott volt a környéken: Heather. Mennydörgés csattant a feje fölött. Úgy tűnt, a fekete nyílásban a feje fölött csillagok pislákolnak.

– *Miért?* – hallottam a sikolyát. – Miért csinálod ezt velem?

– Azért, mert én vagyok a mediátor.

Azán szinte egy időben két dolog történt.

A Heathert körülölelő vörös köd lassan visszafelé gomolygott a nyílásba, a lányt is magával szippantva.

Ugyanabban a pillanatban a kerengőt tartó gerendák kettétörttek, mintha öt, és nem ötven centi vastagok lettek volna.

Azán rám omlott a mennyezet.

18. fejezet

Sejtelmem sincs róla, mennyi ideig feküdtem a fadarabok és a beomlott kerengő nehéz agyagdarabjai alatt. Most, hogy visszagondolok, még az is lehet, hogy elvesztettem az eszméletemet, ha csupán néhány percre is.

Csak arra emlékszem, hogy valami éles nyomja a fejemet, aztán kinyitottam a szememet, de nem láttam mást, csak a vaksötétet, és úgy éreztem, hogy valaki fojtogat.

Egyes kísértetek kedvenc csínytevése, hogy ráülnek az áldozatok mellkasára, amikor a szerencsétlen éppen ébredszik, úgyhogy a nyomorult lélek úgy érzi, mindjárt megfullad, de fogalma sincs róla, miért. Én viszont nagyon is tudtam: átfutott az agyamon, hogy mi van akkor, ha kudarcot vallottam, Heather túlélte, és most a mellkasomon ül, hogy megkínozzon, mert bosszút akar állni azért, amit műveltem vele.

Aztán az jutott az eszembe, hogy biztos meghaltam.

Nem tudom, miért. Csak úgy eszembe jutott. Lehet, hogy tényleg így éreznek a halottak. Az elején legalábbis. Biztos Heather is ezt érezte, amikor magához tért a koporsóban: bezárva, fulladozva, rémülten és ostobán. Nem csoda, hogy végig ilyen rosszkedvű volt. Nem csoda, hogy annyira kétségbeesetten kíváncozott vissza abba a világba, amit a halála előtt ismert. Egyszerűen rettenetesen éreztem magam. Mit rettenetesen; pokolian!

Aztán megmozdítottam a kezemet – az egyetlen testrészemet, ami még mozgott –, és rájöttem, hogy egy durva és hűvös valami fekszik rajtam. Ekkor esett le, hogy mi törhetett. Beomlott a kerengő. Heather végső kétségbeesésében még használta a kinetikus erejét: meg akart büntetni, amiért megszabadultam tőle. Meg kell hagyni, kitűnő munkát végzett, mert mozdulni sem bírtam. Ott feküdtem, ki tudja, hány kiló fatörmelék és spanyol mozaiklap alatt.

Köszí, Heather. Tényleg köszíke.

Félnem kellett volna. Végül is a földhöz szögezve hevertem a vaksötétben, és mozdulni sem bírtam. De még mielőtt elöntött volna a rémület, meghallottam, hogy valaki a nevemet kiáltozza. Az jutott eszembe a legelőször, hogy biztos megőrültem. Végül is Jessen kívül senki sem tudta, hogy lejövök a suliba, neki pedig világosan megmondtam, mi lesz vele, ha véletlenül felbukkanna. Márpedig Jesse nem volt ostoba. Tudta, hogy ördögűzést tervezek. Vagy lehet, hogy mégis lejött? Lehet, hogy már nem is fenyegette veszély? Fogalmam sem volt róla. Na és mi van, ha véletlenül belép a körbe vagy belelép a csirkevérbe, és őt is magába szippantja az a sötét árnyékvilág, ami Heathert is elnyelt?

Most aztán tényleg elöntött a rémület.

– Jesse! – ordítottam, és a rám nehezedő fagerendát püföltem, de annyira, hogy egy csomó por meg szilánk hullott az arcomba. – Menj innen! – sikoltottam. A portól öklendeznem kellett, de nem érdekelt az sem. – Menj vissza! Itt veszélyben vagy!

Aztán a mellkasomra nehezedő súly hirtelen eltűnt, és végre láttam is valamit. A fölöttem feszülő éjszakai égboltot csillagok pettyezték. Hirtelen feltűnt egy csillagok keretezte, aggódó arc.

– Megtaláltam! – kiáltotta Doki elcsukló hangon. – Jake, megtaláltam!

Még egy arc csatlakozott az elsőhöz, de ezt a változatosság kedvéért nem csillagok, hanem lenőtt, szőke haj keretezte.

– Úristen! – dadogta Szundi, amint megpillantott. – Jól vagy, Suze?

Kábán bólintottam.

– Segítség felállni – nyögtem ki.

Leszedték rólam a nagyobb gerendadarabokat, aztán Szundi utasítására átkaroltam a nyakát, David pedig megragadta a derekamat. Ők ketten húztak, én meg fölfelé nyomtam magamat, így aztán sikerült kikecmeregnem a törmelék alól.

Pár pillanatig csak ültünk a sötétben az emelvénynek támaszkodva, amin Junipero Serra lefejezett szobra állt. Csak ültünk lihegve, és az iskola romjait bámultuk. Na jó, most enyhén

túloztam, mert az iskola nagy része azért még állt. Sőt a kerengő nagy része is. Csak a Heather szekrénye meg a Mr. Walden osztálya előtti rész omlott be.. a nagy farakás szépen eltakarta esti ténykedésem nyomait, többek között a gyertyákat is, amik ezek szerint kialudtak. Heathernek nyoma veszett. Tökéletes némaság uralkodott, csak a lélegzetünket hallottam. Meg a tücskök ciripelését.

Ezért voltam biztos benne, hogy tényleg megszabadultam Heathertől. A tücskök újra elkezdtek ciripelni!

– Úristen – nyögte Szundi, még mindig lihegve. – Biztos, hogy nincs semmi bajod, Suze?

Feléje fordultam, és vettem rá egy pillantást. Nem volt rajta más, csak egy farmer meg a meztelen felsőtestén egy sietősen magára kapott dzseki. Szundinak, nyugtáztam magamban, ugyanolyan bordás a hasizma, mint Jessenek.

Hogy lehet az, kérdem én, hogy csaknem megfulladtam, néhány perccel később pedig a hátamat egy falnak támasztva a mostohatesóm hasizmain jár az eszem?

– Nincs – válaszoltam hangosan, és hátraráztam a hajamat a szememből. – Jól vagyok. Csak egy kicsit nyomott. De semmim sem tört el.

– Szerintem be kéne vinni a kórházba egy kivizsgálásra. – Davidnek még mindig remegett a hangja. – Szerinted nem kéne bevinni a kórházba egy kivizsgálásra, Jake?

– Nem – ráztam meg a fejemet. – Kórház kizárva.

– De az is lehet, hogy agyrázkódásod van! – világosított fel David. – Vagy megrepedt a koponyád. Lehet, hogy alvás közben kómába esel, és soha többet nem ébredsz fel! Legalább meg kéne röntgeneztetned magad! Persze egy MRI sem ártana...

– Ki van zárva. – Beletöröltem a kezemet a nadrágomba, és feltápászkodtam. Elég rozogának éreztem magam, de legalább egyben voltam. – Gyerünk, tűnjünk innen, mielőtt valaki megjelenik. Tuti, hogy meghallották ezt a lármát. – Arrafelé intettem a fejemmel, ahol az apácák meg a papok laktak. Pár ablakban kigyúltak a fények. – Nem akarom, hogy bajba kerüljetek miattam.

– Jókor mondd – mordult rám Szundi, és felállt. – Előbb is eszedbe juthatott volna, nem? Például akkor, amikor megléptél otthonról...

Úgy hagytuk el a terepet, ahogy bejutottunk. David, hozzám hasonlóan, a kapu alatt csúszott át, aztán kinyitotta, és kiengedte Szundit. Olyan csendesen óvakodtunk kifelé, amennyire csak tudtunk, aztán a Ramblerhez siettünk, amit Szundi előrelátóan egy árnyékos helyen hagyott, ahol a rendőrautóból nem lehetett látni. A zsarú még mindig ott ücsörgött, ahol korábban. Fogalma sem volt róla, hogy pár méterrel odébb mi történt. Mégsem akartam megkockáztatni, hogy észrevegyen, amikor elsurranok mellette a biciklimért, úgyhogy inkább hagytam a fenébe. Abban reménykedtem, hogy nem fogják megtalálni, amíg vissza nem jövök érte.

Jake, az én új bátyám egész úton hazafelé prédikált. Meg volt róla győződve, hogy szektát alapítani mentem le az éjszaka közepén a suliba. Nem viccelek. Tisztára felháborította a dolog. Kíváncsi volt, mit gondolok az olyan „barátokról”, akik ott hagyják az embert egy csomó cserép meg gerenda alatt meghalni. Aztán közölte, ha annyira unatkozom vagy izgalomra vágyom, menjek szörfözni inkább, mert, idézem, „ha be akarod törni a fejed, azt éppen hullámlovaglás közben is megteheted, haver”.

Megpróbáltam olyan méltóságteljesen hallgatni a szövegét, amennyire csak bírtam. Az igazi okot végül is nem mondhattam meg neki, nincs igazam? Csak egyszer szakítottam félbe Jake aprócska szektaellenes beszédét, mert arra azért kíváncsi voltam, mi a fenéért jöttek le ők ketten utánam.

– Fogalmam sincs róla – vont a vállát Jake, amint behajtott a kocsifeljáróra. – Éppen húztam a lóbórt, amikor David hirtelen rám ugrott, és nem hagyott békén, csak azt hajtogatta, hogy le kell mennünk érted a suliba, hogy megkeressünk téged. Tényleg, honnan tudad, hogy lent van, Dave?

David arca természetellenesen fehérén világított a holdfényben.

– Nem tudom – felelte csendesen. – Valahogy megéreztem.

Megfordultam és élesen rápillantottam, de ő nem nézett a szemembe.

Ez a srác tudja, gondoltam magamban.

De valahogy túl fáradt voltam akkor az egészhez. Besurrantunk a házba. Nagy megkönnyebbülésünkre csak Max ébredt fel, amikor bevonultunk. Lelkesen csóválta a farkát, és jól körbenyalt bennünket, miközben a szobáink felé igyekeztünk. Mielőtt eltűntem volna az enyémben, még egyszer Davidre pillantottam, nincs-e valami közlendője, de nem volt. Belépett a szobába, aztán behúzta maga után az ajtót. Szegény, rémült kisfiú. Fájt a szívem érte.

De nem sokáig. Annyira fáradt voltam, hogy csak az ágy járt az eszemben – még Jesse sem érdekelt. Majd reggel, mondogattam magamnak, ahogy lehámoztam magamról a koszos gönceimet. Majd reggel beszélek vele.

Hát persze, hogy nem tettem. Amikor felébredtem, valami furcsa fény ömlött be az ablakon. Aztán felemeltem a fejemet is, az órára pillantottam, és azonnal kiderült, miért. A mutató két órát mutatott. A reggeli köd régen felszívódott, a nap olyan fényesen sütött, mintha legalábbis július lenne, és nem január.

– Hahó, álomszuszék!

Vettem egy pillantást az ajtóra is. Andy a keretnek támaszkodva álldogált, a mellkasán összefonott kézzel. Vigyorgott, amit úgy értelmeztem, hogy nincs nagy bak. De akkor mi a fenét csinálok délután két órakor az ágyban, hétköznap?

– Jobban érzed magad? – kérdezte Andy.

Kitakaróztam egy kicsit. Rosszul kéne lennem? Hát azt nem lesz nehéz megjátszani. Úgy éreztem magam, mintha legalább egy tonna téglát ejtettek volna a fejemre.

Szerintem nem is túloztam akkorát.

– Hát, nem igazán.

– Hozok egy aszpirint. Biztos most jött ki rajtad az időeltolódás. Nem tudunk felébreszteni reggel, ezért úgy határoztunk, hogy hagyunk aludni. Anyád meghagyta nekem, mondjam meg, nagyon sajnálja, de muszáj dolgoznia. Úgyhogy én vagyok a betegápoló.

Megpróbáltam felülni, de nem nagyon ment, az összes izmomba belehasított a fájdalom. Hátraráztam a hajamat a szememből, és Andyre pillantottam.

– Nem kellett volna miattam itthon maradnod – közöltem vele.

Megvonta a vállát.

– Ugyan... semmiség az egész. Alig váltottunk pár szót, amióta megérkezted. Gondoltam, bepótoljuk. Készítsek valami ebédet?

Abban a pillanatban, ahogy kiejtette az ebéd szót, megkordult a gyomrom. Az éhhalál szélén álltam.

Andy persze meghallotta, de csak mosolygott.

– Gond egy szál se. Öltözz fel, aztán gyere le. A teraszon eszünk. Gyönyörű idő van kint.

Erőt vettem magamon, és kikecmeregtem az ágyból. Pizsamában voltam, és egyáltalán nem volt kedvem felöltözni. Inkább felvettem egy pár zoknit, magamra húztam a fürdőköpenyemet, és megmostam a fogamat, aztán odaálltam az ablakba, s csak bámultam kifelé, és közben megpróbáltam kibontani a hajamat. A templom vörös kupolája csak úgy csillogott a napfényben. Mögötte ott tündökölt az óceán. Innen fönről egyáltalán nem látszott, micsoda pusztítás színhelye volt az iskola előző éjjel.

Pár perc múlva ínycsiklandó illat kigyózott lefelé. Andy melegszendvicset készített. Kitéssékelt a konyhából a hátsó teraszra, amit ő épített a házhoz. Ragyogóan sütött a nap. Elnyúltam az egyik napozóágyon, és úgy tettem egy pillanatra, mintha valami filmszínész lennék.

Aztán megjelent Andy a szendvicsekkel meg egy nagy adag citromlével, én meg az asztalhoz lejtettem, leültem a zöld napernyő alá, és belemerültem az evésbe. Egy nem New York-ihoz képest Andy csúcs melegszenyőt ütött össze.

Aztán persze engem is megpróbált „megfőzni”... Legalább egy fél órán keresztül „puhított”... de szerencsére nem az előző éjszakáról kérdezgetett. A legnagyobb megdöbbenésemre sem Dokinak, sem Szundinak nem járt el a szája. Andynek lövése sem volt arról, ami a suliban történt. Csak arra volt kíváncsi, tetszik-e az új iskola, meg hogy boldog vagyok-e, meg ilyesmik...

Azért valami érdekes is kiszaladt a száján. Amikor arról kérdezgetett, szeretem-e Kaliforniát, meg hogy tényleg annyira más-e, mint New York – naná! –, egyszer csak megjegyezte: „hát, úgy látszik, átaludtad az elő földrengésedet”.

Majdnem a torkomon akadt a falat.

– Hogy mi?

– Az első földrengésedet. Tegnap éjjel történt, kettő körül. Nem volt nagy, olyan négyes erősségű lehetett, de *engem* azért felébresztett. Szerencsére nem esett nagy kár, csak lent, az iskolában, ami nem is csoda. Beomlott a kerengő. Ami, gondolom, nem lepte meg őket. Már évek óta mondogatom, hogy azt a gerendát ki kellene cserélni. Hiszen majdnem olyan öreg, mint maga az iskola. Nem tarthatott örökké.

A következő falatot óvatosabban nyeltem le. Nem semmi! Heather búcsúzóul jó nagyot döngethetett, ha az egész völgy hallotta, sőt még itt a hegyekben is érezték.

De ez még mindig nem magyarázat arra, vajon honnan tudta David, hogy az iskolában vagyok.

Felmentem a szobámba. Az ablakfülkében ücsörögtem egy ostoba divatlapot lapozgatva, és azon tűnődtem, hová tűnhetett Jesse, meg hogy vajon meddig kell rá várnom, hogy felbukkanjon és előadja a legújabb prédikációját, és hogy szólít-e majd megint úgy, hogy *querida*, amikor a fiúk hazaértek a suliból. Bamba eldübörgött a szobám előtt – még mindig engem hibáztatott a szobafogság miatt –, Szundi viszont bekukkantott, végigmért, látta, hogy nincs semmi bajom, és a fejét rázva szó nélkül távozott. Csak David kopogott, és amikor kiszóltam, hogy „Szabad!”, szégyenlősen belépett.

– Hahó! – szólalt meg. – Elhoztam a leckédet. Mr. Walden küldte. Azt kérdezteti, hogy jobban vagy-e már.

– Aha. Köszí, David. Rakd csak le az ágyra.

Letette, aztán csak álldogált tovább, a baldachint bámulva. Rájöttem, hogy beszélgetni akar. Úgy döntöttem, hagyom, hadd mondja el, mi nyomja a szívét, de én semmit nem mesélek neki.

– Cee Cee is üdvözl. Meg az a másik srác. Adam McTravish.

– Rendes tőlük – mondtam kurtán.

Aztán csak vártam. Nem hiába.

– Képzeld, mindenki arról beszél! – tört ki belőle.

– Miről?

– Hát a földrengésről! Meg arról, hogy a suli biztos egy olyan törésvonal fölött áll, amiről eddig senki sem tudott, mert úgy látszik, hogy az epicentrum... szóval hogy az epicentrum pont Mr. Walden terme mellett volt.

– Húha – jelentettem ki, és lapoztam egyet a magazinban.

– Nekem sosem fogod elmondani, igaz?

Nem néztem rá.

– Mit nem mondok el?

– Hát hogy mi folyik itt. Meg hogy miért voltál a suliban az éjszaka közepén. És hogy miért omlott össze a kerengő.

– Jobb, ha nem tudod – feleltem még egyet lapozva. – Hidd el.

– De nem arról van szó, amit Jake mondott, igaz? Nincs semmi közöd a szektákhoz, igaz?

– Nincs – hagytam rá.

Aztán mégis ránéztem. Az ablakon betűző nap megcsillant a bőrén. Ez a kisfiú – ez a vörös hajú, elálló fülű kisfiú – megmentette az életemet. Tartozom neki egy magyarázattal.

– Én is láttam, tudod – jelentette ki hirtelen.

– Mit?

– Hát azt. A kísértetet.

Falféhr arccal, mereven bámult rám. Túl komolynak tűnt ahhoz képest, hogy csak tizenkét éves volt.

– Milyen kísértetet?

– Azt, amelyik itt lakik. Ebben a szobában. – Körbenézett, mintha arra számítana, hogy Jesse ott lebeg a napfényes szoba egyik sarkában. – Múlt éjjel megjelent nekem. Esküszöm. Felébresztett, és megmondta, hogy hol vagy. Azért tudtam, hogy bajban vagy. Mert a kísértet megmondta.

Tátott szájjal bámultam rá. *Jesse? Jesse* mondta meg neki? *Jesse* ébresztette fel?

– Nem hagyott békén – folytatta David remegő hangon. – Állandóan... hozzám ért. A vállamhoz. Hideg volt és világított. Hideg, világító valami volt, a fejemben egy hang meg egyfolytában azt mondogatta, muszáj lemennem az iskolába, hogy segítsek neked. Nem hazudok, Suze. Esküszöm, hogy tényleg így történt.

– Tudom – feleltem, és becsuktam a magazint. – Hiszek neked, David.

Tovább akart esküdni, hogy minden szava igaz, de amikor meghallotta, hogy elhiszem, amit mond, egy szót sem bírt kinyögni. Csak annyit mondott csodálkozva: – Komolyan?

– Komolyan – bólintottam. – Múlt éjjel nem tudtam megköszönni, amit értem tétted, de most igen. Kösz, David. Te és Jake megmentettétek az életemet.

Megremegett. Annyira remegett, hogy le kellett ülnie az ágyamra, különben összecsuklott volna.

– Szóval... szóval igaz. Szóval tényleg egy... egy kísértet volt?

– Tényleg az volt.

Ezt meg kellett rágnia.

– És miért mentél le a suliba?

– Hosszú – mondtam. – De becsszavamra mondom, a szektákhoz semmi köze.

Pislantott egyet.

– És a... a kísértethez van valami köze?

– Ahhoz nem, amit te is láttál. Egy másikhoz viszont igen.

Megmozdult a szája, de szerintem észre sem vette, hogy megszólalt. Csak egy öntudatlan csodálkozás szakadt ki belőle.

– Szóval nem csak egy létezik?

– Nem bizony.

Tovább bámult rám csodálkozva.

– És te... te mindet látod?

– David, erről tényleg nem szeretnék beszélni...

– Azzal is találkoztál, amelyik tegnap éjjel felébresztett?

– Azzal is.

– Tudod, hogy kicsoda? Úgy értem, tudod, hogyan halt meg?

Megráztam a fejemet.

– Nem. Azt ígérted, kiderítéd nekem, vagy már elfelejtetted?

Felragyogott az arca.

– Ja, persze! Tisztára kiment a fejből! Pedig tegnap átnéztem pár könyvet... várj egy percet, ne mozdulj!

Döbbenetét feledve kirohant a szobából. Egy tapodtat sem mozdultam, pontosan úgy, ahogy mondta. Azon morfondíroztam, vajon Jesse a közelben van-e, és hallja-e, miről beszélünk. Szerintem nem ártana.

David egy szempillantás alatt visszatért egy csomó poros, hatalmas könyvvel a kezében. Elég ósdinak látszottak, és amikor a fiú leült mellém az ágyra aztán elkezdte őket lapozni, kiderült, hogy tényleg ősrégiek. Mindegyik 1910 előtt jelent meg, az egyik például 1849-ben!

– Nézd – mondta David egy óriási, bőrkötésű kiadványt, az *Én Montereym* címűt nézegetve. A szerző Harold Clemmings ezredes volt. Elég unalmas fickó lehetett. Még szerencse, hogy a képek feldobták egy kicsit a könyvet, bár igaz, csak fekete-fehérek voltak.

– Nézd – szólalt meg David újra, és egy reprodukcióra mutatott, ami az otthonunkat ábrázolta. A házra persze alig lehetett ráismerni, nem volt se terasz, se parkoló. És a fák is sokkal kisebbnek tűntek. – Látod? Így nézett ki a ház, amikor szállodának használták. Vagyis fogadónak, mert akkor így hívták. Itt az áll, hogy elég rossz híre volt, mert egy csomó embert megöltek. Clemmings ezredes az összes gyilkosságot részletesen bemutatja. Lehet, hogy a tegnapi kísértettel is ez történt? Lehet, hogy ő is itt halt meg?

– Hát, több mint valószínű – bólintottam.

David belekezdett. Gyorsan és okosan olvasta Clemmings ezredes elbeszélését azokról, akik a „Hegyi Házban” – így hívta a fogadót – haltak meg. Ráadásul egyetlen hosszú, régies szónál sem botlott meg a nyelve.

De egyik áldozatot sem hívták Jessenek. Egyik áldozatra sem hasonlított, a legkevésbé sem. Amikor David végzett, reménykedve nézett rám.

– Lehet, hogy annak a kínai mosodásnak a szelleme – próbálkozott. – Tudod, akit azért lőttek le, mert nem mosta elég tisztára annak a ficsúrnak az ingét.

Megráztam a fejemet.

– Nem. A mi kísértetük nem kínai.

– Értem. – Újra belenézett a könyvbe. – Na és mit szölsz ehhez a férfihoz? Akit a rabszolgái tettek el láb alól?

– Ki van zárva. Csak 150 centi magas volt.

– Na és ez? A dán, aki miután csalt a kártyán, nyomtalanul eltűnt?

– Nem is dán a mi emberünk – sóhajtottam fel.

David összeszorította az ajkát. – Hát akkor honnan jött?

Megráztam a fejemet.

– Fogalmam sincs róla. Spanyol vér is van benne, az biztos... És... – Nem akartam részletezni a dolgot pont a szobámban, ahol Jesse is hallhatja. Mármint a véleményemet a szénfekete szeméről meg a hosszú barna ujjairól.

Úgy értem, nem akartam, hogy azt higgye, tetszik nekem, meg ilyesmi.

Aztán egyszer csak eszembe jutott a zsebkendő. Persze másnap reggelre, mire felébredtem, miután kimostam belőle a véretem, nyomtalanul eltűnt, de a rövidítésre tisztán emlékeztem. MDS. Ezt közöltem Daviddal is.

– Nem ismerősek véletlenül ezek a kezdőbetűk?

Gondolkodott egy pillanatig, aztán becsukta Clemmings ezredes könyvét, és kinyitott egy másikat. Egy sokkal öregebbet és piszkosabbat. Olyan régi volt, hogy a cím is lekopott a gerincről. Amikor azonban David kinyitotta, megláttam a címoldalt: *Élet Észak-Kaliforniában, 1800-1850.*

David végigfutott ujjaival hátul a névmutatóban, aztán megszólalt: – A-háá!

– Mi az, hogy aháá? – kérdeztem.

– Aháá! Gondoltam – magyarázta. Az utolsó oldalak egyikéhez lapozott. – Tessék. Tudtam. Itt van róla egy kép – ezzel átnyújtotta a könyvet. A képet egy papír zsebkendő takarta.

– Hát ez meg mi? Egy papírzsepi van a könyvben!

– Nem zsebkendő, hanem szövetdarab. Ez védi a képet. Emeld fel.

Felemeltem. A fényes papíron egy festmény fekete-fehér másolata tűnt elő. Egy nő portréja. A portré alatt az alábbi szavak álltak: *Maria de Silva Diego, 1830-1916*.

Tátva maradt a szám. *MDS!* Maria de Silva!

Olyan típusnak tűnt, aki zsebkendőket dugaszol a dekoltázsába. Fodros fehér ruhát viselt – a fekete-fehér képen legalábbis fehérnek látszott –, fényes fekete haja csigákba rendezve keretezte az arcát, a nyakában egy drágának látszó, hatalmas, régi medál függött aranyláncon. Gyönyörű, büszke nő bámult rám a képről, gőgös arckifejezéssel.

Davidre néztem.

– Ki ez a nő? – kérdeztem.

– Ó, senki, csak a korszak legnépszerűbb hölgye Kaliforniában. – elvette tőlem a könyvet, és belelapozott. – Abban az időben majdnem egész Salinast az apja, Ricardo de Silva birtokolta. Maria volt az egyetlen gyermeke. Szép örökség várt rá. Persze nem ezért akarták elvenni. Vagyis nem *csak* ezért. Abban az időben a hozzá hasonló lányokra mondták azt, hogy gyönyörű.

– De hát ő tényleg nagyon szép! – szólaltam meg.

David furcsa kis mosolyt vetett rám.

– Aha. Biztos.

– Nem viccelek. Komolyan nagyon szép.

Rájött, hogy komolyan beszélek, de csak megvonta a vállát.

– Mindegy. Szóval az apja azt akarta, hogy egy gazdag földbirtokoshoz menjen feleségül – mellesleg az unokatestvéréhez, aki örülten szerelmes volt belé –, de ő egy másik fickóra bukott, egy Diego nevűre. – Belenézett a könyvbe. – Felix Diego. Rosszarcú pasi. Egy rabszolga-kereskedő. Legalábbis ezzel foglalkozott, mielőtt Kaliforniába jött aranyat ásni. De Maria apja ellenezte a rabszolgaságot és utálta az aranyásókat. Úgyhogy Maria és az apja jól összevesztek azon, hogy a lány kihez menjen férjhez, az unokatestvéréhez vagy az aranyásóhoz. Végül az apa kijelentette, ha az aranyásót választja, kitagadja az örökségből. Amire Maria nem tudott mit mondani, mert a pénzt nagyon szerette. Legalább hatvan ruhája volt, képzeld, pedig akkoriban a legtöbb asszonynak csak kettő lehetett, egy a munkához, egy meg a templomba...

– Szóval mi történt végül? – vágtam közbe. Nem érdekelt, hány ruhában páváskodott a nő. Arra voltam kíváncsi, mi köze ehhez az egészhez Jessenek.

– Ja, igen – David újra belenézett a könyvbe. – Az a legmulatságosabb az egészben, hogy a végén mégis Maria járt jól.

– Hogyhogy?

– Hát azért, mert a rokon nem ment el az esküvőre.

Pislogtam egyet.

– Nem ment el? Mi az, hogy nem ment el az esküvőre?

– Ahogy mondom. Egyszerűen nem jelent meg. Senki sem tudja, mi történt vele. Az esküvő előtt pár nappal elindult a birtokáról, hogy időben odaérjen, és egyszerűen eltűnt. Senki sem hallott róla többet. Kész. Vége. Csapó.

– Na és... – tudtam, hogy mi lesz a válasz, de egyszerűen meg kellett kérdeznem. – Na és mi lett Mariával?

– Hát hozzáment az aranyásó-rabszolga-kereskedőhöz. Persze nem rögtön. Vártak egy kicsit. Tudod, akkoriban az ilyen dolgokra szigorú szabályok vonatkoztak. Maria apja akkorát csalódott a rokonban, amiért olyan megbízhatatlan, hogy ráhagyta a lányára, csináljon, amit akar, és legyen átkozott. Maria úgy is tett. De az átok nem fogott rajta. Tizenegy gyereke született, neki meg az aranyásónak, és miután az apja meghalt, átvették a birtokot, és ők igazgatták, méghozzá nem is rosszul...

Felemeltem a kezemet.

– Várj egy kicsit. Hogy hívták az unokatesót?

David újra belenézett a könyvbe.

– Hektor.

– *Hektor?*

– Aha. – Újabb pillantás a könyvbe. – De az anyukája csak Jessenek szólította.

Amikor felnézett rám, valami furcsát láthatott az arcomon, mert halkán csak ennyit mondott:

– Ő az?

– Igen. Ő a mi kísértetünk.

19. fejezet

Pár perccel később megszörrent a telefon. Bamba felüvöltött, hogy engem keresnek. Felvettem a kagylót. A vonal másik végén Cee Cee szirénázott.

– Nos, alelnök asszony? – búgta sejtelmesen. – Alelnök asszony, kívánja kommentálni a választásokat?

– Nem kívánom. Különben miért szólítasz alelnök asszonynak?

– Azért, mert megnyerted a választást! – A háttérből Adam üdvrivalgása hallatszott. – Gratula!

– Milyen választást? – kérdeztem zavartan.

– hát az alelnököt! – válaszolt Cee Cee mérgesen. – Lökött!

– Már hogy nyerhettem volna meg, amikor ott sem voltam?

– Az nem számít. Az osztály kétharmada így is rád szavazott.

– Az osztály *kétharmada*? – Na jó, elismerem, ez megrázott. – Na de Cee Cee... Mi a fenéért szavaztak pont *rám*? Amikor nem is *ismernek*? Még csak két napja vagyok itt!

– Most mit mondjak erre? Egy született vezéregyéniségbe vetették a bizalmukat.

– Na de...

– Persze az sem ártott, hogy New Yorkból jöttél, és errefelé az emberek mindentől hasra esnek, aminek a legkisebb köze van New Yorkhoz.

– De hát...

– Azon kívül állati gyorsan beszélsz.

– Tényleg?

– Aha. Amitől baromi okosnak tűnsz. Úgy értem, szerintem tényleg az vagy, de annak is látszol, mert állati gyorsan beszélsz. És állandóan feketeében jársz, ami irtóra menő.

– De én...

– Ja, igen, majd elfelejtettem. Ráadásul Bryce életét is megmentetted. Az ilyesmit szeretik errefelé a népek.

A Junipero Serra Katolikus Középiskola másodéveseinek kétharmada a húsvéti nyuszt is megválasztaná, ha valaki rá bírná venni, hogy induljon, gondoltam magamban, de hangosan csak ennyit mondtam.

– Hát... klassz.

– Klassz? – visszhangozta Cee Cee döbenten – *Klassz?* Csak annyi telik tőled, hogy *klassz?* Van fogalmad róla, milyen jól fogjuk érezni magunkat most, hogy végre rátettük a kezünket arra a pénzre? Hogy micsoda menő dolgokra leszünk képesek?

– Hát ez tényleg... óriási.

– Óriási? Suze, ez baromira fantasztikus! Baromira fantasztikus félévünk lesz! Annyira büszke vagyok rád!

Egy kicsit nyomottan tettem le a kagylót. Végül is nem mindennapi dolog úgy választani meg alelnöknek az embert, hogy még egy hete sem ismerik.

Alig tettem le a kagylót, a telefon újra megszörrent. A női hangot, aki Suze Simonnal akart beszélni, ezúttal nem ismertem meg.

– Itt Suze beszél – mondtam, mire Kelly Prescott visitott a fülembé.

– Te vagy a nyerő! – kiáltotta. – Hallottad, mi történt? Nem is vagy feldobva? Baró évünk lesz, nem igaz?

Aha. Baró. Hát persze. Higgadtan megszólaltam.

– Én is alig várom, hogy együtt dolgozzunk, Kelly.

– Figyelj – váltott át Kelly hirtelen komolyra. – Össze kell jönnünk, méghozzá mihamarabb, hogy kiválasszuk a zenét.

– Milyen zenét?

– Hát a bálhoz. – Hallottam, hogy a naptárát lapozgatja. – A DJ-vel már egyeztettem. Átküldte a számok listáját, már csak ki kell választanunk, hogy mit játsszon. Mit szólnál a holnap estéhez? Ja, különben mi bajod? Nem voltál ma iskolában. Remélem, nem fertőző!

– Nem, nem az. Figyelj, Kelly, ezzel a bállal kapcsolatban... Nem is tudom... Szerintem poénosabb lenne, ha a pénzt inkább egy... egy barbecue-partira költenénk a tengerparton.

Tökéletesen kifejezéstelen hangon szólalt meg:

– Egy tengerparti barbecue-ra...

– Röplabdázhatnánk, meg lehetne tűzijáték is, meg ilyesmik... A telefon zsinórját csavargattam. – Persze csak Heather búcsúztatása után.

– Heather *mije* után?

– Hát a búcsúztatása után. Gondolom, a bálra már úgyis lefoglaltad a Carmel Fogadót, nincs igazam? Szerintem bál helyett inkább Heathert kéne elbúcsúztatni. Ő is így akarná.

A hangja még mindig kifejezéstelen volt.

– Nem is ismerted Heathert.

– Az igaz. De azt hiszem, tudom, miféle lány lehetett. És szerintem pont egy ilyen búcsúztatásra vágyna a Carmel Fogadóban.

Kelly egy szót sem szólt. Átfutott az agyamon, hogy esetleg nem tetszik neki a javaslatom, de hát mit tehetett volna? Végül is én voltam az alelnök. Nem árthatott nekem, hacsak úgy nem, hogy kirúgat a suliból.

– Kelly? – Még mindig nem válaszolt, úgyhogy beszéltem helyette én. – Figyelj, Kelly, ne izgasd fel magad. Majd megbeszéljük. Ja, igen... a medencés buli szombaton... Remélem, nem baj, de meghívtam Cee Cee-t és Adamet is. Azt mondták, nekik nem szóltál. Furcsa, nem? Amúgy is olyan kicsi az osztályunk, szerintem nem fair, ha valaki kimarad, igaz? Még a végén azt hiszik, azért nem lettek meghívva, mert nem szereted őket. De én biztos vagyok benne, hogy csak megfélemedtél róluk, nem igaz?

Kelly végre megszólalt:

– Eszednél vagy?

Úgy döntöttem, szó nélkül hagyom ezt a felvetést.

– Akkor holnap, Kel – mondtam, és leraktam a telefont.

Ami pár perc múlva megint megszólalt. Nyerő szériában vagyok, gondoltam, úgyhogy újra felvettem. Nem is csatlakoztam. Ezúttal Dominic atya keresett.

– Suzannah – szólt a telefonba azon a mély, bársonyos hangján –, elnézésedet kérem, amiért otthon zavarlak. Gratulálni szeretnék a győzelmedhez, amit a...

– Nyugi, Dom atya, senki sem hallgatózik a másik vonalon. Egyedül vagyunk.

– hol járt az eszed már megint? – kérdezte teljesen más hangon, mint az előbb. – Megígérted! Megígérted, hogy nem mész vissza az iskolába egyedül!

– Sajnálom, atyám, de megfenyegette Davidet, és nem hagyhattam, hogy...

– Az sem érdekel, ha az édesanyádat fenyegette meg, kisasszony! Legközelebb egy lépést sem tehetsz nélkülem, megértted? Nem lehetsz még egyszer olyan ostoba, hogy egy olyan veszélyes dolgot, mint az ördögűzés, teljesen egyedül, mindenféle segítség nélkül hajts végre!

– Oké, oké – szóltam közbe. – Én azért abban reménykedem, hogy nem lesz „legközelebb”...

– Méghogy nem lesz „legközelebb”? Teljesen megőrültél? Mi mediátorok lennénk, vagy mi a szösz! Amíg szellemek léteznek, mindig lesz „legközelebb” is, kisasszony, ha nem tudná!

Hát persze, hogy tudtam. Csak körül kellett néznem a szobámban, s máris egy meggyilkolt cowboy emlékeztetett a valóságra.

Annak azonban nem lett volna semmi értelme, hogy mindezt Dom atyával is közöljem, úgyhogy csak ennyit mondtam: – Sajnálom, ami a kerengővel történt, atyám. Meg azokat a szegény madarakat is.

– Ne törődj a madarakkal. Az a lényeg, hogy neked nincs semmi bajod. Amint kikerülök a kórházból, Suzannah, szépen leülünk, és jó alaposan megbeszéljük a *rendes* mediációs módszereket. Egyszerűen nem értem ezt a furcsa szokásodat, hogy csak úgy odasétálsz szerencsétlen lelkekhez, és jól behúzol nekik egyet.

– Rendben – feleltem nevetve. – Biztos fájnak a bordái, igaz?

– Hát, némelyik igen – válaszolt, most már sokkal nyugodtabban. – Honnan tudod?

– Hát csak mert olyan kedves velem.

– Ne haragudj – mondta, és komolynak tűnt a hangja. – Én... igen, *tényleg* fájnak a bordáim... Egyébként hallottad a hírt?

– Melyiket? Azt, hogy megválasztottak a másodév alelnökének? Vagy hogy tönkretettem a sulit?

– Egyiket sem. Találtak egy helyet a Robert Louis Stevenson Középiskolában Bryce-nak. Amint talpra áll, átiratkozik.

– De hát... – Tudom, hogy nevetséges, de valahogy megrémültem. – De hát Heather nincs többé. Nem kell átiratkoznia!

– Lehet, hogy Heather nincs többé, az emléke azonban tovább él azokban, akiket valamilyen módon érintett a halála... – magyarázta az atya kedvesen. – Nem hibáztathatod a fiatalembert azért, mert új életet akar kezdeni egy új iskolában, ahol nem pletykálnak állandóan a háta mögött.

– Lehetséges – feleltem nem túl vidáman, Bryce szőke hajára gondolva.

– Itt azt mondják, hétfőre elég jól leszek ahhoz, hogy újra bemenjek az iskolába. Találkozzunk hétfőn az irodámban, rendben?

– Lehetséges – mondtam, kábé ugyanolyan lelkesedéssel, mint az előbb, de úgy tűnt az atya észre sem veszi. – Akkor hétfőn. – Aztán, mielőtt letettem volna a kagylót, még hozzátette:

– És Suzannah? Addig is, ha lehetséges, ne tedd teljesen tönkre az iskolát, jó?

– Ha-ha – válaszoltam, és harmadszor is letettem a kagylót.

Az ablakfülkében ültem, fejemet a térdemen nyugtattam, és a völgyön át az öböl ívét bámultam. A nap egyre mélyebbre süllyedt nyugaton. Még nem bukott ugyan a vízbe, de pár perc múlva az is megtörténik. A szobám vörösben és aranyban fürdött, a nap körül az ég mintha csíkos lett volna. A felhők számtalan színben tündököltek – kékben és lilában és vörösben és narancsban, mint azok a szalagok, amiket egy májusfán láttam valamikor egy reneszánsz vásáron. A nyitott ablaknál a tenger illatát is éreztem. A szél még ilyen magasra is elhozta az illatot, ahol én voltam, a dombok közé.

Vajon Jesse is itt ült az ablakban, mint én? Vajon ő is érezte a tenger illatát, mint én, mielőtt meghalt? Mielőtt Maria de Silva szeretője, Felix Diego besurrant a szobájába, és megölte volna? Mert biztos voltam benne, hogy így történt.

Mintha csak a gondolataimban olvasott volna, Jesse hirtelen megjelent előttem.

– Jaj! – sikkantottam, és a kezemet a szívemre szoritottam, mert úgy dobogott, hogy azt hittem, mindjárt felrobban. – Miért csinálod ezt állandóan?

Kissé nemtörődő módon, a mellkasa előtt összefonott karral az ágyamhoz támaszkodott.

– Bocsánat – mondta, de úgy látszott, egyáltalán nem sajnálja.

– Na ide figyelj – kezdtem bele. – Ha együtt fogunk élni – hogy úgy mondjam –, pár szabályt be kell tartanod. Namármost. Egyes számú szabály: abbafelelsz, hogy csak így rám törsz!

– No és mégis hogyan adjam a tudodra, hogy jövök? – kérdezte Jesse, egy kísértethez képest igencsak csillogó szemmel.

– Honnan tudjam? – vontam meg a vállamat. – Nem tudnál valami láncot csörgetni?

– Nem hiszem. Na és mi a kettes számú szabály?

– A kettes számú szabály... – Ahogy ránéztem, hirtelen elnémultam. Ez nem tisztességes. Egyáltalán nem tisztességes. Halott fickók nem szoktak olyan jóképűek lenni, mint Jesse. Az ágyhoz támaszkodva állt, a beáramló napfény kiemelte tökéletes arcvonásait...

Magasba szaladt a szemöldöke, az, amelyiken a sebhely díszelgett.

– Valami baj van, *querida*?

Én meg csak bámultam. Tuti, hogy nem tudja, hogy én tudom. Vagyis hogy tudok MDS-ről. Rá akartam kérdezni, ugyanakkor valahogy mégsem akartam tudni. Jesse valamiért még mindig itt van, a mi világunkban, nem ott, ahová tartozik, és valami azt súgta nekem, a dolog a halálával kapcsolatos. Ám mivel nem lelkesedtem azért, hogy kiöntse a szívét, arra a következtetésre jutottam, biztos nem tartozik rám a dolog.

És ilyesmi még soha nem fordult velem elő. A kísértetek legtöbbször állandóan azért nyaggattak, hogy segítsék nekik. Jesse kivételével.

Persze ami késik, nem múlik...

– Hadd kérdezzek valamit – szólalt meg olyan váratlanul, hogy egy pillanatig azt hittem, olvas a gondolataimban.

– Mit? – kérdeztem óvatosan, aztán ledobtam a magazint, és felálltam.

– Tegnap éjjel, amikor figyelmeztettél, hogy kerüljem el az iskolát, mert ördögűzésre készülsz...

– Igen? – Egy pillanatra sem vettem le róla a tekintetemet.

– Miért figyelmeztettél?

Megkönnyebbülten felnevettem. Ennyi az egész?

– Azért, mert ha te is lejössz, ugyanúgy eltűntél volna, mint Heather.

– De hát így tudtál volna a legkönnyebben megszabadulni tőlem, vagy nem? És akkor csak a tiéd lenne ez a szoba, pontosan úgy, ahogy akartad.

Elborzadva bámultam rá.

– de hát az... az abszolút tisztességtelen lett volna!

Rám mosolygott.

– Értem. Szabályellenes, igaz?

– Aha. Na és?

– Szóval akkor nem azért figyelmeztettél – tett felém egy lépést –, mert megtetszettem neked, ugye?

Legnagyobb sajnálatomra lángba borult az arcom.

– Egyáltalán nem – feleltem makacsul. – Szó sincs róla. Csak egyszerűen próbálok tisztességes lenni. Betartom a szabályokat. Amit mellesleg *te* megszegettél, amikor felébresztetted Davidet.

Még egy lépést tett felém.

– Muszáj volt. Megmondtad, hogy ne menjek le az iskolába. Nem volt más választásom. Ha nem küldöm le a testvéredet magam helyett, már rég hulla lennél...

Sajnos el kellett ismernem, hogy igaza van. Ezt persze nem kötöttem az orrára.

– Dehogyan lennék hulla! – tiltakoztam. – Minden úgy ment, mint a karikacsapás...

– Semmi sem ment úgy, mint a karikacsapás – nevetett Jesse. – Lerohantál oda mindenféle terv nélkül, mindenféle...

– A tervem egész egyszerűen kitűnő volt! – dühösen közelebb léptem hozzá, olyan közel, mint még soha. – Mit gondolsz, ki vagy te, hogy csak úgy közöld velem, semmiféle tervem nem volt? Én már évek óta ezzel foglalkozom, világos? Évek óta! És soha nem volt szükségem segítségre! Senkiére! Egy olyan alakéra, mint te, meg főleg nem!

Hirtelen lehervadt az arcáról a mosoly. Állati dühösnek tűnt

– Egy olyan alakéra, mint én? Egy... egy... minek is szólítottál? Cowboynak?

– Nem – válaszoltam. – Úgy értettem, hogy egy *halottéra*.

Olyan erősen megrándult, mintha megütöttem volna.

– Legyen a kettes számú szabály az, hogy mostantól nem avatkozol a dolgaimba, és én sem a tiedbe – javasoltam.

– Rendben – válaszolta Jesse kurtán.

– Oké – nyugtáztam én is. – És köszönöm.

Még mindig mérges volt.

– Mit? – kérdezte mogorván.

– Hogy megmentetted az életemet.

A mérge egyik pillanatról a másikra eltűnt. Az összeráncolt szemöldöke is kisimult.

Aztán hirtelen kinyújtotta a kezét, és a vállamra fektette.

Ha egy villát döf belém, kevésbé lepődök meg. Mert ahhoz már régen hozzászoktam, hogy kísérteteket vágjak képen, de ahhoz egyáltalán nem, hogy úgy nézzenek rám, mintha... mintha...

Szóval mintha meg akarnának csókolni.

De mielőtt eldönthettem volna, mit tegyek – hunyjam le a szememet és engedjem el magam, vagy állítsam fel a harmadik szabályt, mi szerint fizikai érintkezés kettőnk között kizárva –, letről meghallottam anyám hangját.

– Suzie, megjöttem! Itthon vagyok!

Jessere bámultam. Elrántotta a kezét. Egy pillanattal később anyám be-, Jesse meg lelépett.

– Suzie! – Hozzám lépett és átölelt. – Hogy érzed magad? Remélem nem haragszol, mert nem ébresztettünk fel. Annyira fáradtnak látszottál...

– Nem. – Még mindig kissé kába voltam a Jesse ügy miatt. – Egyáltalán nem.

– Biztos most jött ki rajtad ez az egész. Nem baj, hogy Andy maradt veled itthon? Mondta, hogy ebédet főzött neked.

– Aha. Tök finom volt – feleltem gépiesen.

– David meg elhozta a leckédet. Azt csiripelték a verebek – elengedett, és az ablakhoz sétált –, spagetti lesz vacsorára. Mit szólsz?

– Jól hangzik. – Végre magamhoz tértem, és észrevettem, hogy kifelé bámul az ablakon. Aztán arra is rájöttem, hogy anyámat még soha nem láttam ilyen... ilyen békésnek.

Lehet, hogy azért, mert amióta elköltöztünk, leszokott a kávéról.

Vagy egyszerűen csak a szerelem teszi

– Mit nézel, anya? – kérdeztem.

– Semmit, drágám – válaszolta mosolyogva –, csak a naplementét. Olyan gyönyörű.

Odahúzott magához, és csak álltunk és figyeltük, ahogy a nap az óceánba bukik ragyogó vörös, lila és arany fénypompában. – New Yorkban soha nem láttunk ilyen naplementét, igaz? – kérdezte. – Nincs igazam?

– De – bólintottam. – Igazad van.

– Szóval mit gondolsz? – Rám nézett, és megszorította a vállamat. – Maradjunk még egy ideig? – viccelődött velem. Valahogy mégis komoly volt.

– Aha – bólintottam. – Maradjunk.

Rám mosolygott, aztán visszafordult a naplementéhez. A fényes narancsszínű labda utolsó szelete is eltűnt a tengerben. – Ott megy a nap – jegyezte meg.

– És ez így van jól – válaszoltam.

VÉGE